

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN
Tập 4

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN

(Tài Liệu Chuyên Ngữ Pháp Âm)

Tập 4

NHÓM BẢO TỒN CHÁNH PHÁP

MỤC LỤC

028-(LCK-013)	7
* Thầy nhắc nhở thấy lỗi mình đừng thấy lỗi người	
* Vượt lên sóng gió	
* Trả lời tu sinh	
029-(LCK-014)	33
* Tấm lòng của Thầy	
* Hãy thương yêu đừng nhìn lỗi người	
* Nhân quả	
* Soạn thảo giáo trình	
* Chánh niệm tỉnh giác	
030-(LCK-015)	79
* Chánh niệm tỉnh giác	
* Cẩn thận tưởng khi phá hôn trầm	
* Dàn bài đường đi nhân quả con người	
* Triển khai tri kiến	
031-(LCK-016)	131
* Lòng thương yêu	
* Giải thoát bằng tri kiến	
* Đường đi nhân quả con người	
032-(LCK-017)	151

* Tu tập Chánh niệm tĩnh giác	
033-(LCK-018)	181
* Kiểm tra Chánh niệm tĩnh giác	
* Trả bài nhân quả con người	
034-(LCK-019A)	223
* Đường đi nhân quả con người	
* Chánh niệm tĩnh giác	
* Tâm thư và cảm nghĩ tu sinh	
035-(LCK-019B)	249
* Tổ chức môi trường tu đúng hạnh buông xả	
* Phải triển khai Định vô lậu	
* Thầy kể về cuộc đời của Thầy	
036-(LCK-019C)	289
* Trau dồi lòng yêu thương	
* Nhân quả	
* Vấn đạo tâm như đất	
037-(LCK-019D)	315
* Chánh niệm tĩnh giác	
* Nên triển khai Định vô lậu	
* Đường đi nhân quả con người	

028-(LCK-013)

*** Thầy nhắc nhở thấy lỗi mình đừng thấy lỗi người**

*** Vượt lên sóng gió**

*** Trả lời tu sinh**

Hôm nay là cái buổi chúng ta tập thực hành Chánh Niệm Tĩnh Giác mấy con. Nhưng trước khi mà học Chánh Niệm Tĩnh Giác thì Thầy cũng xin nhắc lại cho mấy con biết là trong tất cả chúng ta đều là được học vào một cái lớp, cái lớp học này dù là nam hay là nữ, tu sĩ hay là Ni, tất cả đều là anh chị em chung nhau trong một lớp. Chúng ta là những con người thì chắc ai cũng có những cái lỗi làm, những cái lỗi làm chúng ta tu học đều là chúng ta biết sửa. Bởi vì cái người tu là cái người biết sửa lỗi, cái người luôn luôn bao giờ cũng muốn tiến, không bao giờ cái người tu là cái người muốn thối

lui, muốn làm cho mình tốt, muốn mình trở thành cái người có đạo đức, mà đạo đức không làm khổ mình, khổ người nữa. Cho nên cái bước tiến của chúng ta là luôn luôn lúc nào cũng khắc phục những cái khó khăn để tiến bộ. Cho nên chúng ta đừng có thấy những cái lỗi lầm cũ hoặc là những cái việc gì xảy ra cái điều gì đó mà chúng ta đem ra chúng ta trách cứ nhau thì chúng ta là những cái người quá sai. Bởi vì chúng ta không thấy nhân quả. Khi mà nhân quả nó đã đi qua rồi, cái thời gian qua rồi, chúng ta đừng nhắc lại, mà chúng ta hãy xây dựng tốt lên, chúng ta làm tốt hơn chứ đừng có làm xấu đi.

Tất cả những cái điều mà Thầy nói hôm nay là chúng ta là những người đang tu học, mà tu học pháp xả tâm, xây dựng mình là con người có đạo đức. Cho nên những điều mà chúng ta làm lỗi, những điều mà chúng ta chưa làm lỗi, đều chúng ta chuẩn bị để chúng ta sửa mình, khi mà chúng ta làm lỗi thì chúng ta sửa. Nhưng mà các con cũng đừng nên nhắc những lỗi lầm của người khác, đừng có nhắc, cái gì đi qua rồi bỏ. Tất cả những gì đi qua đó là những cơn sóng gió để mà chúng ta thử thách cái nhân quả

mà thôi. Nếu mà chúng ta cứ nhắc những cái chuyện đã qua để gây lại những cái điều không tốt, đây là một một điều không tốt. Và chính mình nhắc lại những cái điều xấu của người khác hoặc là những cái điều mà mình chưa biết chắc mà mình nói ra thì đó là mình đã tự mình làm cho mình trở thành con người vô đạo đức. Bởi vì tới đây các con còn học nhân quả về cái khẩu hành.

Bởi vì chúng ta khi mà phát ra một cái hành động thì người ta thấy được cái hành động chứ người ta chưa nghe được cái âm thanh. Còn cái khẩu hành nó quan trọng. Cho nên con thấy đạo Phật dạy chúng ta mười cái điều lành thì cái thân hành nó có ba cái điều mà thôi, cái ý nó có ba điều mà thôi, mà đến cái miệng, cái khẩu hành nó tới bốn điều mấy con, có bốn điều kiện, cho nên nó nằm ở trong đó có bốn. Cho nên về cái khẩu thì chúng ta rất dè dặt cẩn thận. Cho nên thường thường mà Thầy dặn mấy con nên “im lặng như Thánh, thấy lỗi mình đừng thấy lỗi người” như Đức Phật đã dạy. Thế mà chúng ta cứ thấy lỗi người, vì vậy mà chúng ta bất an. Cho nên vì vậy khi học đến đạo đức nhân quả về khẩu hành thì chúng ta học rất kĩ. Nói lời nói ra làm cho mình

vui, người khác vui thì nên nói, mà nói ra một lời nói mà làm cho người khác buồn thì đừng nên nói.

Cho nên trong những cái dịp mà sóng gió mà ở Tu Viện Chân Như thì Thầy là người duy nhất chỉ biết giữ im lặng. Nhờ cái sự im lặng đó mà vượt qua biết bao nhiêu là sóng gió. Thầy nói như thế này các con biết vượt qua bao nhiêu sóng gió. Ngày hôm nay chúng ta ôm được bình bát, mọi người mà được ôm bình bát đi đó là một sự thay đổi rất lớn ở trong cái Tu Viện này mà từ mười mấy, hai chục năm nay mấy con có thấy thay đổi được điều này không? không thấy làm được. Nhưng mà nhờ sóng gió đó, nhờ cái nhân quả đó mà chúng ta được chuyển biến. Vậy thì chúng ta phải biết ơn chứ sao chúng ta lại trách cứ, lại trách cứ Sóng Gió Chân Như? Mà chúng ta phải biết ơn cái sự thay đổi, cái sự chuyển biến.

Cho nên, nếu mà không có Sóng gió Chân Như thì hôm nay nó vẫn bình yên, bình thường chứ nó đâu có chuyển biến như thế này, làm sao mấy con trở thành những tu sĩ đệ tử của Đức Phật mà ôm bình bát đi xin mấy con. Đây là cái hạnh rất là cao quý mà

từ lâu Thầy ước ao đệ tử của Thầy trở thành những người đệ tử ôn bình bát đi xin. Một sự thay đổi rất lớn của Tu Viện Chân Như mà hôm nay mấy con mới thấy chứ còn thật sự ra nếu mà không có những cái cuộc sóng gió thì bây giờ mấy con đâu có thấy mấy con. Đây là một cái sự chuyển biến, chuyển biến để đi đến cái tốt của Phật giáo, để xây dựng cho tốt Phật Giáo. Rồi cái chuyển biến mới nữa các con có thấy không? Nếu mà các con không thấy thì các con quá dở.

Hôm nay các con thấy rõ ràng là cái chương trình đào tạo giáo dục của Phật Giáo nó rõ ràng chứ không phải từ xưa đến nay. Nó thuộc về cái Chương trình Đào Tạo Giáo Dục để trở thành một bậc A La Hán mấy con, có phải không. Chứ đâu phải là tự tu để chứng quả A La Hán nữa đâu, mà đây là cái Chương trình Giáo Dục Đào Tạo. Nếu không có Sóng Gió Chân Như thì ngày hôm nay không có cái lớp học này, phải không? Thầy nói các con thấy nó là cái sự thay đổi, một sự chuyển biến của nhân quả. Từ cái ý tưởng mấy con thấy nó xấu quá, nó tệ quá, nó đi đến cái rất là tệ, nhưng mà không ngờ lại là một cái vượt bậc, vượt bậc trên sự tưởng tượng của mọi người. Rồi biết đâu ngày mai

trong khắp cùng đất nước chúng ta có nhiều cái lớp học như thế này, rồi biết đâu ở ngày mai với cái số người đang ngồi trước mặt Thầy là những bậc A La Hán đã thay Thầy kê vai gánh vác dựng lại Chánh pháp của Phật xây dựng nền đạo đức nhân bản, nhân quả cho con người ở trên hành tinh này.

Các con biết sự chuyển biến, sự sóng gió không có nghĩa là sự đau khổ mà là một khúc quanh của nhân quả để thay đổi một cái gì tốt hay xấu. Nhưng trước mắt, khi sự kiện xảy ra thì các con quá xấu chứ gì? Mấy con nghĩ như muốn chết chứ gì? Nhưng mà sự thật không phải vậy, với đôi mắt của Thầy nó là một cái điều rất là. Nhưng Thầy biết Thầy là con người phải chịu cực khổ hơn là phải lèo lái sóng gió. Cho nên chúng ta đừng lại, đừng đứng dầm chân tại chỗ mà nhắc đi những cái chuyện xảy ra, nhờ chuyện xảy ra mà hôm nay chúng ta mới được tốt đẹp như thế này, có phải không? Mới có lớp học, mới có người cúng dường cho chúng ta từng bữa ăn mà chúng ta ở trong Tu Viện, chúng khỏi phải nấu. Nó phải thay đổi một cách rất là tuyệt vời không? Nếu phỏng chừng mà Thầy không có sóng gió ba đào thì Thầy đâu có ra khỏi Tu Viện, thì làm sao hôm nay có

người để mà cúng dường cho chúng ta 60 -70 người. Người ta kê vai, người ta gánh vác quá nặng chứ đâu phải là không nặng mấy con. Phải không mấy con thấy, đâu phải không nặng. Nếu bây giờ 60-70 người, mà cô Út với một số người phụ cô Út nấu nướng mấy con thấy như thế nào, cực không? Có vất vả không? Còn bây giờ thì tới giờ thì chúng ta ôm Bình Bát ra chúng ta đi xin, mà chúng ta thấy rất là an ổn, không còn lo đói, lo no nữa, có người lo cho chúng ta rồi.

Đây là một sự chuyển biến, chứ đâu phải là một sự tai họa. Và vì vậy mình nên biết ơn, biết ơn những điều đã xảy ra, biết ơn những người đã bị người này chê, đã bị người kia mắng. Cũng như bây giờ người ta chê cô Út, người ta nói Nguyễn Thanh, người ta nói như thế này, thế khác, người ta nói Thầy đủ thứ, người ta nói gì người ta nói, mặc, mình cứ vượt lên, vượt trên sóng gió mà đi. Thì hôm nay chúng ta ở trên sóng mà chúng ta chinh đốn được con đường của Phật giáo càng sáng tỏ hơn.

Và đồng thời ngày hôm nay có nhiều người đứng trước cơn sóng gió đó, họ tưởng là bị xụp đổ. Cho nên họ đem cái sức của họ,

tận lực của họ cố gắng để xây dựng cho được cái TTAD với cái ước nguyện của Thầy chứ gì, để làm sáng tỏ chứ gì? Hiện giờ những người họ biết Thầy mà được cái sự việc đã xảy ra thì họ đang dao động, họ không biết như thế nào và khi mà họ được cái tin ở đây tất cả chúng trở thành một con người Khất Sĩ, những người ôm bình bát đi xin. Mà cái sự thay đổi, thay đổi rất kỳ lạ mà không ngờ được và đồng thời chúng ta lại có được học tập những cái pháp rất là cụ thể không còn chỗ nào mà chúng ta có thể chê được.

Bởi vì từ xưa đến giờ Phật Pháp thì chúng ta học chữ, học nghĩa để có cấp bằng. Còn hôm nay chúng ta không học chữ, học nghĩa mà học để được giải thoát, mà học để được chứng quả A La Hán. Cách thức chúng ta từ xưa đến giờ không có ai mà làm cái điều này. Chúng ta vừa học để hiểu, vừa triển khai tri kiến chúng ta để làm chủ từng tâm niệm của chúng ta, từng đối tượng của chúng ta đó là những bài học Định Vô Lậu. Rồi hôm nay chúng ta lại luyện tập để có sức định tĩnh. Nhờ sức định tĩnh chúng ta phá đi những cái ngu si, cái vô minh của chúng ta muôn đời, ngàn kiếp, đó là cái tâm tham ngủ của chúng ta, si mê của chúng ta. Hôm

nay sự việc diễn biến ra như vậy thì chúng ta thấy rõ ràng sự diễn biến của Tu Viện Chân Như là một bước tiến chứ không phải là một bước lùi, các con thấy rõ, bước tiến rõ ràng mà.

Cách đây một năm, hai năm các con về Tu Viện này các con có ôm bình bát không hoặc là các con thấy rất là tiện là các con chỉ cần bước ra vài bước là các con có bưng cai mâm cơm các con ăn. Nhưng mà các con không hãnh diện bằng khi bây giờ các con ôm cái bình bát đi từng bước, nhiếp tâm từng bước, tỉnh thức trên từng bước rồi đến nhận cơm do người ta nấu cơm ở đâu người ta đem đến đây để cúng dường mình thì thật là mình thấy hạnh phúc vô cùng, giống như Phật ngày xưa đi xin từng nơi, từng chỗ mà để ăn một hôm. Hôm nay chúng ta thấy như vậy chúng ta phải nỗ lực cố gắng tu tập và anh chị em chúng ta trong một nhà chúng ta phải thương yêu nhau.

Thầy thường nói với mấy con, người ta chửi mình mình nên suy nghĩ thương người chửi mình chứ sao lại mình ghét người. Tại vì người ta khổ quá mấy con, người ta khổ quá người ta mới chửi mình chứ, khi mình

suy nghĩ như vậy mình mới thương. Bây giờ những sự kiện nó xảy ra, những người mà đang bị làm trong cái nhân quả đó để chuyển biến cho chúng ta tốt, những sự kiện xảy ra thì chúng ta nên thương những người đó chứ. Những người đó bị sai khiến, bị đủ thứ, họ có thể nếu mà họ gắng gượng, họ sống được, chứ còn nếu cỡ mà họ không gắng gượng, họ sống được không mấy con? Khi họ bị tai tiếng, người này nhìn họ với đôi mắt coi như là căm ghét, với đôi mắt như thù địch. Nhưng mà nếu không có những người đó thì hôm nay chúng ta có những cái lớp học như thế này không? Có những cái cuộc sống thay đổi như thế này không? Nếu không có người đó chịu bầm dập giữa góc đường làm đá trải cho chúng ta đi thì hôm nay chúng ta có được như thế này không mấy con?

Cho nên hôm nay chúng ta nhìn lại, nhìn lại cái quá khứ thời gian mà hôm nay chúng ta được như thế này thì chúng ta biết ơn những cái người đã chịu đựng, đã chịu đựng bằng nước mắt, bằng máu của họ để hôm nay họ trải đường cho chúng ta đi. Thì những người làm đá, làm đường bằng máu, bằng nước mắt trong đó có Thầy chứ phải

không mấy con. Nhưng Thầy là người tu chúng. Cho nên vì vậy đối với Thầy chẳng có gì, nhưng tội cho những người người ta tu chưa xong mà người ta phải trải đường để cho những người khác đi, người ta đau khổ lắm. Bởi vì người ta tu chưa xong tâm người ta làm sao bất động được, người ta phải âm thầm người ta chịu đựng.

Rồi chúng ta thì cứ luôn luôn có cái đòi mắt, cái đòi mắt khinh bỉ, cái đòi mắt coi rẻ, cái đòi mắt coi thường nhưng sự thật không nhờ những người đó thì hôm nay chúng ta không có lớp học này. Cái gì tốt nó phải tốt, mà cái gì xấu nó phải xấu. Nhưng cái sự chuyển biến của nhân quả mà những người chịu đựng những cái quả khổ đó thì chúng ta phải nghĩ đến như thế nào? Đặt thành vấn đề như chúng ta đứng trong vị trí đó chúng ta còn sống được không? Khi người ta nói những cái danh từ rất là tệ hại mà xã hội đều không chấp nhận những người đó. Trái lại chúng ta là những người tu, chúng ta là những người biết ơn thì chúng ta phải nhìn những người đó như thế nào?

Hôm nay, Thầy nói để cho các con biết rằng người tu hành chúng ta phải có tâm

lượng lớn, không phải có tâm lượng hẹp. Sự kiện xảy ra rất nhỏ mọn mà chúng ta luôn luôn lúc nào cũng ôm ấp trong đầu có một sự cay đắng, có một sự khổ đau, nói phải chi không có người đó, không có chuyện đó thì chắc chắn là phải được bình yên hơn không? Nhưng mà Thầy nói với mấy con, nếu mà sự bình yên như vậy chưa chắc chúng ta hôm nay được triển khai như thế này, và vì vậy lớp học chúng ta cũng chưa có, và biết đâu ngày mai cũng chưa bao giờ có những cái TTAD và cũng chưa bao giờ có những người tha thiết đứng ra để mà lo giấy tờ để thành lập TTAD.

Sự Thầy nhắc nhở của Thầy, Thầy nói ra để cho mấy con hiểu. Bởi vì sau những ngày gần đây Thầy thấy trong các con có những cái đôi mắt, cái nhìn nó không đúng đắn lắm, cái nhìn của một người chưa hiểu biết. Cho nên Thầy gợi ý để mấy con Thấy rằng tất cả những sự đau khổ trải qua là một điều tiến bộ, là một điều vượt lên, là một điều chịu đựng những sự đau khổ để chúng ta vượt lên trên tốt hơn.

Hôm nay, là những cái ngày mà chúng ta được một khoảng thời gian nửa tháng nay,

lớp học của chúng ta vẫn được bình yên. Và trong nửa tháng nay tuy rằng các con thấy Thầy nói danh từ bình yên chứ sự thật ra nếu không khéo thì chẳng bình yên chút nào. Bao nhiêu cái cơn sóng gió nó chưa phải lặng đâu, nhưng nó sẽ lặng, Thầy biết rằng sự lèo lái con thuyền này để bảo vệ cái lớp học mà trước khi cái lớp học này đã mở cho khóa học này Thầy có nói: “nếu cái lớp học này mà thành công thì có người chứng quả A La Hán, mà không thành công, có người nào có cái sự việc gì thì coi như là Thầy sẽ đóng cửa và tất cả sách vở của Thầy viết Thầy đều đốt sạch”. Sự quyết định của Thầy như vậy, nếu mà Thầy mở cái lớp học để đào tạo này mà không thành công, Thầy sẽ ẩn bóng và những kinh sách của Thầy, Thầy xin đốt bỏ, Thầy không cần một cái danh cái lợi trên đời này. Thầy đã đem hết sức mình trong khi trong khi mà Thầy vượt biết bao nhiêu sóng gió để mà Thầy tạo nên một cái nơi, cái môi trường tốt để dựng lại cái Chánh pháp của Phật, để dựng lại cái nền đạo đức của Phật. Mà nếu không được tức là chúng sanh thiếu phước, và thiếu phước như vậy thì Thầy sẽ bỏ ra đi mà thôi, và từng đó thì mấy con sẽ tự tu, tự lấy cái phận của mình.

Chứ còn Thầy thấy như vậy thì Thầy không có đủ để lèo lái con đường này nữa thì Thầy sẽ ra đi, và đồng thời mấy con sẽ tu như thế nào thì tự mấy con mà thôi, chứ còn cái duyên của chúng sanh đã hết. Còn Thầy lèo lái tốt, bình an cho lớp học, đào tạo cho các con tới nơi, tới chốn và sự phát triển tất cả những nơi trên đất nước của chúng ta đều có những cái khu an dưỡng, cái chi nhánh của TTAD, mọi nơi đều có những cái lớp học như hôm nay chúng ta được ngồi. Và những cái lớp học này nó không những ở đất nước chúng ta mà nó còn lan rộng đến cả các nước khác ở trên Thế giới nữa, bởi vì đây là một chương trình giáo dục đào tạo cho nên nó còn phải được lan rộng ra và nó là con đường xây dựng nền đạo đức cho loài người thì nó phải được rộng rãi chứ không thể nào gói gọn ở trong cái phạm vi của quê hương chúng ta, của đất nước chúng ta đâu, mà nó phải được lan rộng rất lớn.

Vừa rồi ở nước ngoài có nhiều Phật tử, có một số người xin Thầy trực tiếp đem cái máy vi tính của Thầy thuyết giảng để thu tiếng nói Thầy, Thầy phát ra trên mạng để họ ở đâu họ cũng nghe được cái buổi thuyết giảng của Thầy, đó là cái ước vọng

của họ. Nhưng mà Thầy không cho là tại vì cái phương tiện và điều kiện sử dụng thì đương nhiên là Thầy cũng chưa rành lắm. Nhưng mà có cái điều kiện là Thầy không thấy. Nếu mình đem Chánh pháp của Phật mà ngay bây giờ mình phổ biến như vậy thì chẳng qua là mình rao hàng quảng cáo chứ không phải là một cái sự thật là mình đào tạo và giáo dục. Chừng nào mình đào tạo giáo dục thật sự có nhiều người tu chứng quả A La Hán thì chừng đó mọi người đệ tử của Thầy họ sẽ đem cái khả năng họ để giáo dục người khác. Còn bây giờ mà Thầy lên trên mạng rồi Thầy ngồi đây rồi Thầy thuyết một cái bài giảng, Thầy nói thao thao điều tu hành thế này, thế khác, đây là ngôn ngữ chứ không thực chứng. Mà nói như vậy thì chẳng qua là Thầy đưa cái danh của mình trên thế giới để người ta biết Thầy mà thôi. Người ta nghe nói hay nhưng mà gần bên Thầy mấy con tu còn khó khăn hướng hồ ở xa người ta tu làm sao được. Cho nên cái yêu cầu đó thì Thầy để nói chừng nào mà hợp thời, chừng nào mà Thầy xem được thì Thầy sẽ báo cho có cái giờ trong mỗi tháng, mỗi tuần nó một ngày hoặc hai ngày mà Thầy thuyết giảng, còn Thầy hứa vậy thôi chứ sự thật ra Thầy

không làm cái điều này. Bởi vì Thầy nói Phật Pháp Thầy không bán rẻ, cái duyên nó đến thì nơi đó phải xây dựng cái cơ sở và Thầy sẽ cho một cái người tu chứng quả hẳn hoi dâng hoàng, họ sẽ đến đó họ hướng dẫn trực tiếp. Chứ còn cái mà lên mạng mà quảng cáo thì chắc chắn là Thầy không làm cái điều đó vì Phật giáo không bán rẻ những cái giáo pháp của Phật.

Nhưng cái ước muốn của Phật tử thì cũng muốn như vậy. Bởi vì họ thấy ở trên mạng có nhiều nơi, có nhiều Thầy thường hay lên trên mạng mà thuyết giảng Kinh này, Kinh khác ở trên đó thì họ cũng muốn những cái lời mà Thầy giảng để rồi những câu hỏi để được Thầy trả lời cho nó cởi mở, cho nó xả đi những cái kiến chấp của người khác, nhưng mà Thầy không chấp nhận. Thầy không cầu danh, cầu lợi cho nên Thầy không chấp nhận những điều này. Và vì vậy Thầy muốn mình bước đi bước nào chắc chắn bước nấy nơi quê hương của mình, nơi mà từ lâu mình được bình an ở đây tu để đến rốt ráo cuối cùng, thì cái nơi này mới là nơi mình có thể phát triển dễ dàng hơn bất kỳ một nơi nào khác. Vậy tại sao mình không về đây để mình củng cố, để mình bỏ

mình đi, điều đó là điều sai.

Cho nên Thầy về đây: Thứ nhất là nhớ lại công ơn của em Thầy - Cô Út cực khổ nuôi Thầy. Thứ hai là về đây thì Thầy nắm tất cả toàn quyền, điều khiển tất cả những sự việc này. Cho nên tất cả mọi sự kiện xảy ra đều Thầy cố gắng khắc phục bởi vì mọi người đều có một cái hiểu riêng, có một cái nhiệm vụ làm riêng, cái ý nghĩ của mình, mình làm như vậy tốt nhưng mà cái người khác sẽ nghĩ là không tốt. Cho nên cái điều mà cô Út nghĩ là Cô Út cũng nghĩ làm cho tốt chứ không phải là cô Út nghĩ rằng xấu. Nhưng mà vì cái hiểu của cô Út nó ở trong cái tầm vóc của cô Út, còn Thầy là người mà nhìn rộng ra, mình phải biết điều khiển như nào. Nhưng vì những cái ý như vậy và cái ý của Thầy như vậy thì nó có những cái nó không có phù hợp nhau, cho nên nó có những sự kiện xảy ra. Bằng chứng như mấy con thấy, nhưng mà các con đừng nghĩ đó là một cái chuyện có thể khó khăn đâu, không khó khăn đâu.

Sóng gió Chân Như đã trải qua nhiều lần mà hôm nay nó vẫn bình yên thì đâu có cái gì là khâu khó phải không các con, đâu

có gì là khó. Còn bây giờ như cái chuyện lật vật này mà đâu có gì khó đâu mấy con, cho nên nó không có khó. Vừa rồi mấy con thấy nó xảy ra nhiều chuyện, nhưng mà rồi mấy con thấy có gì đâu, rút cục rồi cũng bình an. Mà Thầy và cô Út cũng hợp nhau cũng không có cái gì mà trái nhau, các con thấy rất rõ chứ gì. Lần lượt Thầy nói, Cô Út nghe rồi lần lượt cô Út thấy “ờ cái này phải rồi, đâu có gì đâu” thì cô Út lần lượt cô phải nghe theo Thầy có gì đâu. Vì Thầy là con người lãnh đạo, nắm chắc trên con đường hướng dẫn của mình thì Thầy tin là lần lượt nó sẽ đều tốt hết, và chúng ta vượt qua những cái khó khăn. Và vượt những cái khó khăn đó để chúng ta chấn chỉnh lại cái lớp học của chúng ta cho toàn diện.

Các con xích lên các con, chia qua bên đây bớt đi, chia qua bên đây bớt đi các con. Nguyên Thanh đi lên trên này mau, ở dưới có nghe đâu, đi xích lên, xích lên gần trên này. Ở mấy con xích lên con, xích lên gần đây.

À, cho nên trong cái sự học tập, tu tập hôm nay. Mấy con biết nhiều cái gian khổ, nhiều cái khó khăn lắm. Vừa rồi chú Thiện

Thảo chú tu tập được, chú thắng được hôn trầm, chú cũng muốn cho Quý thầy, Quý sư cũng học tu như mình để mau để chúng được đạo quả, chúng được A La Hán. Cho nên những cái tâm niệm của chú rất tốt chứ không phải là xấu.

Thầy Chân Thành thầy nói: “con nói ra thì sợ mọi người thì họ học theo con thì họ lại tu lạc cho nên con chưa dám nói, để con tu xong rồi con sẽ viết một cái tập để nói lên cái công phu của con như thế nào để mọi người nương theo đó mà coi đặc tướng của mình như thế nào thì họ sẽ tu lại thì nó tốt hơn”. Cho nên những người đều có một cái ý. Thầy mong rằng các con nhớ trên con đường tu tập chúng ta hỏi thưa những cái khó khăn của chúng ta để giúp cho những người khác hiểu, những cái tu được của chúng ta giúp cho người khác rút tỉa kinh nghiệm, để chúng ta tu tập.

Ở trong đây, các con có những cái bài học, cái bài học rất là có giá trị của chúng ta. Vì chúng ta làm những cái bài rồi chúng ta kê một cái thời khóa tu tập của mình, mà mình tu tập được thì cái đó là cái hay. Cho nên ở đây các con thấy như hồi sáng, các vị

như Diệu Văn áp dụng cho những cái thân hành của mình để phá hôn trầm bằng cách thức tại chỗ. Bằng cách đi kinh hành bốn cái giai đoạn tu tập nhưng mà vẫn nỗ lực tu tập được, vẫn làm được những cái chuyện mà chiến thắng được hôn trầm, thù miên của mình. Thì các con cũng thấy rằng cái người mà biết áp dụng thiện xảo thì mình nên bắt chước và mình học được cái những cái điều đó.

Còn về cái vấn đề Định Vô Lậu thì mấy con cũng biết rằng mình sẽ dùng, dùng cái sự hiểu biết của ý thức của mình tư duy quán xét để rồi khi mà viết một cái câu nào đó, cái lời nào đó thì mình biết áp dụng cái lời đó vào cái đời sống của mình, cái tâm niệm của mình để nó hóa giải đi trên cái nhân quả, để cho mình càng biết áp dụng cái nhân quả mình học hiểu nó thông suốt, nó biết lợi dụng, nó biết áp dụng được cái hiểu biết đó, nó đem lại cái sự bình an cho thân tâm của nó. Chứ không phải chúng ta học rồi chúng ta ném bỏ. Mà chúng ta học rồi chúng lại áp dụng cho đời sống chúng ta hàng ngày, hàng phút, hàng giây từng tâm niệm của mình trong sự học hỏi về nhân quả. Đây là mới có bài nhân quả thôi mà

phải thấy nó một sự lợi ích rất lớn. Và đồng thời kể tới thì mấy con học về nhân quả con người rồi, và trực tiếp để mà chúng ta làm chủ được cái tâm của mình, đó là một sự học thiết thực, một sự đào luyện cho mình trở thành những người tu tập đạo đức càng lúc càng tốt hơn.

Về cái phần giải quyết cho mấy con xin hỏi Thầy như Liễu Thiện. Vì cái chân của con bị bệnh, con phải đi bệnh viện để mà trị, thì... con cứ trị đừng có lo lắng gì hết, rồi trong những ngày mình đi trị bệnh mình không tu được cái Thân Hành Niệm, Chánh Niệm Tĩnh Giác thì mình sẽ tu Định Vô Lậu rồi tư duy nhân quả. Để rồi sau khi mình trở về thì những cái bài học về nhân quả nó còn tiếp tục thì mình sẽ làm những cái bài nhân quả về thân hành, về khẩu hành, về ý hành. Những cái bài đó là những cái bài thiết thực nhất để chúng ta thực hiện được cái nhân quả của chúng ta. Đó là cách thức chúng ta tu tập. Như vậy thì mấy con nhớ kỹ trong cái vấn đề tu tập đó.

Còn về phần giải quyết cho Liễu Ngọc, hoàn cảnh gia đình của con thì hiện giờ con cũng được dự cái lớp học chứ không có sao

hết. Nhưng mà có điều kiện về thì con cứ về giải quyết, rồi chừng nào mà được yên ổn thì sẽ vào tu tập tiếp tục, rồi sau khi những cái bài vở, những cái phương pháp tu chưa kịp thì phải hỏi lại để học, hỏi lại và đồng thời xin làm lại những cái bài mình đã vắng mặt mình không làm, thì Thầy vẫn chấp nhận cho để mà tiếp tục, để mà tu tập. Vì có duyên trong cái dịp Thầy mở lớp mà con được về. Mặc dù là nó trễ, nhưng mà nó còn trong cái vòng thu nhận thêm người để học tập. Tại vì cái phần gia đình của con thì cố gắng, còn về cái phần bệnh đau thì con cố gắng giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự của con, và bất động thì con tác ý, bền trí mà tác ý cái bệnh, thì cái bệnh vẫn lui. Chứ bây giờ mà bắt con nhiếp tâm an trú nữa thì chắc chắn là con không thể nào con an trú được, con hiểu không. Cho nên con có thể con sử dụng những cái điều mà con đã biết, đã học thì con áp dụng vào cái bài học thì nó càng tốt. Rồi mấy con còn làm bài thì mấy con đem nộp lên Thầy.

Hôm nay trong cái lớp học của chúng ta, chúng ta là những người tu học, chúng ta vượt lên trên những cái điều mà buồn bực, những cái điều xảy ra chúng ta cố gắng để

vượt lên trên để mà tu cho tốt. Chứ nếu vì mặc cảm một điều gì thì chắc chắn là chúng ta không tu học được, chúng ta không tiến bộ được. **Bởi vì người tu phải xả tâm, mục đích xả tâm mà không được thì tức chúng ta tu không được. Cho nên dù cuộc đời này nó có khổ đau đi cho mấy, có bị người khác mạt sát mình cho đến mấy mình cũng phải vượt lên trên cái sự đó để mà tiến bước tu học. Dù ai có thương mình thì mình biết ơn với người đó, dù ai có ghét mình, có mắng chửi mình, có phỉ nhổ mình, mình cũng vui vẻ chấp nhận thấy là nhân quả của đời trước mình gieo gặt thì đời nay vui vẻ chấp nhận. Những mà người họ gieo cái nhân họ phỉ báng, mắng chửi mình thì họ cũng lãnh những cái hậu quả đó, họ không thể nào chạy khỏi. Vì lời họ nói ra đó một cái nhân, mà trong cái nhân thì có quả, một cái quả làm cho người khác đau khổ, thì một cái quả kế tiếp họ phải chịu đau khổ qua cái lời nói của mình. Vì nhân quả khẩu nghiệp nó cũng trùng trùng duyên khởi nó không sai. Và trong cái quả thành cái từ trường và cái từ trường đó nó sẽ sanh làm những con người để chịu người khác phỉ nhổ**

mình như vậy.

Cho nên, trên con đường tu tập của chúng ta, chúng ta biết trước nhân quả thì chúng ta không thể sợ hãi. Ai làm một điều không phải thì họ sẽ gánh chịu cái không phải của họ, trong khi họ còn sống. Và họ còn sống cái từ trường của họ nó vẫn sanh ra những con người khác để chịu những cái hậu quả đó. Cho nên đối với chúng ta thì khi mà chúng ta bị người khác nói xấu hoặc chửi mắng chúng ta, chúng ta bình an, chúng ta không hề sợ hãi. Và không sợ hãi thì chúng ta đã chuyển được cái nhân quả của mình. Chúng ta đã thấy được cái nhân quả của mình cho nên chúng ta bình an, không lo lắng.

Còn những người nào nghĩ biết thương mình gánh chịu những hậu quả đó, biết thương mình thì mình cảm ơn những người đó. Còn những người nói mình thì mình cũng vui vẻ, mình cũng biết ơn họ để cho mình trả hết cái quả nghiệp đời trước đi, đó là luật của nhân quả. Còn người nào nói sai thì người đó sẽ lãnh chịu hậu quả, mà quả đó thì họ chắc chắn là họ không thể nào mà thoát ra khỏi. Bởi vì nhân quả một lời

nói, một hành động, một ý nghĩ thì chúng ta đều chịu nhân quả đó hết, đều gánh chịu nhân quả. Cho nên cuộc đời chúng ta phải dè, dặt cẩn thận đừng nói một lời nói mà làm phiền lòng người khác thì rất là nguy. Chúng ta chạy theo khỏi cái nhân quả của chúng ta đâu. Cho nên chúng ta cố gắng giữ gìn đừng để cho chúng ta phạm phải những cái lỗi về nhân quả. Mình biết cái điều đó sai của người khác nhưng không dám nói sai vì nói sai người ta sẽ buồn lòng cho nên mình không nói ra. Đó là những điều Thầy căn dặn cho mấy con khi học nhân quả, mà khi học nhân quả mà mấy con không biết áp dụng vào nhân quả thì mấy con sẽ rất là khổ tâm.

Cho nên từng học về nhân quả thì chúng ta bình an, chúng ta không dao động chúng ta không sợ hãi trước những cái điều thử thách nào cả. Chúng ta bình an, chúng ta lo lắng trong cái sự tu tập. Cứ tiến bước tu tập, thì con đường tu tập chúng ta sẽ tiến bộ.

Bây giờ trong cái thời gian này thì chúng ta sẽ tập cái pháp Thân Hành Niệm. Buổi sáng cái người nào đã tu tập rồi thì thôi, còn cái buổi chiều người mấy con chưa tu tập thì

bắt đầu mấy con sẽ đi kinh hành từ đây về kia để Thầy xem, để coi mấy con tu tập tốt hay là xấu.

Bây giờ tới phiên ai rồi đây, ở bên đây đi con. Liễu Châu đi trước đi con, rồi, con đi đi.

029-(LCK-014)

- * Tấm lòng của Thầy**
- * Hãy thương yêu đừng nhìn lỗi người**
- * Nhân quả**
- * Soạn thảo giáo trình**
- * Chánh niệm tĩnh giác**

Thay vì buổi chiều nay mình tu tập Chánh Niệm Tĩnh Giác mình đi kinh hành, Thầy không có giảng dạy về Định Vô Lậu nhưng Thầy nhắc lại cái lợi ích nhất của Định Vô Lậu. Nhưng mà có cái điều kiện là Thầy thấy như Nguyên Thanh có cái mặc cảm gì buồn bực, trong khi muốn về tham dự cái lớp học này cho nên mới về và đồng thời thì Thầy cũng muốn cởi mở tất cả những cái sự khó khăn trong tâm trạng. Mà ở đây dường như là huynh đệ cũng không có người mà hiểu được cái tâm trạng quá khổ đau của Nguyên Thanh dường như bị đập rất nhiều.

Có thể nói rằng nếu một người bình thường, người bình thường mà không tu tập chắc là không bao giờ người ta tu được, không bao giờ còn mặt mũi nào mà về đây được, người ta nói nó quá tệ.

Và đồng thời huynh đệ không thông cảm được, hiểu được cái nỗi niềm đau khổ đó. Cho nên nhiều khi chị em lại nhìn với cái đôi mắt không có thiện cảm lắm và cũng là có cái coi thường. Nhưng mà sự thật ra mấy con biết, từ khi Nguyên Thanh về đây tu tập thì lọt trong tướng, nó bị tướng rất nặng chứ không phải thường đâu, nó vẫn bị tướng chứ không phải không, những cái tướng đó cho nên khi đó Thầy thấy cần phải giúp đỡ cho nó vượt ra khỏi cái tướng. Cho nên cố gắng giúp đỡ Thầy, rồi Thầy hướng dẫn cho cách thức nó đánh vi tính. Sau khi hướng dẫn cách thức để cho nó trình bày về cái trang rất là tốt đẹp, rồi Thầy trao những cái tập sách từ xưa đến giờ Thầy đã làm và cái nét chữ rất lớn, cho nên rất hao giấy như mấy con đọc những cái tập Đường Về Xứ Phật trước kia, Thầy làm mấy con thấy cái nét chữ rất đậm, rất lớn và rất xấu, cái tập sách nó không có cái kiểu cách, không có đẹp. Cho nên Thầy mới giao cho Nguyên Thanh

trang trí lại giùm Thầy làm công việc. Cho nên trong khi làm việc thì nó có những cái điều kiện cần phải hỏi Thầy. Do cái sự qua lại để hỏi Thầy thì từng đó nó mới có những cái sự kiện sóng gió nó mới nổi dậy. Nhưng sự thật ra Thầy trò đối xử nhau như cha với con không có gì hết. Nhưng mà cái nhìn của người khác người ta lại lầm tưởng và đồng thời người ta cũng không hiểu, người ta đánh giá thế này, thế khác.

Nhưng vấn đề là các con đọc được những cái tập sách hôm nay, các con thấy nó gọn mà nó xinh xắn, cái chữ nó cũng không quá to mà nó cũng không quá nhỏ. Đó là cái công mà Nguyên Thanh đã giúp Thầy làm cái công việc đó chứ không có ai khác. Vì vậy mà các con muốn những cuốn sách mà mấy con đọc mà hiện giờ nó có kiểu cách mới, chữ nó vừa, thì đó là cái công lao của Nguyên Thanh giúp. Vì giúp Thầy cho nên bị tai tiếng rất lớn. Vì vậy mà có nhiều khi nó cũng rất là điều đứng chứ không phải không. Do đó mấy con thấy, mấy con trực tiếp ở đây rồi mà, nhiều khi đủ thứ chuyện chứ không phải một thứ chuyện. Ngày xưa phải xách gói chạy đi liền chứ không dám. Cho nên trong cái vấn đề mà thông cảm hiểu

nhau, thì chúng ta biết rằng trong cái bước đường tu thì đó là những cái điều kiện mà xảy ra để nó vượt lên trên, đó là cái nhân quả của nó để đến đích, để mà chuyển mình vượt lên trên, nó phải có những sự kiện đó, nhưng mà sự kiện đó điều tốt đẹp.

Thí dụ như những cái sách được mà bố cục, muốn làm lại cho nó gọn ghẽ hơn, chữ nó lại đúng cách hơn. Còn trước kia mấy con thấy cái chữ mà Thầy đánh cái kia nó lớn quá, mà có khi nó nhỏ quá, nó có nhiều cái dạng lắm, chưa có biết cách để mà trang trí cho một cuốn sách. Thì trong khi đó thì Thầy đã gợi ý và Nguyên Thanh giúp đỡ Thầy được những điều kiện cần và đồng thời có những cái bài vở của Nguyên Thanh viết Thầy có chỉnh lại cũng rất nhiều chứ không phải là không chỉnh, và đồng thời Thầy thấy những cái người mà có khả năng và có cái việc làm được như vậy thì nên cố gắng mình đào tạo sau này có những người đó họ có thể sẽ giúp được cho người đời sau. Nhưng sóng gió ba đào nó lại nổi lên làm cho cái sự đào luyện của Thầy nó bị gián đoạn, nó không được tốt. Rồi con người nó còn đang phàm phu cho nên vì vậy nó cũng mặc cảm rồi cũng đau khổ, rồi cái con đường tu thì

nó bị thôi chuyển.

Như bằng chứng hôm nay các con thấy Nguyên Thanh cũng mục đích cũng muốn về đây tu lắm nhưng mà với cái nhìn, với huynh đệ coi như là muốn mặt sát mình không, coi như mình là cái người tội lỗi, nhưng mà sự thật ra mình đâu có tội lỗi gì, mình chỉ có ý giúp Thầy. Cho nên mấy con thấy, thường thường mấy con muốn giúp Thầy lắm, người nào cũng vậy, nam cũng vậy, nữ cũng vậy, muốn giúp Thầy lắm. Họ muốn được gần bên Thầy, được sự hướng dẫn của Thầy, được Thầy chỉ bảo cho họ làm việc để giúp: Thứ nhất là biết ơn Thầy đã phụ giúp Thầy, nhưng Thầy thấy rất khó vô cùng. Các con thấy khi mà các con tu tập có gặp những cái gì khó khăn muốn thưa hỏi Thầy đứng lại mà muốn hỏi ở giữa đường hoặc là nơi nào đó mà có một mình Thầy với các con Thầy rất ngại. Vì biết đâu chừng rồi Thầy cũng bị đập và các con cũng sẽ bị tan nát chứ thông thường đâu phải dễ. Và đồng thời mọi người trong huynh đệ của mấy con thì nhìn mấy con đặt cái câu hỏi trên đầu mấy con nghi ngờ thế này, thế khác rất khổ. Đối với Thầy thì mấy con chỉ là đứa con của Thầy chứ không khác. Cho nên thật sự mấy con thưa

hỏi Thầy và đồng thời mấy con cũng nhiều người quyết tâm lắm, con quyết tâm con tu cho được để con giúp Thầy, Thầy quá cực khổ, cái lòng Thầy biết các con biết. Nhưng mà các con không biết rằng mọi chuyện nó sẽ xảy đến như thế nào không, Thầy biết rất rõ, nó sẽ xảy đến nó xảy đến nó sẽ dập tan nát hết.

Thầy tốt, các con tốt, ai biết được chuyện này, người ta nhìn qua tâm trạng của người phạm phu mà người ta đánh giá trị mình. Mình là người tu, nếu trong tâm mình có móng một điều mà không phải, chắc chắn là mình cố khắc phục lên nữa, mình đâu để điều đó đâu. Thế mà ai biết được nỗi khổ của cái người đang tu để mà khắc phục được cái tâm ái dục của mình, mấy con biết không? Bao nhiêu sức lực của mình dồn lại để mà đẩy lui nó chứ đâu phải để trong tâm của mình. Đó là những điều mà các con thấy. Và hôm nay khi mà Nguyên Thanh trở về đây mà tu tập Thầy cũng mừng vì về dự cái khóa này học tập. Nhưng hầu hết là vì sống độc cư cho nên buộc lòng Thầy không cho mấy con nói chuyện với nhau. Tại vì cái tầm nhắm của mọi người, người ta sẽ nhắm vào Nguyên Thanh, mà Nguyên Thanh mà

bắt đầu nói chuyện với một người nào đó thì chắc chắn là sẽ bị nghiền tức khắc, không có thể nào mà trách khỏi được cái điều này thế kia vì ở đây có kỉ luật là không được nói chuyện. Cho nên là Thầy thường nhắc Nguyên Thanh dù là cái người đó có thương mình cách gì cũng không nên nói chuyện. Vì mọi người người ta nhắm vào mình. Hễ mình nói chuyện một cái thì tức là mình sẽ bị người ta ghi vào sổ, người ta ghi vào chỗ đó để rồi người ta sẽ đập tan nát, rồi mình lại một lần mình lại sách gói ra đi.

Cho nên các con biết là nỗi khổ của những người mà đã có nhiều nỗi khổ rồi nhưng mà mấy con hầu hết là không thông cảm được đâu. Nhiều người không muốn Nguyên Thanh về ở đây tu, sợ Nguyên Thanh sẽ làm quậy phá. Sự thật ra Nguyên Thanh không quậy phá đâu mấy con. Thầy nói thật, nói thẳng thật. Nguyên Thanh muốn tu lắm. Nhưng mà vì có cái lòng tốt muốn giúp Thầy thôi, rồi sẵn cái dịp mà tu tưởng Thầy mới cho Nguyên Thanh. Chắc các con đã đọc những cái bài của Nguyên Thanh chứ gì. Các con thấy rõ ràng Nguyên Thanh đã trình bày những cách tu của nó mà, thậm chí như đi Thân Hành Niệm mà cái tưởng nó đã đẩy lui

nó và cái tướng của nó đã nhìn thấy cái Thất của Thầy phóng hào quang mà, các con thấy hiểu qua cái tướng nó rất mạnh. Cho nên vì vậy nếu mà nó không xả thì cái tướng nó sẽ dẫn dắt đi về đâu các con biết. Cho nên Thầy cho nó làm việc để cho nó xả cái được cái tướng đó. Nhưng ai đã hiểu được cái điều này, ai đã biết được trong khi nó chịu cố gắng thêm một chút nữa thôi, thúc đẩy nó ở trong thất độ cư chút nữa thôi thì nó bị loạn thần kinh mất đi, thì nó sẽ trở thành người điên mất mấy con. Người mà biết cứu nó khỏi là Thầy không ai khác. Nhưng mà Thầy biết rằng Thầy sẽ bị nhiều điều không tốt, người ta sẽ nói. Cho nên Thầy biết bây giờ không có cách nào khác hơn, buộc cho nó ra làm việc để cái đầu óc nó suy tư, nó không có, và đồng thời thì nó không thành cái loạn tướng, cái loạn tướng khi mà bị ức chế, khi mà nói ra, thì nó nói đủ thứ, nó nói nhiều, ví dụ vậy. Cho nên vì vậy mà buộc cho nó làm cái công việc để rồi nó chang, cái vọng, nó chang cái tướng của nó ở trên trang giấy nó gọi bớt đi. Thầy cứu nó thoát ra. Đó là những cái cách thức mà Thầy thương người đệ tử của mình, cái công tu tập ráng hết sức tu tập chứ không phải. Nếu mà tu

tập ít thì nó không bao giờ có cái gì hết. Vì vậy mà hôm nay thì coi như là nó cũng giảm bớt được. Nhưng mà cái nỗi âu sầu trong lòng nó chắc chưa bao giờ vơi được. Các con biết rằng khi mà người ta còn phạm phũ mà làm sao người ta xả được cho nên người ta còn đau khổ.

Vì vậy mà về đây mà tu tập thì dường như là với những cái nhìn, cái ngó của người khác nó không có mấy để mà an ủi cho cái thanh thản của mình. Vậy cho nên Thầy thiết nghĩ rằng, hôm nay Thầy muốn nói để cho các con thấy được cái vấn đề để giúp cho cái người bạn của mình nó yên tâm, để nó theo học tu cho nó nốt cái lớp này, chứ nếu không thì chắc ít hôm thì buồn khổ quá thì ai còn chịu học nổi, thà là đi phát cái chỗ này yên ổn hơn là ở chỗ này. Người nào cũng nhìn cái đôi mắt, người nào cũng nhìn cái lời nói có vẻ mỉa mai hoặc này kia, trong khi mình cũng chưa dám nói gì nặng, chỉ đành ôm ấp trong lòng chịu mà thôi. Thì sự thật ra thì chúng ta thông cảm được những cái nỗi niềm đau khổ của một người đã từng về đây tu tập, đã chịu đựng những cái sự khổ đau.

Cho nên Thầy đưa Nguyên Thanh ra Hà

Nội để cố gắng nỗ lực tu tập trong những người quan khách của Tu Viện Chân Như. Nhưng cái hoàn cảnh cũng khó lắm chứ không phải dễ, lang thang ở nhà này cho đến nhà khác chứ không phải ở tại một nhà. Bởi vì mình ở ngoài đó đâu có Ni bộ, đâu có chỗ để tu, vào chùa Đại Thừa thì không được, chỉ ở nhà Phật tử, ở nhà Phật tử thì ở lâu cũng đâu phải dễ, nó cũng khó. Cho nên nó cũng rất là cực khổ. Sau đó thì Thầy bảo thôi trở về gia đình của mẹ nó để mà ở, để mà chờ đợi. Nhưng mà khi mà được nghe tin ở đây mở khóa thì ở ngoài lại sách gói về đây. Nhưng mà về đây với sự cản trở cũng nhiều lắm chứ không phải dễ, Thầy cũng biết, nhưng cũng gan dạ sách gói về, về chịu đựng những cay đắng, cũng chưa ổn định được cái tinh thần tu tập.

HÃY THƯƠNG YÊU NHAU ĐỪNG NHÌN LỖI NGƯỜI

Bây giờ mà các con thấy mà Nguyên Thanh có lúc thì cố gắng lắm nhưng mà rồi cũng mặc cảm. Cho nên vì vậy mà cũng không dám mà ngồi, mà nghe thẳng thốn. Nhiều khi cũng muốn học, muốn tu nhưng mà rồi cũng ngại ngùng hoặc là cũng có cái

nhìn, cái ngó coi ai nói gì rồi không dám ngồi tu. Cho nên vì vậy theo Thầy thiết nghĩ chúng ta nên sắp lớp như thế nào để cho nó tiện lợi, để cho Nguyên Thanh được yên tu thì tốt nhất. Thầy mong rằng chúng ta là chị em với nhau phải thương nhau, giúp đỡ nhau, an ủi nhau bằng cái nhìn cho có thiện cảm với nhau, đừng có cái nhìn làm cho người khác đau khổ. Bằng những cái cử chỉ của mình có vẻ khinh khi người khác thì trong khi đó các con chưa hiểu rõ được những cái điều kiện, các con vội đánh giá người thì rất tội.

Mặc dù tuổi trẻ, khi mà có cái khả năng viết lách thì sẽ có cái ngã rồi, ai cũng vậy. Nhưng mà có bên Thầy thì chắc chắn là cái ngã đó sẽ lần lượt Thầy sẽ tìm cách Thầy diệt cái ngã đó chứ không phải để cái ngã đó. Thầy biết cái người nào tuổi trẻ cầm cây bút khi viết được chút ít rồi hoặc là có sự nâng đỡ của Thầy rồi thì bao giờ họ cũng có cái ngã. Họ muốn viết thì họ viết, họ muốn diễn tả được cái tư tưởng của họ khi mà họ tức bực hoặc là khi họ tu tập, họ làm được cái công việc đó, họ có cái khả năng, tức là họ có cái ngã rồi. Cho nên vì nếu mà tu tới nơi, tới chốn thì cái ngã đó diệt. Tu không

tới nơi, tới chốn thì cái ngã nó sẽ bùng phát lên. Bây giờ người nào cũng vậy, khi mà Thầy thấy được Thầy trang bị cho họ có một cái khả năng mà không trang bị cho họ một cái sức xả tâm thì tức là cái ngã mạn sẽ tăng lên. Cho nên nó có những cái hành động mà làm cho người ta không ưa chứ không phải gì. Người ta thấy nó có cái ngã. Và đồng thời khi mà thấy người đó có cái khả năng mà hơn mình một chút thì mọi người lại đâm ra nghi kỵ, ghét.

Đời nó rất khó lắm mấy con. Cho nên vì vậy mà các con tu hành các con xét cái tâm của mình khi mình thấy một người bạn mình giỏi hơn, tu hay hơn thì trong khi đó mình cố gắng nương theo mình tu chứ đừng có khi dễ, đừng có cái vẻ mình không ưa, ghét thì cái đó là cái đời phàm phu, cái tâm phàm phu chứ không phải là cái người tu. Và có những cái điều gì sai của người đó mình tìm thấy thì mình nên đừng có nói ra hết, mình nói cái sai của người khác tức là mình xấu đó, nhưng mình trình cho Thầy: *“con thấy như vậy không biết có đúng không? Xin Thầy xét lại để Thầy giúp chị ấy hay là cô ấy để cho cô được tốt hơn”*, đó là cái sự thành thật của mình. Chứ khi

mình thấy người ta có một cử chỉ vậy cái bắt đầu mình nói, mình nói người này, mình nói người kia để rồi ba, bốn người, năm, mười người chịu ảnh hưởng cái lời nói của mình. Trước kia thì mình có thiện cảm với người đó lắm nhưng mà sau khi nghe một người nói rồi bắt đầu mình thấy ghét người đó. Nghĩa là mình luôn luôn, con người của mình luôn luôn chịu ảnh hưởng, khi người ta vạch ra một cái gì xấu của người khác thì mình luôn luôn mình chả biết người đó có xấu vậy không, nhưng mà mình... rồi mình cứ hướng theo, mình cứ hướng theo cả đám hết. Thành ra cái đó là cái người tu chúng ta đừng để bị ảnh hưởng bởi cái điều đó. Đừng để ảnh hưởng, đừng có để ý người khác.

Cho nên trong một cái nhóm, trong một cái tập thể nào mà đông người thì nó chia manh, chia mún ra như vậy là do cái chỗ mà chịu ảnh hưởng nhau. Cho nên chúng ta là người phải đứng trung gian, khách quan mà nhìn chứ đừng có nghe ai hết. Người ta nói xấu người đó chưa hẳn là người ta xấu, mà chính là lời ly gián. Người ta nói người đó tốt chưa hẳn là người đó tốt mà mình phải xem xét cái đức hạnh của người đó mới đánh giá trị của họ được. Còn nếu mà mọi

người mình đẩy người ta đi vào cái góc độ thiếu đạo đức, một cái góc độ đau khổ biến cho người ta trở thành người vô đạo đức, buộc lòng người ta phải có sự phản kháng chống lại. Sự phản kháng chống lại bằng cách này, bằng cách khác thành ra người ta sẽ thực hiện qua những cái ngôn ngữ hoặc qua hành động qua cái ý của người ta thì do đó biến người ta trở thành người ác, thì cũng chính cái hoàn cảnh xã hội mà biến dần từ người thiện trở thành người ác và chúng ta là những người tu không nên làm điều đó.

Thầy tiếc rằng trong cuộc đời tu học mà sao nó nhiều người tại sao chúng ta tu xả tâm mà chúng ta không biết xả tâm vậy không nữa. Cho nên Thầy thường nhắc mấy con hãy thương yêu nhau, hãy đùm bọc nhau, hãy nắm chặt bàn tay nhau mà thương nhau. Khi một người lỗi thì mình không đủ khả năng khuyên người bạn mình thì nên mình nói với Thầy, đừng nói một người thứ hai, thứ ba nữa về cái lỗi lầm của người đó mà chỉ có nói với Thầy mà thôi. Thầy là con người biết thương người, Thầy là con người biết cách để tìm cách khắc phục để giúp cho người bạn của các con trở thành người tốt. Các con nên nói lại với Thầy hơn là nói với

người khác. Mình nói với người khác tức là mình nói xấu người ta đó, hoặc là mình tìm cách li gián người ta với người khác. Do đó mình có lỗi mấy con. Cho nên trong cuộc đời học đạo thì không bao giờ nói xấu một người khác. Không bao giờ phỉ báng người khác trước mặt mọi người, không bao giờ nói xấu người khác trước mặt mọi người. Người ta làm một cái điều gì thì mình không được quyền nói cái điều đó ra, nhất là nói trước mọi người không nên làm. Bởi vì cái chuyện đó mình biết chắc mình hiểu đúng không? Nếu không hiểu thì mình mặt sát người ta trước đám đông để làm gì, có ích lợi gì cho mình đâu. Cho nên trong cái vấn đề tu học, dè dặt cái ngôn ngữ cho nhiều để cho mình học được cái đạo đức làm người về ngôn ngữ.

Như cái bộ giới luật Tỳ Kheo Tăng, Tỳ Kheo Ni, tức là Văn Hóa Truyền Thống Tập 2 thì Đức Phật dạy về ngôn ngữ mấy con, nói cái lời li gián, Đức Phật cũng nói cho mình biết cái lời nói để đem lại hạnh phúc cho người khác. Đức Phật cũng nói về lời nói, dạy mình về Giới luật - Đức hạnh về lời nói nhiều lắm. Cho nên chúng ta học rồi chúng ta đừng quên những lời Đức Phật dạy, đó

là hạnh phúc của mình và hạnh phúc của người. Cho nên người ta cho nên lời nói rất là khó mấy con. Vì vậy mà nhiều khi mấy con viết một bức thư như thế này, rồi mấy con đưa người kia nói người đó làm như vậy, vậy. Coi chừng sai rồi rồi mấy con, thực tình mình sai rồi, đừng nói điều đó, chỉ duy nhất nói với Thầy mà thôi. Thầy là một người cha chung của mấy con, nói cái điều đó để người cha hướng dẫn các con, để cho anh chị em của mình sẽ là người tốt, đừng nói người khác. Nếu mà các con nói người khác, người khác họ là cái người xấu họ lại nói nhiều người nữa làm cho một cái người khác nếu mà người ta, rõ ràng là người ta có tội, có lỗi thì người ta bị nhiều người khác chê người ta tội. Mà người ta không tội lỗi mình nói như vậy làm cho mình và người khác thêm tội lỗi là nói vu khống, nói oan người ta.

Nghi ngờ là một cái điều sai trái trong Đạo Phật bởi vì ngũ triền cái tham, sân, si, mạn, nghi Đạo Phật dạy thì nghi các con thấy đó là cái nguy hiểm nhất cho chúng ta. Mình chưa biết chắc tức là mình sẽ nghi, mà mình nghi coi chừng đừng nói, mà mình nói coi chừng tội lỗi lắm mấy con. Cho nên cuộc đời tu hành, chúng ta phải hiểu biết rất

nhieu và sự hiểu biết rất nhiều đó là phải tu Định Vô Lậu. Nếu không tu Định Vô Lậu thì mấy con không có sự hiểu biết.

Hôm nay trước mặt Nguyên Thanh Thầy nói những điều mà trong cái tuổi trẻ của Nguyên Thanh chịu đòn đập rất nhiều. Và cũng vì sự tu tập, cũng vì cái sự giúp đỡ Thầy mà con cũng phải chịu nhiều điều mà có thể nói rằng một người phụ nữ rất là đau khổ. Các con biết rất rõ, ở đây mấy con chắc có lẽ là mấy con cũng hiểu điều đó. Cho nên khi đó mấy con cứ nghĩ rằng điều đó như thế này, thế khác. Thật sự ra đó là nhân quả, đó là một sự chuyển biến để Tu Viện chúng ta tiến tới. Sự thật mình nghĩ điều mình làm tốt, Thầy nghĩ rằng Nguyên Thanh tu lạc tướng, Thầy trợ giúp cho nó buộc cho nó phải làm việc để cho nó có một sự tư duy, đừng có ức chế tâm nữa, để phá đi cá tướng, các con hiểu không. Vì đồng thời khi mà làm việc thì nó xảy ra điều này, điều kia. Đó là vô tình chứ có ai muốn cái điều này đâu. Thật sự là nhân quả đã sắp xếp rồi. Cho nên Thầy độ mấy con mà cái trường hợp gặp khó khăn Thầy lại gỡ rối cho mấy con, mà gỡ rối thì nó lại xảy ra điều khác, mà điều khác nó lại càng điều tốt hơn để nó vươn lên, để trở

thành những cái gì tốt đẹp hơn.

Thì hôm nay là chúng ta thấy những cái sự kiện nó xảy ra, ở đây người nào cũng biết Sóng Gió Chân Như. Nhưng mà Sóng Gió Chân Như nó để vượt lên trên những cái điều kiện nó chuyển biến. Sóng gió tức là sự chuyển biến để nó trở thành tốt. Cho nên như hồi nãy Thầy đã nói. Vì vậy mà người mà hiện diện trước mắt của mấy con, người mà Thầy đang nói chuyện tức là Thầy và Nguyên Thanh đang nói chuyện ở đây đều là những người mà mấy con biết mặt biết mày hết, không có lạ gì hết. Nhưng mà những người này đều là những người hoàn toàn rất là trong sạch không có cái gì mà xấu. Nhưng mà cái nhìn của mấy người qua cái ảnh hưởng của người khác làm cho các con nhìn với cái đôi mắt không tốt, làm cho mấy người có đôi mắt không chịu xả. Cho nên có nhiều người người ta chỉ ảnh hưởng thôi. Người ta nói khi thấy Nguyên Thanh người ta nó ghê gớm quá, sợ quá. Đó là mấy con thấy như Nguyên Thanh chỉ là một con người bình thường, chỉ là một người con gái rất bình thường cũng như bao nhiêu người con gái khác có gì đâu. Nhưng mà tại sao chúng ta lại chịu ảnh hưởng của một người

khác để rồi chúng ta nhìn Nguyên Thanh với một con người ghê gớm. Người ta có làm cái gì mà ghê gớm đâu mấy con, có phải không? Thế mà sao chúng ta lại nghĩ nó ghê gớm như vậy.

Bây giờ các con cứ nhìn Nguyên Thanh xem có phải là con người ghê gớm không? Có phải là ba đầu, sáu tay hoặc là đầu mọc bảy tám cái sừng, có không? Hoặc là tám con mắt hay là ba, bốn cái lỗ mũi, có không? Hay hoặc là mọc nanh, Thầy thấy đâu có gì đâu. Lỗ tai đâu có cụt, đâu có dài như lỗ tai lừa, đâu có gì mà, mà mới, mà ghê gớm phải không? Con mắt cũng hiền lành cũng y như mọi người, con mắt nó có tròng, có đỏ như con mắt cá sấu đâu, thế mà chúng ta lại nói xấu Nguyên Thanh ghê gớm. Mấy con nghĩ như thế nào, ảnh hưởng như thế nào để mà thấy nó ghê gớm. Đó là cái mấy con chịu ảnh hưởng. Nhưng mà mấy con thử nhìn Nguyên Thanh coi có phải là một đứa bé, một đứa con gái nhỏ như bao đứa, cũng giống như con búp bé, phải không? Như con búp bé bằng (...). Thế mà người ta nói ghê gớm, Thầy cũng không hiểu sao. Thì bây giờ trước mắt hiện diện mấy con cứ nhìn nó đi, đâu có gì đâu, cũng như là những người con

gái khác, đó mấy con thấy không? Vậy thì chúng ta hãy cùng nhau cố gắng mà tu tập, cố gắng mà xả tâm.

Còn riêng Thầy khuyên Nguyên Thanh hãy vượt qua tất cả những cái khó khăn. Theo Thầy nghĩ con hãy vui vẻ làm đá kê đường cho những người khác đi, để ước mong sao cho cái lớp học thực hiện được chúng đạo A La Hán để có những người ra đời giúp cho Phật Giáo chấn chỉnh lại nền đạo đức, thì con hãy vui vẻ vì những sự việc xảy ra cũng đều là sự diễn biến của nhân quả để chuyển biến, để trở thành tốt đẹp hơn, để cho các anh, chị, em có những cái hướng đi lên hơn, tốt hơn thì điều đó là điều vinh hạnh cho con hơn chứ có gì đâu mà lại buồn khổ. Không nên buồn khổ gì hết mà phải vui vẻ học tập, nỗ lực tu hành, nhiếp phục tâm, an trú tâm. Nếu mà nhiếp phục tâm, an trú tâm mà bị tưởng, nó có những cái tưởng thì theo Thầy thiết nghĩ thì con nên tu tập về Định Vô Lậu là nhiều nhất và hay nhất, tư duy, suy nghĩ và cũng rèn luyện được cái ngòi bút của mình rất là tinh vi. và khi mà Thầy đã hướng dẫn thì tức là hướng dẫn chung cho mọi người, trong đó có con, những cái sai thì được Thầy chấm, Thầy sửa

để đưa đi vào cái sự hiểu biết về nhân quả, về các pháp vô thường, về Thập Nhị Nhân Duyên về Thất kiết sử, về Thân Ngũ uẩn, tất cả những cái điều cần học của Đạo Phật. Thầy đều chỉnh lại những cái hiểu biết này cho nó cụ thể rõ ràng và đồng thời triển khai cái tri kiến giải thoát, mọi ác pháp đến không thể mà lọt qua được cái tri kiến của con thì đó cũng là cái điều vinh hạnh nhất và đồng thời phải ráng cố gắng vượt qua những cái khúc quanh của cuộc đời mình. Vì trước kia mình cũng đã có những cái nhân quả nó không tốt, hôm nay mình vui vẻ để trả cái nhân quả cho xong, buồn rầu là trả không hết nhân quả rồi đời sau trả nữa.

Rồi một khi buồn rầu con biết sao không , cái quả buồn rầu thì nó có cái hạt, bởi vì quả thì nó có hạt chứ, có nhân chứ sao. Trong cái quả buồn rầu thì nó sẽ có cái hạt buồn rầu, mà cái hạt buồn rầu thì nó lại lên cái cây buồn rầu. Mà nó lên cái cây buồn rầu thì nó lại có cái quả buồn rầu. Nó kế tiếp như vậy. Thì một khi con buồn rầu con sẽ sinh ra nhiều Nguyên Thanh buồn rầu nữa. Phải không, nhân thì quả mà. Các con thấy nhân quả cụ thể không. Mà nếu có nhiều Nguyên Thanh buồn rầu thì một

Nguyên Thanh con không muốn sao mà con lại muốn có nhiều Nguyên Thanh buồn rầu. Thì thôi, tốt hơn là mình vui để cho có cái hạt giống tốt, cái quả tốt, cái quả vui. Thì một Nguyên Thanh vui thì nhiều Nguyên Thanh vui, phải không? Bởi vì mình ngồi đây mà mình biết cái Nhân, cái Quả thì chắc chắn những các từ trường vui hay buồn đó sẽ sanh ra làm các những người, làm con người vui hay buồn. Mà mình có muốn bao nhiêu người buồn không? Chắc chắn mình không muốn. Mà trong những người buồn đó cũng do cái nhân quả mình mà sanh ra thì mình nữ nào nhìn những người buồn đó. Vậy thì mình hãy vui để cho những người sinh ra đó là những người vui chứ sao để cho những người buồn. Mà những người buồn khóc có vui gì đâu, khổ lắm. Cho nên vì vậy mà nghe lời Thầy mà nỗ lực tu tập, đừng buồn rầu gì hết. Đây là những điều kiện cần thiết để mình vượt lên trên nhân quả của mình, mình chuyển đổi nhân quả. Cho nên vui vẻ.

Ở đây tuy rằng không đủ cái lớp học nhưng những cuộn băng này nó cũng có thể nhắc nhở cho huynh đệ biết, và đồng thời có dịp Thầy cũng sẽ nhắc lại cho huynh đệ ở trong những cái lớp tu học để chúng ta

biết cảm thông với con, để hiểu con hơn, để con an tâm mà tu tập đừng tự ti, mặc cảm. Nghĩa là con gan ruột mà con dám về mà con học cái lớp học này đó là một điều gan lắm. Thật sự ra bị đồn dập tới tả mà dám về mà ngồi được trong cái lớp học thật là. Ngoài đời thì người ta nói mặt trai mày đá mấy con. Nhưng mà sự thật ra gan dạ, ham tu, muốn học mới như vậy chứ cỡ mà không ham tu, muốn học thì Nguyên Thanh không dám về đây nữa, sợ người ta dập mình.

Cho nên Thầy cũng biết, nếu mà Nguyên Thanh mà lơ lỏng một chút xíu, chỉ cần nói chuyện với một người nào là bị dập đó mấy con, không phải dễ đâu, chứ không phải đơn giản đâu. Cho nên Thầy căn dặn nhớ kỹ phải cố gắng để một thời gian sau ổn định thì cái Tu Viện bình an được thì cái điều kiện sau này Nguyên Thanh có tiếp duyên với ai, có nói chuyện với ai cũng không có sao hết, chứ hiện giờ thì Nguyên Thanh nói chuyện thì không được. Mấy con nữ nói chuyện thì không sao, như Liễu Châu hoặc là như Thu Nhâm hay Liễu Huệ mà nói chuyện thì không sao đâu. Chớ như Nguyên Thanh mà nói chuyện là bị đó, hiểu không? Cho nên nghe lời Thầy mà giữ gìn để

rồi sau cái thời gian ổn định, yên ổn được để rồi chúng ta tiến bước chúng ta tu hành bình an thì lúc bấy giờ trong những giờ phút mà mấy con chúng được đạo quả thì Thầy sẽ cho mấy con gặp gỡ nhau nói chuyện tâm tình, nói hết, nói hết từ cái ngày mà vào đây tới khi mà mấy con tu chúng đạo để mấy con tâm tình, mấy con nói hết lòng thương yêu chị em giúp đỡ với nhau, an ủi nhau bằng cách sách tấn, bằng cái nhìn thiện cảm chứ không phải bằng cái nhìn cay cú, bằng những lời nói mỉa mai, bằng những lời nói móc, nói méo, nói người này mà chửi mắng người kia thì mấy con sẽ thấy rằng những cái điều kiện mình cố gắng, để rồi một ngày nào đó tu xong rồi mình sẽ gặp nhau, mình an ủi cho nhau mấy con, mình sẽ nói ra nỗi khổ với nhau trên cái bước đường tu tập của mình.

Thầy mong rằng điều kiện mà hôm nay mà Thầy kêu Nguyên Thanh vào đây Thầy thấy nó khổ lắm. Cho nên vì vậy mà khi nó ngồi, đầu tiên nó đi vào đây nó ngồi để nó thu những lời nói, rồi nó cũng tưởng như là bình thường không phải là phân lớp. Cho nên nhiều khi ở bên lớp nam thì nó cũng đem cái máy của nó gọi đây để nó thu nó nghe, Thầy

cũng ngỡ là bình thường thôi, cũng ngỡ là cái gì nó qua rồi thôi bỏ qua nhưng mà Thầy thấy có việc gì đó buồn phiền mà nó lại ngồi xa, rồi trong cái giờ học thì nó lại đi ra ngoài, rồi Thầy thấy như vậy thì Thầy nghĩ rằng có cái nỗi lòng gì đây, cho nên Thầy muốn cởi mở những cái nỗi lòng đó để cho nó được yên tâm tu hành với chị em khác, để giúp đỡ cho cái tiến bước trên con đường tu cho càng ngày càng tốt hơn. Bởi vì cuộc đời đi tu rồi còn gì nữa, hết rồi, bỏ hết rồi chẳng còn gì nữa, chỉ còn một sự giải thoát mà thôi. Mà nếu không tìm được sự giải thoát thì là sao. Khi mà xuất gia theo Thầy làm đệ tử xuất gia của Thầy sao mà quá khổ.

Khi mà Liễu Huệ cạo tóc xuất gia Thầy cũng sợ, thiệt ra thì Liễu Huệ bây giờ đâu có đây phải không, có đó hở, con ngồi xuống đi con, hèn chi xuất gia cạo đầu thì mới ra Tân Tân ở ngoài đó chứ đâu ở đây được, hôm nay mới về được chứ đâu phải dễ. Cho nên nghe mấy con mà đòi xuất gia với Thầy, Thầy muốn (đuôi me mắt rép hết), bộ muốn đi xứ khác ở sao, có phải không? Cho nên vì vậy mà mấy con nhiều đứa muốn xin xuất gia với Thầy lắm chứ không phải là 1 đứa đâu mấy, phải không? Nhiều đứa muốn xuất gia

với Thầy lắm, làm đệ tử của Thầy coi khó quá, cho nên Thầy nói: thật đúng là làm đệ tử của một vị A La Hán không phải dễ, nhất là giới nữ của mấy con. Còn mấy ông mà xin xuất gia với Thầy thiệt ra mấy ông cũng khó thiệt chứ không phải dễ đâu. Người nào coi bộ theo làm đệ tử của Thầy, mà xuất gia là khó chứ không phải dễ đâu. Nguyên Thanh cũng tan nát hết, Cô Thúy Mùi bây giờ cũng chưa dám vô đây thì đủ biết rồi, nó ghê gớm lắm chứ không? Nhưng mà thương mấy con mà Thầy xuất gia chứ thật ra Thầy đã có Ni Bộ rồi xuất gia mới được. Nghĩa là mấy con biết sao không? TTAD Thầy dành ra cái khu Ni và cái khu Tăng. Khu Ni là Ni Bộ chứ gì, mấy con biết không? Đó là cái nơi của Ni mà, của người xuất gia, rồi cái TTAD nó có cái khu Cư Sĩ nam và Cư Sĩ nữ và nó có khu dưỡng lão cho người già, người nam và người nữ. Ở trong cái TTAD của Thầy nó đặt nhiều cái khu mà, nó rõ ràng chứ đâu phải mà nó không có. Nhưng mà khi TTAD có rồi mặc tình mấy con đưa nào muốn xuất gia Thầy cạo tóc hết, nhét vô đó hết, đầy ngập trong đó hết có sao đâu, Thầy sợ gì bởi vì nó có chỗ. Còn bây giờ xuất gia mà không có chỗ là mấy con làm sao bây giờ đây? Không

lẽ xuất gia đi ra chùa Đại Thừa gõ mõ tụng kinh? Cho nên từ hôm Nguyên Thanh ra Hà Nội tới giờ đâu có dám vô chùa Đại Thừa. Cái kiêu mà gõ mõ tụng kinh mà bây giờ cũng quên hết rồi. Làm sao mà tụng Nam Mô A di đà bà dạ đa tha dà đa dạ được phải không mấy con? Làm sao nhớ được quên mất hết rồi. Phải nhớ mới tụng được chứ còn quên làm sao tụng được. Cho nên vì vậy mà anh ta lên tụng ó né còn mình lên không được, mình nói không được cứ làm thinh, ngó hoài người ta cười mình chứ sao, không phải để đâu.

Cho nên trong khi mà tu tập thì thực sự mấy con xuất gia tu tập theo Thầy quá khổ. Cho nên lần lượt rồi Thầy sẽ cố gắng vượt lên trên, vượt lên trên cái khó khăn để rồi nó sẽ có Ni Bộ, nó sẽ có cái khu an dưỡng cho người Ni, tất cả các con sẽ về đó là đệ tử của Thầy. Thầy đến đó Thầy chăm sóc cho mấy con, ... cho mấy con, để rất tội. Khi mặc áo tu sĩ rồi người ta nhìn những oai nghi tế hạnh của mấy con mà không được rèn luyện uốn nắn thì người ta sẽ chê: “học trò với Thầy mà số Ni mà trời ơi nó lóc cóc ghê gớm nữa”, thì mấy con nghĩ sao? Cho nên vì vậy mà bốn phận người ta lo chứ, người

ta nói như bia rang: “Nói gì chứ! đệ tử của Thầy Thông Lạc mà Ni, trời đất ơi oai nghi tế hạnh ghê gớm lắm người nào họ đi cũng ngó xuống hết”. Như vậy là người ta khen mình chứ gì? Còn ngó qua, ngó lại : “Ni gì mà ngó như vậy”, người ta cười chê mình.

Cho nên trong cái sự tu tập thì Thầy nghĩ rằng, cuộc đời của Thầy muốn thu Ni thì phải có cơ sở của Ni. Còn muốn thu tăng thì phải có cơ sở của tăng. Cái cơ sở của Tăng lẽ ra thì ở đây của Tăng rồi đó. Nhưng mà sự thật ra rất khó chứ đâu có phải không. Như Thầy Chân Tịnh về đây thì cũng phải chịu quấy gỏi đi thôi chứ làm sao ở đây được, đâu có dễ, nó rất khó chứ đâu phải dễ. Còn cư sĩ thì ở được mấy con, cư sĩ thì dễ. Tại sao cư sĩ về đây ở không dính. Người tu sĩ mà ở các chùa khác, ở hệ phái khác họ về đây họ ở được. Mà hễ đệ tử của Thầy coi bộ khó lắm, Tăng cũng vậy mà Ni cũng vậy khó lắm. Cho nên vì vậy mà Thầy phải chuẩn bị, chuẩn bị để vượt lên làm sao cho cái cơ sở tăng, ni của Thầy nó có đàng hoàng. Trong đó có những cơ sở của tu sĩ nó hẳn hoi đàng hoàng để cho chúng ta yên tu tập. Cái lớp tu học của chúng ta Ni có mà Tăng có, Cư sĩ có, nam có, nữ có. Vậy thì có

gắng mà đào tạo cho đạt được mấy con. À bây giờ, nãy giờ thì mấy con thông cảm, hiểu Nguyên Thanh rồi chứ gì.

ĐỊNH DẠNG VĂN BẢN

Thật sự ra những cuốn sách, Thầy nhắc lại, những cuốn sách mà hiện giờ mấy con đọc thấy gọn gàng thì đó là có công lao của Nguyên Thanh nó đóng góp với Thầy, chứ không phải là Thầy. Minh Thầy vừa soạn thảo, Thầy vừa chỉnh đốn những cái tập sách mấy con viết, cực lắm chứ đâu có phải. Nó trên một trang sách nó không phải có một cái loại chữ, mà chữ lớn rồi chữ nhỏ, chữ đậm, chữ nhạt, rồi chữ xiên nữa mấy con. Một trang thôi mà bao nhiêu chữ, mấy con biết rằng nếu mà quan sát không kĩ thì kể như cái chữ nào mà đậm phải cho nó đậm, chữ nào nghiêng thì mình phải cho nó nghiêng, chữ nào đứng thì phải cho nó đứng chứ. Do đó để mình trình bày để cái trang sách của mình trông vào nó đẹp chứ. Cái chữ nào nó cũng chút chút nhỏ nhỏ không vậy. Rồi cái tựa nó cũng như con của nó thì làm sao được. Cho nên nó đòi hỏi ở cái đầu óc thẩm mỹ của một con người mà biết làm trang. Còn nếu mà không biết làm trang thì thật sự ra

cái trang sách mình đọc thấy thiệt là như cái trang báo, bên đây nó lem nhem ba đoạn, ở bên kia nó lem nhem ba đoạn vậy đọc chứ không ...

Cho nên các con đọc thấy cuốn sách mà nó vừa đẹp, vừa gọn, vừa tầm nhìn, nó gọn ghẽ thì cái công lao của cái người mà làm được cái trang sách cũng nhiều lắm chứ không phải không đâu. Nói cái công lao đó thì mấy con nói đến công lao của người viết sách nó cũng không ít đâu mấy con. Muốn viết sách người ta phải tư duy cho đúng đắn người ta mới nói chứ đâu phải nói đâu nói đại được đâu. Cho nên cái trang sách, khi mà hiểu được cái công lao của cái người từ cái người viết, cho đến người trang trí cho nó thành ra một cái tập sách này là nó trải qua nhiều cái giai đoạn của cái việc làm chứ không phải không. Mà may cái thời nay là vì cái vi tính của chúng ta nó sử dụng dễ dàng. Chứ cỡ mà không có vi tính mà muốn làm một cái trang sách thiệt ra nó rất là vất vả, rất là khó chứ không phải dễ. Ngày xưa mà có một cái trang sách mà đọc thì nó trải qua những cái kĩ thuật của nó, nó thô sơ lắm. Cho nên cái người mà làm khó khăn lắm. Bây giờ dễ, ở trên mạng chúng ta mở ra rồi

chúng ta bám nó đúng cái chỗ nó trang trí cho chúng ta cái trang sách nó đúng tầm vóc cỡ viết chúng ta muốn như thế nào. Rồi cái chữ thụt ra, thụt vô như thế nào thì nó tự làm cho chúng ta hết những cái phận sự đó. Cho nên nó đỡ vất vả cái công chúng ta rất nhiều. Vì vậy mà khi ngồi lại máy vi tính làm thì cái người thích thú người ta làm được, còn cái người không thích ngồi một hơi buồn ngủ không có làm được đâu. Cho nên vì vậy mà khi đọc những cái trang sách mà trang trí như vậy thì cái người thích thú người ta thích làm.

Cho nên bây giờ mấy con chưa biết, Thầy dạy mấy con rồi mấy con trang trí được cái tập sách, trang trí được cái chỗ nào để hình, chỗ nào không để hình. Mấy con làm được cái trang sách mấy con thích lắm. Hàng ngày mấy con làm mấy con say mê ở trong đó, bởi vì mỗi cái trang sách là cái công phu của mình ở trong đó đòi hỏi cái đầu óc của mình, mình thích lắm. Cho nên có người, người ta làm sách vở người ta say mê người ta làm, chứ còn cỡ không say mê chắc người ta không làm được. Cho nên vì vậy mà mỗi một cái tập sách ra đời mà mấy con đọc, cái người làm người ta nhìn ngó

lắm mấy con, phải làm sao nó có cái thâm mỹ, nó không có và cái kỹ thuật phải nắm vững chứ không nắm vững cái kỹ thuật làm không được, rất khó.

SOẠN THẢO GIÁO TRÌNH

Cho nên hôm nay Thầy nói những cái khó khăn của cái vấn đề làm cái trang sách để cho mấy con đọc và đồng thời cái khó khăn của bước đường tu của mấy con nữa, rồi cái khó khăn của một người hướng dẫn cho mấy con tu. Làm sao? Đặt câu hỏi trong đầu, làm sao cho các con phải tu cho được, phải học cho được, phải làm sao mà cho được kết quả. Cho nên các con biết cái sự hỏi như vậy thì cái người Thầy họ phải tư duy, suy nghĩ, họ phải tìm cách nào để triển khai cho mấy con tu cho được, làm cho được, chứ không phải là muốn dạy sao dạy đâu, không phải đâu mấy con. Người ta tư duy suy nghĩ nhiều lắm, và cái số người đông, rồi cái số người mà trình độ thấp quá, kém sự hiểu biết quá, rồi cái số người già yếu nữa. Thầy tư duy nhiều lắm để làm sao mình hướng dẫn làm sao cho mọi người đều tu được, đừng có người này tu được, người khác không tu được. Cho nên trong cái vấn

đề hướng dẫn thì mấy con biết rằng hướng dẫn chữ nghĩa thì người ta đã sẵn có cái chương trình giáo dục đã sẵn rồi, còn hướng dẫn mà hiện giờ nó đang ở trong cái giai đoạn mà nó phôi thai như thế này, cái giáo trình của Phật giáo nó chưa có hiện hình rõ ràng cho nên chưa có chắc bài kinh này, bài kinh kia. Mà nếu mà nghiên cứu không kĩ thì mình đưa sai lệch những cái lớp học, những cái bài kinh đó nó trật đi thì người tu hành không kết quả đâu. Cho nên rất là tư duy kĩ lắm người ta mới đưa vào người ta dạy mấy con cái nào trước, cái nào sau, chứ không phải là muốn dạy đại muốn dạy đâu, và vì nó chưa có sẵn. Cho nên nó chưa có sẵn vì vậy nó đòi hỏi người dạy người ta tư duy rất nhiều, người ta chịu cực khổ.

Còn nếu mà cái chương trình nó có sẵn thì người ta dựa vào đó người ta dạy thôi, người ta ít tư duy nhiều. Bởi vì nó có sẵn rồi người ta cần gì tư duy và người ta dựa vào, Bộ giáo dục nó có nhiều người chuyên về cái cái vấn đề đó người ta viết cái lớp đó. Họ sẽ soạn thảo cái giáo trình, cái giáo án của cái lớp đó, nhất là cái giáo trình của lớp đó người ta soạn sẵn để cho cô giáo, Thầy giáo người ta dựa vào đó người ta soạn cái giáo

án để người ta dạy học trò thì nó dễ. Còn bây giờ mình chưa có, mình Thầy vừa tư duy suy nghĩ, mà kinh sách thì nó lộn xộn. Cho nên soạn thảo cái giáo trình để các con lấy tu không phải chuyện dễ đâu mấy con.

Hôm nay mà nó thành hình được cái lớp học như vậy, nó có những cái bài vở mà đưa từ cái bài. Tại sao Thầy không đưa nhân quả con người trước mà lại đưa từ nhân quả thảo mộc trước là phải suy nghĩ nó là cái giáo trình đó mấy con. Mấy con, nếu mà Thầy lộn xộn một cái là mấy con tu tập chơi với. Tại sao? Bây giờ vì thay vì nói nhân quả thì đưa cái giáo trình đầu tiên cho mấy con học về nhân quả con người là mấy con sẽ lộn rồi đó. Đó Thầy nói sơ một cái là mấy con đã thấy được cái chỗ viết soạn thảo giáo trình để dạy người khác học là phải cái trước ra trước, cái sau ra sau, chứ không được cái sau mà ra trước. Nghĩa là cái này chưa học, cái căn bản mấy con chưa có mà đưa cái này là mấy con chơi với rồi. Nhưng mà các con đâu mà các con hiểu.

Bây giờ Thầy ví dụ như đầu tiên Thầy vô Thầy không có dạy mấy con tu tập cái Định Vô Lậu bằng cái nhân quả Thảo mộc

mà bằng cái nhân quả con người thì mấy con sẽ nói cái bài đó nó phải chờ cho các con phải thông suốt cái nhân quả thảo mộc rồi thì mới đưa qua con người thì mới đúng. Trái lại nó đưa ngược lại con người đi trước mà Thảo Mộc đi sau thì mấy con sẽ biết như thế nào? Nó lại sai mất rồi. Như vậy thì các con biết cái chương trình giáo dục nó phải có cái thứ lớp, cái nào trước, cái nào sau chứ không phải muốn đưa cái nào trước, cái nào sau được đâu, không phải dễ đâu. Mà tư duy suy nghĩ để biết cái nào đưa trước, cái nào đưa sau. Thì các con biết bây giờ Thầy đưa ra mấy con học rồi thì mấy con biết, nhưng mà hỏi mà chưa có gì hết, tự Thầy suy nghĩ Thầy phải biết đưa cái nào trước, cái nào sau thì cái này là cái khó của người bắt đầu, con hiểu không? Chứ còn nếu mà Thầy đưa rồi thì nó dễ quá mà, có gì đâu. Bây giờ mình học phải nhân quả thảo mộc trước, nhân quả con người sau thì cái đó nó dễ rồi, có phải không. Nhưng khi mà Thầy đã thành lập được cái giáo trình như vậy rồi, cái người mà thành lập cái giáo trình đó, cái người đó tốt. Nó phải hợp lý và nó phải đúng với cái tâm vóc của mọi người hiểu cái đó để chứng minh cho cái khác. Chứ còn cái đó

chưa hiểu mà lại chứng minh các khác thì các con học đạo đức con người trước thì các con lấy cái gì mà chứng minh cụ thể được. Cho nên nó thành ra cái giáo trình nó sai, nó không đúng, nó làm cho cái người học trò mất căn bản, nó mất cái sự hiểu biết như thật, nó không như thật được.

Còn bây giờ nhân quả thì nó như thật, nhân quả thảo mộc thì nó như thật, nó cụ thể. Cho nên vì vậy mà các con càng viết những cái bài thảo mộc nó cụ thể chừng nào, nó diễn biến chừng nào, nó nhiều hình thức nhân quả chừng nào thì sau đó đưa qua nhân quả con người nó dễ dàng lắm bởi vì nó có căn bản rồi. Các con thấy cái giáo trình chưa? Đó như vậy mới gọi là giáo trình chứ. Chứ mà nó ngược một cái thì nó đâu còn giáo trình nữa.

Mấy con mà có đi làm cô giáo mấy con biết rồi đó, có phải không? Các con thấy cái vấn đề này vấn đề quan trọng. Khi mà người ta đọc trong sách giáo khoa mà người ta thấy cái bài vở này mà cái người mà người ta đứng ở trong cái góc độ giáo dục người ta thông suốt, người ta thấy bài vở soạn mà dạy cho học trò, cái bài vở này là không đúng.

Như vậy làm sao học trò cái trình độ này mà nó tiếp thu được cái bài này mà mấy ông đưa làm sao đúng.

Cho nên vì vậy mà cái chương trình giáo dục đào tạo của quốc gia con biết nó thay đổi, nó đưa ra không đúng cái trình độ của trẻ con, nó tiếp nhận không được nó phải đổi. Làm gì trẻ con mà đưa đại số học xuống cho nó học như vậy làm sao được trong khi nó học số học không mà nó còn không nhớ, đưa ba cái đại số học vô, như vậy làm sao tiểu học mà học như vậy được. Cho nên đó nó làm xáo trộn đi, nó làm xáo trộn như vậy mà bắt buộc trong cái năm học đó làm cho trẻ con nó mất căn bản rất lớn của nó. Cho nên trong khi đó, đó là cái người mà soạn thảo cái giáo trình của cái chương trình giáo dục đó.

Còn bây giờ Thầy soạn thảo cái giáo trình cho mấy con tu tập, với cái đôi mắt của Thầy, Thầy nhìn Thầy biết được cái trước, cái sau mấy con. Tại vì cái đôi mắt của Thầy nó khác, nó không phải là như người phàm phu đâu. Còn cái Bộ quốc gia giáo dục con thấy nó thay đổi, năm nay nó áp dụng cái đó không được cái sang năm nó thay đổi liền,

nó không có để. Bởi vì nó thấy nó không có căn bản, trẻ con nó không tiếp nhận được nó phải dẹp cái đó đi, nó phải đưa cái đó lên lớp trên, nó để trở lại lớp dưới. Đó là cái sự thay đổi của Bộ quốc gia giáo dục nó thường thay đổi. Sách giáo khoa con biết nó ra hàng đóng vậy đó. Sau khi nó thay đổi nó bỏ, nó không xài được nữa, biết bao nhiêu phí của. Cho nên khi mà nó gặp phải cái thất bại rồi, nó bị thay đổi. Còn Thầy nghĩ làm sao mà Thầy dạy cho mấy con tu không thay đổi. Đó là cái khó của cái người soạn thảo cái chương trình giáo dục. Vậy mà nếu mà mấy con là những người tu chứng quả A La Hán rồi thì mấy con là người góp sức với Thầy rất nhiều trên cái sự soạn thảo cái giáo trình. Tại sao vậy? Tại vì lúc bấy giờ mấy con không dùng cái ý thức tầm thường của mấy con nữa mà các con dùng cái trí tuệ thông minh của mấy con, mấy con quan sát cái nào trước, cái nào sau các con biết. Các con đã nhìn được cái căn bản của con người nó nằm ở cái vóc nào rồi. Còn một mình Thầy phải làm cái này rồi phải suy tư, rồi bây giờ mới nhập định để mà quan sát nữa, một mình gì mà làm đủ thế này, có phải không? Bây giờ tính nó không ra rồi

thôi bây giờ thôi đuổi mấy người này ra hết đi để mình nhập định để xem coi nó ra sao, chứ bây giờ nó ngồi đây xem sao mình nhập định. Các con thấy nó phải vất vả, nó phải cực khổ đủ đường. Một mình nó rất vất vả nhưng mà vừa là Bộ Trưởng mà cũng vừa là Nhân viên để mà soạn thảo cái giáo trình để mà cho các trường học nó học nữa thì mấy con thấy. Một cái người mà làm việc như vậy quá vất vả. Cho nên trong khi đó mấy con ráng tu. Thầy nhất định là Thầy soạn thảo cái giáo trình, cái giáo trình không làm cho mấy con tu sai. Cái nào đưa trước là đưa trước, cái nào đưa sau là đưa sau thì mấy con cứ lần lượt mấy con tập đúng cái đúng trong những cái bài học đó.

Và cái phương pháp tu mà Thầy đưa ra bốn cái phương pháp Chánh Niệm Tỉnh Thức mà Thầy lại nói rằng mấy con tu đúng với cái đặc tướng của mấy con. Tại vì cái thời gian mấy con có tu trong Chánh Niệm Tỉnh Giác rồi chứ cỡ mà mấy con chưa có tu Chánh Niệm Tỉnh Giác. Cỡ giờ mà chưa biết học Phật giáo đâu, thì bắt đầu Thầy dạy mấy con là phải cái pháp đầu tiên cho mấy con đi thôi chứ không có kết hợp với hơi thở chút nào đâu. Sau khi căn bản được cái pháp này

rồi thì mấy con mới kết hợp với hơi thở mấy con mới đi. Đi vừa đứng thở chứ gì? Các con hiểu nó như vậy cái trình độ của nó từ thấp đến cao chứ không bây giờ con hợp với cái pháp này con đi 20 bước hay 10 bước con ngồi xuống con hít thở năm hơi thở. Tức là Thầy nâng cấp cho mấy con lên đó, lên bởi vì mấy con đã có từng tu những cái pháp Chánh Niệm Tỉnh Giác rồi. Cho nên nâng mấy con lên cái lớp đó, chứ không khéo thì phí cái thời gian của mấy con tu trước kia. Buộc bây giờ mấy con cứ đi kinh hành một cách tầm thường thì như vậy là phí cái thời gian của mấy con. Nhưng mà sự thật ra mấy con đi kinh hành bình thường như một người vô sự như vậy đó là cái căn bản đầu tiên của mấy con mới tập Chánh Niệm Tỉnh Giác. Các con hiểu cái đó là cái căn bản của người ta mà, chứa đâu phải.

Vì vậy cho nên Thầy nói cái sự hướng dẫn của Thầy bao giờ nó cũng đi là cái Giáo Trình từ thấp đến cao chứ không phải đưa ngang vô đâu. Như vậy là một cái chuyện Thầy làm nó không phải là chuyện đơn giản, nó phải đúng cái tầm vóc, đúng cái khả năng của con người để thực hiện được cái pháp đó. Cho nên ở đây các con có cái trình độ

học thức thì nó dễ làm bài, dễ tư duy suy nghĩ. Còn những người cái trình độ họ kém quá, họ suy nghĩ không có được. Họ biết trời đất ơi Thầy đọc như trên trời rớt xuống, họ biết cái gì đâu Thầy cũng chẳng biết được, Thầy đọc Thầy cũng chẳng hiểu. Mà người ta kém trình độ quá. Cho nên vì vậy mà khi mà suy tư đến cái mức độ kém như vậy thì phải làm sao giúp họ tu chứ không lẽ họ suy tư như vậy rồi mình bỏ họ sao, đó là cái nỗi khó tâm. Cho nên cái trình độ con được học thức, được huân tập những kiến thức nó làm cho mấy con có cái lộ trình tư duy, suy nghĩ, mấy con dễ dàng suy nghĩ. Còn cái người người ta học thấp, phải hướng dẫn cho người ta cách thức để người ta đạt được, đạt được cái sự tu tập. Thì thật sự ra Thầy rất là chịu khó trên cái phần này.

Cho nên mặc dù các con thấy, vừa chấm bài mấy con, vừa tư duy suy nghĩ phải dạy, hễ tới lớp là phải suy nghĩ cái vấn đề đó, nó không có đơn giản đâu mấy con. Cho nên mấy con đừng nghĩ rằng Thầy chỉ cực sơ sơ, cực rất nhiều, rất nhiều. Thầy nói vừa là Bộ Trưởng vừa là cái người soạn giáo trình, là cái người đứng lớp dạy học. Cho nên nó đâu nó phải ra đó, nó đúng đó nó không sai

được. Mà đây là cái lớp học đầu tiên và đồng thời các con biết cái lớp học ngày đầu tiên nó đã gây một tiếng vang rất lớn cho thế giới chứ không phải thường đâu. Coi chúng ta chỉ ngồi đây tu vậy đó chờ mà chúng ta thực hiện chừng năm, mười người chúng đạo thế giới này nó hoảng hồn hết đó. Thầy nói thật sự mấy con. Thì cái chương trình của chúng ta để phát triển rất lớn là lợi ích con người rất lớn. Cái nhân quả của chúng sanh đủ cái phước.

NHÂN QUẢ

Trong khi mà trên hành tinh của chúng ta đang có những cái ác pháp, đang có những cái quả nó tiêu diệt con người chúng ta như đại dịch cúm gia cầm, như sóng thần, như động đất. Ngay cả cái đất nước chúng ta mà nó còn rung rinh nhà cửa thì mấy con biết nó đã báo động rồi đó, nó không tha chỗ nào đâu. Cho nên vì vậy mà nếu không kịp thời chấn chỉnh con người mà sống cứ tiếp tục ác. Thì nó chỉ rung rinh một lát chừng vài ba phút thì tất cả cái Trảng Bàng chúng ta đều nín thở hết. Nó chỉ dịch qua, dịch lại vài cái là con người đứng tim hết. Còn cái này nó mới rung rinh sơ sơ chứ chưa có gì đâu.

Nó giựt một cái là nhà chúng ta nằm xuống, nó giựt cái nữa là nhà chúng ta đứng dậy, mà nó giựt mấy cái thì kể như chúng ta đứt. Cái rối loạn đó nó không theo được cái nhịp thì cái tim chúng ta đập cũng không theo nhịp đâu đâu. Cho nên lúc bấy giờ chúng ta nghẹt thở mà chết thôi chứ không cách nào. Nó chỉ cần giựt mấy cái là kể như chúng ta nằm liệt đống đống. Ở xứ nào mà nó không động đất nó chạy lại nó chôn giùm chúng ta chứ không để kên kên, quạ quạ nó lại nó ăn chứ còn ai mà chôn hết được.

Như vậy cái quy cái quy luật nhân quả nó diệt nó ghê gớm lắm mấy con, không thường đâu. Cho nên vì vậy chúng ta sống thiện thì may ra cái từ trường của chúng ta nó chuyển biến, nó thay đổi được, cái hành tinh của chúng ta nó bình an chứ không khéo nó méo miệng một cái là chúng ta cũng chết chứ đâu. Nó cười một cái là chúng ta cũng ghê gớm với nó chứ không phải thường đâu. Nói chung là cái hành tinh của chúng ta nó khóc chúng ta cũng khổ, nó cười chúng ta cũng khổ, mà nó giựt tay, giựt chân chúng ta cũng thấy muốn chết chứ đừng. Đó là cái hiểm họa của chúng ta, những cái trận sóng thần nó mới giựt tay nó cái là chúng ta thấy

cả bày nhau chết cả đám chứ đừng nói. Cái hành tinh chúng ta nó có cái chuyển động nào đó là cái nguy hiểm. Cho nên đó là cái, sau khi học về nhân quả vũ trụ thì những cái động đất đó là cái hành động của nó, hành động nhân quả của nó. Mình hành động thì nhân quả nó nhỏ nhỏ, nó hành động một cái là chết hàng loạt. Nhân của nó, quả của nó ghê gớm lắm chứ không phải. Cho nên vì vậy sau này mấy con học tới cái nhân quả của vũ trụ rồi mấy con mới ghê. Chứ bây giờ mới học tới nhân quả của trái cây mà, trời đất ơi cái trái này nó có thúi một chút nó ăn thua gì đâu. Chứ còn cái trái đất nó thúi một cái là kể như cả cái hành tinh mình đổ nhào hết. Mà nó đổ nhào cả vũ trụ chứ không đổ riêng cái này đâu.

Cho nên, mình học nhân quả của Vũ Trụ rồi mình mới thấy ghê. Thầy nói sơ sơ thôi chứ bây giờ nó chưa tới, các con chưa mừng tượng được nổi đâu. Nhưng mà hiện giờ Thầy nhắc mấy con mới mừng tượng được chút. Chứ còn Thầy chưa nhắc chắc mấy con chưa hiểu tại sao sóng thần. Đó là cái sự hoạt động của nó, nó sẽ ghê gớm, tức là cái hành động nhân quả của nó.

CHÁNH NIỆM TỈNH GIÁC

Đó thì bây giờ các con phải tiếp tục. Bây giờ tới cái phần ai mà đi Chánh Niệm Tỉnh Giác, các con đi để Thầy xem. Tại sao mà Thầy không nói ra mấy con, mấy con tu sai, tu đúng Thầy chưa nói người nào đâu. Thầy xem coi cái cách thức mấy con đi thôi, còn Thầy chưa nói. Bởi vì khi nào mà Thầy thấy người ta sai Thầy sẽ kêu người đó đến Thầy dạy chứ không bao giờ Thầy nói trước mặt. Bởi vì con người khi mà nói người ta sai trước mặt mọi người, người ta có cái khổ lắm mấy con, tự ái mà, sự buồn khổ người ta. Cho nên Thầy không nói, Thầy khéo léo lắm mấy con. Thầy không bao giờ nói một cái gì mà đụng chạm đến cái tự ái của mấy con. Thầy dạy mấy con Thầy rất là tâm lý thiện xảo lắm.

[Tu Sinh]: *Kính bạch Thầy, con đi kinh hành 20 bước con nhắc tâm một lần, rồi đến khi mà cần thay đổi thì tâm nó thanh thản an lạc con tiếp tục bước đi, đi một lượt con nói là “an tịnh thân hành tôi biết tôi bước đi, an tịnh tâm hành tôi biết tôi bước đi” xong rồi ... được 5 phút thì con đứng lại con thở 5 hơi thở, vì cái chân con ngồi*

*uống, đứng lên không được. Con đứng con
thở con ... con đi 10 phút, con xả nghỉ 10
phút thì trong lúc con xả nghỉ 10 phút thì
con ngồi chơi con giữ tâm thanh thản, rồi
con tiếp tục con tu tiếp.*

[Trưởng lão]: Như vậy là con đi cho
Thầy xem, đi như vậy là đúng rồi đó con, tác
ý như vậy tùy theo cái đặc tướng, cái căn cơ
của. Minh tu như vậy tâm mình thanh thản,
bất động, và mình nhiếp tâm được trong
bước đi kinh hành. Điều đó là điều đúng
không có sai đâu con, tiếp tục tu.

Rồi con đi cho Thầy xem, rồi thôi con,
đủ rồi con, đi như vậy được rồi.

Thầy thấy đi vậy nhẹ nhàng, giữ tâm
được vậy tốt, tác ý đúng như vậy, đúng như
con trình bày vậy đó để giữ cái tâm mình bất
động đó con, rồi mình xả nghỉ 10 phút rồi
mình tiếp tục mình đi, rồi con nghỉ đi, tới
người khác.

030-(LCK-015)

- * Chánh niệm tĩnh giác
- * Cẩn thận tưởng khi phá hôn trầm
- * Dàn bài đường đi nhân quả con người
- * Triển khai tri kiến

Hôm nay là cái phần thực hành để tập Chánh Niệm Tĩnh Giác cho nên Thầy cũng trả luôn mấy cái bài này cho mấy con. Chắc bữa nay vì cái lớp chia ra nó không đủ nhưng mà cái bài của người nào Thầy trả cho người nấy. Trước khi Thầy trả bài thầy sẽ đọc mấy cái bài của huynh đệ của các con đang tu tập có những cái khó khăn, rút tĩa qua những cái khó khăn để mình thành tựu được cái sự tu tập của mình để thấy những cái khó khăn đó. Đây là một người tu hành ở trong các con mà gặp phải những cái khó khăn, trong khi đó nhờ cái quyết tâm cho nên khắc phục những cái khó khăn đó. Vượt qua những cái chướng ngại. Thầy xin đọc:

Từ ngày vào Tu Viện Thực tập tu học đến nay ngót nửa tháng, con vẫn thấy hôn trầm, thùy miên cứ theo đuổi ráo riết. Đang đi kinh hành mà con hầu như con không thể chịu nổi với đôi mắt cứ muốn sập xuống, ráng nhướn lên mà vẫn thấy lơ mơ như người sắp bị mù, thân không muốn bước, tinh thần rã rượi bủn rủn. Con vội tìm ghé ngồi tự nhủ thầm **“Thầy đã khẩn thiết nói với các con là Thầy sẽ mở khóa dạy tu học lần cuối này. Nếu các con không cố gắng tu tập thì Thầy sẽ nhập diệt”**. Nghe lời Thầy trấn trối, con cảm thấy rất lo sợ mặc dù con đã 65 tuổi rồi, nói quá trẻ thì cũng đúng mà nói có thể cố gắng tìm đường giải thoát cũng ngại. Tuy thế con cũng quyết tâm nhân cơ hội cuối này sẽ phấn đấu, nỗ lực tu tập dù chết cũng cam.

Con tự nghĩ mình đã bỏ gia đình vào đây, trước là mang ơn Đức Phật như biển cả, ơn đức như biển cả của Thầy tôn kính vì đàn con dại mà Thầy không nề công cực nhọc sớm hôm dìu dắt chúng con trên bước đường giải thoát. Mặc dù tuổi Thầy đã cao, sức đã yếu lắm rồi, bên cạnh có cô Út phải chịu lao nhọc, lo lắng nấu nướng, thức ăn

cơm nước vun vén cho số đông người tu tập mà không than thở một lời nào. Kế đó công đàn na thí chủ nhúc nhích tiền của để cúng dường chư Tăng, Ni mà không nê mồ hôi nước mắt. Ôi nói sao cho hết công ơn bao la này, thật đáng tôn kính biết ngần nào, thế mà mình lại ương ương lười biếng chỉ ăn no, ngủ kĩ hay sao? Thật là đáng trách, đáng khinh!

Nghĩ đến đây con tự gào thét trong tâm hãy đứng lên và mạnh dạn đi kinh hành ngay, thế là con tác ý: **“Hãy tiếp tục tu tập, đi kinh hành tôi biết đi kinh hành, hãy đuổi con ma ngủ ra khỏi ngay”** Thế đấy, cũng hơi lạ, con đi kinh hành một cách tỉnh táo tới hết buổi tu tập mà không còn hôm trầm nữa. Liên tục tới hôm nay, tuy có lúc hơi tái lại là con tác ý ngay **“không được lười biếng, hãy bước đi kinh hành là cái thân tỉnh lại ngay”** thậm chí những buổi ngủ trưa con bắt buộc nó ngủ quy định 45 phút mà thôi.

Thưa Thầy tôn kính! đây là lời tâm đắc chân thành mà con tha thiết mong Thầy xét duyệt và chọn lựa pháp tu theo đặc tướng của con để con tiếp thu và triển

khai pháp hành thế nào cho thuận lợi. Con cúi xin Thầy chấp nhận cho con chọn thời khóa nội quy Tu Viện hiện hành bốn thời, mỗi thời ba tiếng.

Kính thưa Thầy con xin trân trọng kính dâng lên Thầy lòng tôn kính cao quý nhất của con và ước nguyện Thầy mãi mãi vững bền sức khỏe để giúp đỡ chúng con thoát kiếp đời khổ đau này.

CẢN THẬN TƯỚNG KHI PHÁ HÔN TRÂM

Đây là một thiền sinh trong Tu Viện khi mà phá hôn trầm. Chỉ có cái quyết tâm mà mình đã thắng được hôn trầm, chỉ có cái tư duy suy nghĩ đúng cái ơn nghĩa mà mình không thể nào dễ dãi với mình cho nên thoát ra được khỏi hôn trầm cũng là một điều quyết chí hết sức. Cho nên Thầy nghĩ rằng tuổi già của các con phải chọn lấy cái pháp, cái thời gian tu chú sức khỏe của mấy con không còn đủ khả năng để mà chiến đấu với giấc hôn trầm, thù miên. Nó là một cái chướng ngại rất lớn trong cái đời sống tu hành của chúng ta làm chúng ta mất sự tỉnh thức. Vì nó là cái Vô Minh Lậu, nó làm chúng ta mê mờ, mù mịt không có rõ. Do

mà chiến thắng được nó là một điều rất khó.

Thứ nhất chúng ta phải đi từng, từng bước một. Nếu mà chúng ta vội vàng thì nổi lo lắng cho Thầy. Thí dụ như thầy Chân Thành trải qua một thời gian dài chiến đấu với hôn trầm thì Thầy không lo lắng lắm, nhưng mà Thiện Thảo tuổi trẻ bông bột, nông nổi. Cho nên nỗ lực chiến đấu với hôn trầm trong suốt thời gian 10 ngày thì nó tỉnh. Nhưng cái tỉnh đó rất là lo cho thầy chứ không phải là không lo. Bởi vì cái tỉnh đó khi chúng ta biết rằng khi chúng ta chưa ly dục, ly ác pháp mà chúng ta phá vội cái hôn trầm. Bây giờ tỉnh nhưng nó tỉnh ở trong cái tướng chứ không phải tỉnh ở trong cái ý thức của chúng ta. Cho nên cái này là cái lo lắng của Thầy. Vì vậy mà luôn lúc nào Thầy cũng theo dõi một bên để xem xét coi thử coi cái tình trạng nó đi đến chỗ nào để mà gỡ cái rối này, chứ không phải là chỉ mình chiến thắng như vậy là mình bình an.

Nếu mà đi từng cái lớp, ví dụ như ngay từ cái lớp mà tu học Chánh Kiến mà làm bài vở, làm bài vở như thế này, mà khi Thiện Thảo Thầy đưa ra cái đề tài nào làm thông suốt cái đề tài này thì có thể đặc cách ở trên

Định Vô Lậu thì Thiện Thảo phải thông suốt được nhân quả của con người cái thì Thiện Thảo sẽ nói đúng đắn đâu ra đó và biết cách áp dụng vào đời sống mình từng chút thì cái phương pháp mà tu của Thiện Thảo sẽ là đưa đến Thiện Thảo cứu cánh trong vòng chừng 7 ngày là đã xong. Nghĩa là khi mà phá được cái hôn trầm mà bằng tri kiến giải thoát của mình với Định Vô Lậu, phá cái dục lậu và hữu lậu một cách tuyệt vời thì Thiện Thảo sẽ là một người tu rất nhanh.

Nhưng vì Thầy nhìn qua cái bài tu về Định Vô Lậu của Thiện Thảo viết thì quá kém, cái tri kiến chưa đủ sáng suốt để nhận định được nhân quả thì làm sao mà xả được dục lậu, hữu lậu. Mà không xả được dục lậu, hữu lậu thì chưa ly dục ly ác pháp làm sao mà ly cái Vô Minh lậu được. Mà ly được cái Vô minh lậu mà tỉnh như vậy thì tức là tỉnh trong tưởng. Đó là một cái sự xác định của một vị Thầy người ta hiểu biết cho nên người ta biết được cái này là sai.

Cho nên cái người mà ngồi thiền như Thầy nói như thế này, vì trải qua sự tu tập mà Thầy nhận xét qua một cái kinh sách của những vị mà để lại những thiền định

Thầy biết họ sai ở mức độ nào.

Thí dụ như Thiền Sư Ajahn Chah người Thái Lan. Ngài tu theo kiểu Thiền Đông Độ cho nên cái Mặt Hồ Tĩnh Lặng của ngài viết thực sự ra thì ngài rớt ở trong tướng ngài đâu có biết. Cũng như bây giờ Thiền Thảo đang rớt trong tướng mà Thiền Thảo có biết không, không biết. Cứ ngỡ tưởng là mình đã chiến thắng, đã thắng được hôn trầm. Đúng thắng được hôn trầm nhưng bằng trạng thái tướng, đổi lại bằng trạng thái tướng thì thà để hôn trầm còn hơn là để trạng thái tướng.

Còn Thiền sư Mahasi cho nên từ đó là cái pháp của Thiền sư Mahasi tập trung lại không đúng pháp của Phật. Thay vì Phật dạy: *“hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra”* thì tại chỗ mũi chứ sao lại ở bụng ở cơ bụng mình phình xẹp. Ở đây chúng ta nói tất cả những cái này để chúng ta thấy chứ chúng ta không chê những người đó. Tại vì những người đó họ chỉ hiểu qua cái hiểu của họ. Họ hiểu qua cái hiểu của họ mà họ quên căn cứ vào lời của Phật dạy, nương vào hơi thở tu mà lại thấy bụng phình xẹp, tức là có sự tập trung, rồi từ đó Minh Sát ra, Tuệ Minh Sát ra. Thì như vậy chúng ta Tuệ

Minh Sát nó là tuệ tưởng chứ làm sao. Khi ở trong cái sự ức chế của chúng ta mà đi ra thì tưởng, rồi làm sao còn cái gì gọi là tuệ.

Còn hiện bây giờ Thầy có dạy mấy con ức chế tâm mình đâu mà dạy mấy con khai triển tri kiến của mình ra, cái sự hiểu biết của tri kiến. Kinh pháp cú Phật dạy mà “*Ý làm chủ, ý tạo tác, ý dẫn đầu*” mà, lấy cái ý thức của chúng ta mà dẫn nó vào, nó đâu có cái gì khác hơn. Mà bây giờ chúng ta bảo dừng cái ý thức rồi, bây giờ dùng cái biết của chúng ta kế đó mà triển khai ra thì thì không phải là cái tưởng sao.

Cho nên những cái sai của những người sai mà làm cho chúng ta bây giờ không có đường đi tới nữa. Cho nên bây giờ Thiện Thảo tu là một điều lo chứ không phải là một điều mà Thầy hãnh diện đâu. Còn Chân Thành tu thì Thầy cũng rất sợ chứ đâu phải. Phá được hôn trầm, thù miên nhưng mà nhìn lại thì Thầy biết Chân Thành viết những cái bài có tri kiến hẳn hoi, có thấy được cho nên có xả tâm được, nhưng mà chưa rốt ráo lắm. Vì vậy mà con đường tu để mà phá cho sạch hôn trầm thì Chân Thành nếu lơ lửng, tuy rằng thức suốt đêm được nhưng mà lơ lửng,

chỉ cần nằm chút xíu là hôn trầm đánh vô, hoặc là ngồi lại đã bị liền, nó chưa thật sạch đầu. Cho nên vì vậy mà cái hôn trầm buồn ngủ chúng ta vẫn còn đeo đẳng thì chúng ta phải cố gắng xả cái phần tâm chúng ta. Tất cả những cái điều kiện, những ác pháp tác động đến, chúng ta xem như là tất cả các pháp đều vô thường, không có gì là của mình mà phải chấp mà phải lo, chỉ còn duy nhất là tâm bất động mà thôi.

Như thầy Chân Thành hiện giờ nó có nhiều điều kiện, nhiều ác pháp tác động cũng là làm dao động tâm chứ không phải không. Nhưng mà chính chỗ này lo mà xả tâm, mà xả tâm hết thì ngay cái hôn trầm, thùy miên nó cũng hết luôn. Bởi vì cái tâm mình xả hết thì cái hôn trầm, thùy miên sẽ không còn có nữa, mà không cần phải cố gắng hơn nữa. Cho nên trong sự tu tập, trong cái khóa học tập hôm nay, mục đích của Thầy là làm sao cho mấy con tu đúng để chúng đạt được chân lý, giải thoát hoàn toàn, làm chủ sự sống chết. Đó là cái mục đích của cái lớp học này.

Đây là một cái thiền sinh có một cái lời bộc bạch như thế này, Thầy cũng đọc để

cho các con Thấy rằng những cái điều các con viết ra nó đều có cái ích lợi là vì để cho chúng ta hiểu mà chúng ta cố gắng.

Như vừa rồi vì hôn trầm mà một người già yếu này đến đây tu tập vẫn dùng một cái ý chí dũng mãnh bằng cách nhắc nhở thân tâm của mình, cái ơn nghĩa quá lớn phải nỗ lực không còn có thể lười biếng được. Vậy mà hôn trầm lui mấy con. Chỉ một ý chí, chỉ một cái nghĩ đúng mà nó làm đảo lui nó được thì các con thấy có phải tri kiến của chúng ta không, chứ đâu có phải là ráng cố gắng bằng cách nào khác hơn nữa. Mà cái nghị lực, ý chí của chúng ta bằng cái sự hiểu biết ơn nghĩa đó nó đã thúc đẩy cái người đó phá được cái hôn trầm mà trong khi tuổi lớn rồi đâu phải chuyện dễ đâu. Đó thì các con thấy cái nghị lực của ý chí, cái sự hiểu biết, cái sự cân nhắc của ý chí nó giúp chúng ta có cái nghị lực rất lớn, làm cho hôn trầm, thù miên không còn tấn công.

Sự thật ra mấy con buồn ngủ rồi mấy con biết, nó đánh như vậy đó, nó đánh như cảm nghĩ của bác này mà đã ghi ra, nó không sai đâu, muốn mở con mắt lên nó mở ra không có được, nhượng lên vậy nó muốn

nhắm lại. Sự thật ra hôn trầm, thù miên ghê gớm lắm mấy con, cơ thể nó rã rượi nó hết muốn đi, nó hết muốn gì, chỉ cần nằm xuống là nó thiếp vô liền, như vậy chứ không dễ. Đó là cái kinh nghiệm thật, kinh nghiệm thật của đời người tu hành mình mới thấy được cái mặt của hôn trầm thù miên nó ghê gớm, nó đánh mình ghê gớm. Mà chắc ai có cuộc chiến đấu với hôn trầm, thù miên thì thấy điều đó.

Đây là một cái bức thư gửi đến Thầy nhưng nó cũng có những cái ý nghĩ cho nên Thầy cũng đọc cho các con nghe để cho biết.

CẢM NGHĨ CỦA THIÊN SINH

Kính bạch Thầy! Tính hôm nay là 18 ngày con tham dự lớp Bát Chánh Đạo, tâm con rất vui vì mỗi ngày trôi qua là mỗi ngày con mở rộng tầm hiểu biết của mình bằng tri kiến giải thoát. Đời học sinh của con đã trải qua ba trường học nhưng không trường nào có nội quy, kỷ luật nghiêm khắc như trường này. Tuy vậy nhưng con không có ý định trốn học, bỏ học vì những gì con đang học là đạo đức nhân bản. Vì trường học của con mang đến tình người thật sự cho con. Con cũng biết một ông Thầy giáo gần 80

mà đứng lớp dạy, phải soạn giáo án, chấm bài vất vả lắm. Vì con đã từng làm cô giáo nên con hiểu điều này.

“Lên non mới biết non cao

Dạy học trò mới biết công lao của Thầy”

Vì thương học trò mà Thầy tận tình chỉ dạy, đã không thu học phí mà Thầy còn chu cấp học bổng về ăn ở sách vở, giấy bút. Thầy ban tặng lời khen cho những ai học tốt và lời sách tấn cho những ai chán nản, lười biếng. Con tin rằng, dưới sự đào tạo từng lớp căn bản của Thầy, tương lai không xa sẽ có người chứng quả A La Hán thay Thầy chỉ dạy lại nền đạo đức nhân bản nhân quả cho chúng sanh.

Con thương những cụ già quên đi sự phụng dưỡng của con cháu ngoài đời vào đây tu tập với tâm nguyện thiết tha mong mình được giải thoát trong giây phút cuối cuộc đời.

Con thương những thanh thiếu niên bỏ đi vui thú ngoài đời về đây tu học với tâm nguyện độ mình, độ người.

Con thương tất cả mọi người cũng

như thương bản thân con. Trước khi gặp chánh pháp phải trải qua biết bao nhiêu kiếp luân hồi đau khổ. Nhìn những người thiếu phước duyên gặp Phật pháp đang mê mờ tạo ác nghiệp rồi thọ nhận quả ác, mà tâm con nhói đau, bởi từ trường ác của con người đã tạo hàng ngày sanh ra nạn kiếp con người hủy diệt con người. Sóng thần, động đất, thiên tai, lũ lụt, hạn hán, bệnh tật hết vùng này đến vùng nọ. Rồi tương lai con người sẽ ra sao? Con cầu mong tất cả tu sinh tham dự lớp Bát Chánh Đạo hãy dốc tâm, dốc sức tu tập cho chứng đạt chân lý không phải vì mình mà vì tất cả chúng sanh, vì những con người đang đau khổ, đang khao khát nền Đạo đức nhân bản, nhân quả trên hành tinh này.

Chân Như ngày 19 tháng 11 năm 2005

Kính bút.

Đó là một Thiên sinh trong lớp tu học này đã có cảm nghĩ về lớp học của chúng ta hôm nay. Những bức thư như vậy, những lời tâm tình như vậy cũng là những điều sách tấn cho chúng ta trên đường tu học. Thầy mong rằng trên bước đường tu học chúng ta, chúng ta sẽ là người có đủ phước, nỗ lực

tu tập để thoát ra khỏi kiếp đau khổ của con người và cũng là một ánh đuốc sáng, một ngọn đèn sáng soi cho những người kế tiếp bước chân trên đường tu theo Đạo Phật mà không sợ lầm lạc, không sợ phí công. Và chúng ta tu tập cũng xứng đáng để đền đáp công ơn của mọi người, của Thầy, của Phật. Vậy Thầy mong các con hãy cố gắng và cố gắng hơn, những điều mà hôm nay Thầy dạy cho mấy con.

Có người đề nghị với Thầy là các cụ già thì nên ngồi gần bên Thầy để được nghe lời Thầy nói, còn những người trẻ thì ngồi phía sau. Đó là cái ý góp ý của người khác góp ý như vậy thì theo Thầy thiết nghĩ chắc chắn là sau này mấy con người lớn tuổi thì mấy con ngồi trước và người nhỏ tuổi thì chúng ta nhường cho người già để mình ngồi sau thì nó mới tốt. Đó là có những cái ý kiến người ta góp ý như vậy. Nghĩa là “kính lão đắc thọ”, kính người già. Thì ở trong đây chúng ta luôn luôn lúc nào cũng bình đẳng để biết tôn kính với nhau trong cái sự mà tu học. Cho nên trong cái vấn đề mà tu học thì chúng ta sắp xếp như thế nào để cho cái lớp học của chúng ta nó ổn định mà người khác ở bên ngoài người ta không có chê cái lớp

học mình. Dù là cái ý kiến đóng góp nhưng trong ý kiến đó thì người ta cũng chê mình đó chứ không phải không chê đâu. Cho nên mình cố gắng làm sao đừng để cho người khác nói một tiếng nói gì đối với mình.

Như vậy hôm nay thì, ngày mai, ngày mốt, lớp học của chúng ta còn đang tiếp tục thì chúng ta sắp xếp lại. Người già thì được ngồi lên trên gần bên Thầy, còn người trẻ thì ngồi xuống, và cư sĩ thì các con sẽ ngồi theo cư sĩ, mà tăng thì ngồi theo tăng. Nghĩa là người tu thì ngồi theo người tu cho thứ lớp để không người ta nhìn Tăng, Ni gì lộn xộn, hoặc là cư sĩ với tăng lộn xộn, người ta cũng cho mình cái tổ chức không khéo. Sự thật ra thì Thầy không có nghĩ điều đó. Thầy nghĩ rằng trong cái sự tu học của mình chỉ bình đẳng mà thôi, ngồi đâu cũng được. Nhưng mà cuộc đời người khó quá, khó quá, rất là khó. Cái đôi mắt người ta chỉ biết chê trách, chê trách mà thôi mà thôi. Nhưng Thầy thiết nghĩ mình nỗ lực mình tu cho đạt được giải thoát, dù ngồi trước, ngồi sau miễn làm sao ở trong phòng này Thầy nói mà các con nghe được đầy đủ thì điều đó là điều tốt. Riêng người khác thì người ta hay bình phẩm thế này thế khác. Nhưng người ta bình phẩm

cái đúng thì mình nên cố gắng mình sửa, nhưng cái sai thì mặc họ nói gì cũng được mình không cần thiết. Ở đây có nhiều khi có cái lời người ta nói sai, người ta phê bình cái này kia nhưng mà sai thì mình không chấp nhận mà mình không nói lại, mình làm thinh. Còn cái đúng thì mình nói, nghe cái đúng thì mình sửa mình làm cho đúng để người ta không có nói mình không có biết tổ chức.

Cho nên hôm nay thì mấy con nhớ kỹ những lời Thầy nói. Sau khi vô lớp thì những người già thì các con sẽ đưa họ đến cái vị trí của họ. Bởi vì ai cũng nghĩ mình khiêm hạ, khiêm tốn mấy con, mình khiêm tốn mình muốn ngồi sau để chứng tỏ cái ngã của mình nó đẹp đi. Cho nên vì vậy mà cứ nhường nhịn lẫn nhau. Do đó nó không được sắp xếp một cách ổn định. Vì vậy mà chúng ta thăng thấn. Bây giờ với cái người lớn tuổi thì chúng ta cứ bước lên trên này ngồi trên. Rồi những người tuổi trẻ sẽ ngồi sau những người già và chúng ta chia hai hàng ra, một bên là tu sĩ, một bên là cư sĩ. Như bữa nay mấy con chia như thế này Thầy thấy rất là phù hợp. Bên đây toàn là cư sĩ, bên kia là tu sĩ. Như vậy là quá hợp, quá tốt.

NHẬN XÉT VÀ TRẢ BÀI

Vậy thì bây giờ những cái bài của mấy con như cái bài của bác Phước nên viết lại. Cái bài này tạm đủ thì con nên viết lại cái bài đường đi của nhân quả của con người. Đây Thầy trả con, hãy viết lại cái bài đó.

Còn Thầy Chân Thành Thì tiếp tục cái bài nhân quả thân hành, một lát có người sẽ gửi lại mấy con. Thầy Chân Thành sẽ tiếp tục viết bài.

Ở đây Minh Thiên con sẽ viết cái bài đường đi nhân quả của con người, con sẽ tiếp tục viết lại với cái bài mới.

Con Hãy tiếp tục làm lại cái bài đường đi nhân quả con người, Trí Thiện con sẽ làm đó. Con cố gắng tại vì cái nhân quả cố gắng. Những gì mà Thầy ghi thì con cố gắng mà làm, lặp đi, lặp lại nhiều lần để cho nó thấm nhuần. Tới cái nhân quả của con người đó nó có khó rồi mấy con. Để Thầy gợi ý cho mấy con khi làm thì phải làm cho nó đúng.

[Tu sinh]: *Hôm qua con có làm bài... Đường đi nhân quả con người - Tư duy nhân quả con người.*

[Trưởng Lão]: Vậy hả, có rồi hả con. Ở

đây còn cái bài nhân quả loài thảo mộc con.
Cho nên thầy mới ghi ở trong cái này là...

[Tu sinh]: *Chắc Thầy chưa chấm tới.*

[Trưởng Lão]: Chắc có lẽ là chưa, thì con làm cái bài đó rồi thì nếu mà đường đi nhân quả rồi thì để Thầy xem thử coi rồi Thầy sẽ khích lệ làm tới cái bài kế.

DÀN BÀI ĐƯỜNG ĐI CỦA NHÂN QUẢ CON NGƯỜI

Mà Thầy gợi ý như thế này mấy con, khi mình tổng quát mình nói về đường đi của nhân quả là mình tổng quát cái đường đi của nó thôi, tức là thân hành, khẩu hành, ý hành là cái đường đi của nhân quả con người nhưng mà mình tổng quát, mình tổng quát mình giới thiệu, coi như mình giới thiệu cái đường đi. Cái bài đầu tiên là mình giới thiệu, tức là mình làm bài có đi từng phần rất là rõ ràng.

Khi mà mình muốn tư duy một điều gì đó, mình chia nó làm nhiều phần để mình tư duy nó sâu sắc hơn, nó đi sâu vào. Chứ còn mình không có chịu phân nó ra thành từng phần, mình quán thì coi như mình đưa nó vào để mình suy tư nó cạn lắm mấy con,

rồi nó không có sâu. Cho nên mình chia ra nhiều phần. Bắt đầu đi vào cái nhân quả của con người thì mình nhận ra cho được cái đường đi của nó, thì mình biết là cái thân hành, khẩu hành, ý hành là cái đường đi của nhân quả con người. Và trong Thân hành, khẩu hành thì mấy con dựa vào cái Thập Thiện, vì trong Thập Thiện nó có nói cái hành động của Thân, của ý, của miệng của mình.

Thì về hành động của thân thì có ba, về hành động của ý nó có ba, về hành động của khẩu nó tới bốn lộn mấy con. Vì vậy cái đường đi của nó là cái đường đi của Thập Thiện đó. Tức là Thập ác đó, ở đời thì nó Thập ác, mà trong đạo thì nó Thập thiện. Cho nên đó là cái nhân quả mà Kinh Thập Thiện là chỉ cho đường đi của nhân quả chứ không có gì hết. Cho nên khi chúng ta viết chúng ta giới thiệu cái đường đi của nó, làm sao mà cho người ta đọc đừng có nói lòng vòng nó dài. Thí dụ như thân hành thì chúng ta giới thiệu về thân hành nó có, trên đường đi của thân hành nó có ba cái điều kiện của nó phải làm, nếu mà sai ba cái điều kiện đó là nó nhằm ba cái nhân ác của nó. Khi mà cái nhân ác thì nó phải thọ lấy quả khổ, mà

cái nhân thiện của cái thân hành nó đem đến cái phước cho cái người đó thọ hưởng, cái an lạc cho cái người đó thì chỉ nhắc về cái thân hành nó như thế nào, rồi cái khẩu hành nó như thế nào, rồi ý hành như thế nào thôi chứ mình không nói sâu.

Mình giới thiệu cho người ta cái đường đi trong ba cái nẻo đó và mình nhắc ba cái điều ác và ba cái điều lành của thân; ba cái điều ác, ba cái điều lành của ý, bốn cái điều lành, bốn cái điều ác của khẩu hành. Rồi mình tóm lược, mình kết luận của cái bài mình lại, mình nói cái bài này nó là cái đường đi mà đem đến sự an vui hạnh phúc cho con người, mà cũng đó là cái đường đi của nhân quả mà đem đến tai họa, khổ đau cho con người. Cho nên chúng ta cần dè dặt tức là mình. Cho nên mình khéo léo một chút xíu. Do đó mình giới thiệu cái đường đi để cho biết cái thiện, cái ác ở trên cái đường đi đó. Tức là nhân thiện, nhân ác, hoặc là cái quả thiện, quả ác ở trên cái đường đi đó mà Đức Phật đã vạch cho chúng ta là Thập Thiện, Thập ác của nó thôi, con nhớ lấy cái căn bản đó mà vạch ra cái đường đi.

Rồi sau đó bây giờ chúng ta đi vào,

xoáy vào cái thân hành thì nó có những cái đặc điểm, khi nào mấy con làm tới mấy con phải lưu ý. Về cái thân hành nó nhiều lắm mấy con. Cái nhân và cái quả của thân hành nhiều lắm, thậm chí như mỗi bước đi của chúng ta, mỗi hành động làm của chúng ta, cái nghề nghiệp của bản thân chúng ta, cái hành động mà làm cái nghề nghiệp để nuôi sống. Chánh Nghiệp đó, thì nó là cũng thân hành đó mấy con. Cho nên trong cái thân hành đó thì mấy con phải nói lên như thế này: nghĩa là nhân của cái hành động đó thì nó phải có cái quả, cái quả thì các con phải áp dụng vào thân hành cái quả đó nó vào cái bản thân con người. Nghĩa là gọi được cái nhân, nói được cái quả thì phải nói đến cái sự áp dụng vào cái đời sống của con người, nó ba cái phần của nó rõ ràng thì mỗi khi chúng ta nói một cái hành động. Một cái hành động thí dụ như một cái lời nói của chúng ta nói ác đi thì cái lời nói ác đó là cái nhân, mà cái quả của lời nói ác nó xảy ra cái gì? Và nói xong cho họ biết nhân quả nó xảy ra như vậy rồi thì áp dụng vào cái đời sống của chúng ta. Vậy thì con người chúng ta phải thực hiện cái nhân quả nào ở trong cái ngôn ngữ này? Các con biết như vậy nó rành

rẽ, nó rõ ràng như vậy. Khi mà nó có cái áp dụng đến thì mình biết áp dụng nó như thế nào để chuyển hóa được cái tâm mình ngay liền thì lúc bấy giờ cái học hiểu thông suốt của mình mà biết áp dụng vào đời sống của mình nữa. Bởi vì mình viết ra mình có sự tư duy mấy con. Cho nên khi mà đụng chuyện là nó đã hóa giải rồi, nó làm cho tâm nó rất bình an.

Còn nếu mình chỉ nói nhân quả rồi thôi, mình không có nói cái áp dụng vào cái đời sống của mình để đem lại cái quả thiện của nó, cái quả phước của nó thì coi như mình chỉ thiếu ở trên một cái hành động nhân quả đó. Mà biết bao nhiêu cái hành động, biết bao nhiêu cái để áp dụng vào cái đời sống. Cho nên cái bài mà luận về nhân quả con người nhiều lắm, mấy con viết nhiều lắm. Nhiều như vậy nó mới thông suốt con, nó làm cho chúng ta có cái tri kiến nhìn vào mọi chuyện đều chúng ta thông suốt được cái nhân quả đó

Cho nên ở đây thì Chân Tịnh, ở đây bữa nay Chân Tịnh không có đây, bởi vì Chân Tịnh chắc có lẽ là buổi chiều rồi.

Sư Minh Thống cũng không có đây, lại

lớp chiều rồi.

Huệ Hưng có không con? Có đây. Con hãy làm cái bài đường đi của nhân quả con.

Còn bài này của Thanh Quang mà Thanh Quang chắc nay cũng không có. À, buổi chiều luôn. Bài làm đầy đủ ý đường đi của nhân quả. Hãy tiếp tục làm nhân quả thân hành, nghĩa là cái bài này của Thanh Quang.

Bài này của Nguyên Tịnh. Nguyên Tịnh có đây không con? Không có! Ờ có hả con. Theo thứ tự làm lại bài nhân quả thảo mộc, cũng vào giới thiệu nhân quả rồi nói đến đặc tướng, đặc tính, chuyển đổi, duyên hợp, duyên tan rồi kết luận. Con có làm cái bài đó chưa? Có rồi hả con. Như vậy thì con sẽ làm, nếu mà con đã làm cái bài mà đã theo thứ tự của nhân quả mà con làm rồi, thì con sẽ làm cái bài đường đi của nhân quả. Cũng có nộ rồi đây phải không? Vậy tốt quá rồi.

Bài làm của Chân Niệm, Chân Niệm tức là Sư Viên có đây không con, buổi chiều, không có.

Minh Nhân bài làm của con có tiến bộ nhiều, nên tiếp tục làm bài đường đi của

nhân quả, con làm chưa con? Con cố gắng làm, Thầy gợi ý mấy cho mấy con làm để đúng cách đó con. Cái này là cái bài mới con, Minh nhân có bài mới.

[Tu sinh]: Cái bài này cũ rồi

[Trưởng lão] : Cái bài này cũ hả con?

[Tu sinh]: Dạ bài mới đó thầy.

[Trưởng lão]: Cái này bài mới mà con. Cái này bài mới rồi. À đây rồi

[Trưởng lão]: Còn Pháp Châu, Pháp Châu chắc không có hả con? Không có Pháp Châu. Pháp Châu ở trước, chắc là nó buổi chiều.

Bài này Phước Tồn, Phước Tồn có không con? Bài này đầy đủ, hãy làm bài mới đường đi nhân quả con người. Con làm chưa? Con làm rồi. Chắc có lẽ bài đó chưa chấm, nó còn ở trong đó.

Bài này của Chân Niệm mà không có đây.

Bài này của Kim Quang, Kim Quang có không? Không có đây. Chiều

Bài này Trí Thiện. Con phải không con? Con tiếp tục làm bài khẩu hành con. Nhớ

những điều Thầy nói, khẩu hành nhiều lắm đó con. Nó là bốn lộn, đối với Thập Thiện nó là bốn hành động của miệng nhưng mà bốn cái căn bản chứ nó chuyển ra nó trùng trùng. Bởi vì nhân quả thì nó trùng trùng duyên khởi, nó nhiều lắm. Cho nên nó căn bản Thập Thiện nó là căn bản để mà nói những cái gốc của nó thôi, chứ sự thật ra nó sanh ra biết bao nhiêu cái hành động của nhân quả của nó. Cho nên đứng vào trong nhân quả của Phật giáo thì coi như là chúng ta lấy Thập Thiện mà làm cái gốc. Bởi vì Thập Thiện là cái tiêu chuẩn làm trời đó. Cho nên vì vậy mà chúng ta thông suốt được cái nhân quả, mọi người mà thông suốt nhân quả mà sống đúng nhân quả, là chúng ta là những người Trời luôn đó, chứ không phải là cái người phàm phu nữa đâu mấy con. Bởi vì đó là cái tiêu chuẩn, tiêu chuẩn nó hơn con người. Còn cái tiêu chuẩn con người thì nó nằm có năm giới thôi, ngũ giới mà thôi. Còn cái tiêu chuẩn làm trời là Thập Thiện đó.

Mà chúng ta đã thông suốt được cái Thập Thiện là thông suốt được cái đường đi của nhân quả. Mà thông suốt được đường đi nhân quả là chúng ta đã về cõi Trời hết, không có người nào mà còn ở cõi thế gian

đâu. Đang sống ở thế gian chứ chúng ta đang ở Thiên Đàng hết ráo rồi, không có còn người nào ở. Bởi vì ở ngoài đời mấy con biết họ biết Thập Thiện phải không? Mà đây mà mình triển khai cái Thập Thiện bằng nhân quả, chứ không phải nói Thập Thiện suông. Thường nào tới giờ có ai hiểu Thập Thiện là nhân quả bao giờ mấy con, có phải không? Người ta có hiểu Thập Thiện là đường đi của nhân quả không? Nhưng mà hôm nay Thầy triển khai đều là hoàn toàn Đức Phật muốn nói cái điều đó chứ không phải Thầy nói. Nhưng mà sự thật ra người ta cô đọng quá làm cho chúng ta không hiểu.

Hôm nay mình triển khai đúng là thân hành, khẩu hành, ý hành thì ở đó nó thân, khẩu, ý chứ cái gì khác hơn, phải không. Thập Thiện mấy con Thấy rõ chứ gì. Đó là đường đi của nhân quả thì đó không phải là nhân quả sao. Mà triển khai nhân quả để thông suốt được nhân quả, tri kiến giải thoát của nhân quả thì không phải chúng ta là những người Trời. Người Trời mới thông suốt được thiện pháp đó chứ còn người phàm phu thì luôn luôn ở trong mười cái điều ác chứ dễ gì ở trong mười điều thiện này. Do đó con tiếp tục con làm về khẩu hành. Còn nếu

mà con thấy về cái thân hành nó còn thiếu thì phải làm. Thật sự thân hành nhiều lắm con, từ cái nghề nghiệp, con nói ngay bây giờ cái nghề mà làm tu sĩ này coi chừng nó cũng không tốt lành gì đâu, phải không. Tu thực sự giải thoát chứ tu mà gõ mõ tụng kinh nó không tốt gì đâu, mà tu mà ngồi niệm Phật nó sai cũng không lành gì đâu, không bằng người ta tu Thập Thiện đâu. Do đó có thể con viết cho hết.

Cái lớp này bắt đầu mà tới mà nhân quả con người thì mấy con sẽ biết người nào mà làm được cho lên, người nào không được Thầy bắt buộc ở lại hoài. Nó là cái tri kiến giải thoát của chúng ta rồi. Nếu mà không có thông suốt thì mấy con có giải thoát được không? Mấy con nói lù mù, lờ mờ thì cứ ở lại lớp này hoài thì thầy thu người khác vô thì mấy con sẽ học với lớp mới. Nghĩa là ở lại thì học với lớp mới chứ lên được sao? Cho mấy con mắc cỡ với họ chứ, rồi người ta vô học người ta lên luôn, mấy con còn chưa được thì mấy con còn ở đây nữa chứ Thầy không bao giờ Thầy cho lên đâu. Nghĩa là phải cố gắng, phải vét cái óc của mình ra, phải tư duy suy nghĩ để cho lên được lớp chứ còn nếu mà ngồi đây hoài thì chắc chắn là phải

chịu. Bởi vì cái sức tư duy tri kiến của mình không hiểu thì làm sao mình xả được cái tâm của mình. Mà mười cái điều lành của Phật đâu phải chuyên dễ, nhất là tham, sân, si mấy con biết nó là dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu rồi, đâu có thường. Nhưng mà nó chưa, chúng ta chỉ cần hiểu để mà xả tâm chứ chưa quét ra cho hết, nếu mà quét hết thì người ta chứng đạt A La Hán hết. Cho nên từ cái cõi Trời chúng ta thấy nó đã xây dựng nó, chỗ mà cái ý không tham, không sân, không si nó kinh lắm chứ không phải nói cõi Trời là thường đâu. Cho nên nói Phạm Thiên, các con nghe nói Phạm Thiên ông phải hết ái chứ ông còn ái thì làm sao Phạm Thiên. Cho nên ở trong kinh Phật đã xác định được những cái điều này rõ ràng rồi, nói cõi trời đâu phải dễ. Nhưng mà mình mà từ cái cõi trời mà bước qua Niết Bàn nó đâu có xa đâu, nó có chút xíu thôi, có chút mà thôi. Đó thì mấy con thấy con đường tu của chúng ta nó càng ngày nó lộ, nó lộ rõ hình tướng cho nên mấy con ráng con.

[Tu Sinh]: *Bạch Thầy, con giới thiệu con quán mà nói thân hành không có được không ?*

[Trưởng lão]: Được con.

[Tu sinh] : *Không có lạc đề à Thầy ?*

[Trưởng lão]: Không có, mình nói về thân hành. Có cái gì Thầy giúp đỡ cho mấy con triển khai được cái tri kiến của mấy con thêm mấy con mới được. Chứ không có gì

Thiện Trí bữa nay chắc không có con. Có hả con. Mấy con ráng cố gắng con con, tuổi sức của mấy con nhưng mà điều kiện để Thầy sắp xếp cho cái lớp, rồi Thầy nâng đỡ, Thầy giúp đỡ cho mấy con tu tập, mấy con lớn tuổi quá rồi. Thầy thấy ngồi cái lớp này là cái lớp tuổi còn sức sống, mà cho các con ngồi cái lớp này chắc hôn trầm nó đánh mấy con gục hết, không có tiến tới nổi. Vậy mà Thầy rất thương mấy con, viết cái bài mà con chiến đấu với cái hôn trầm của mấy con Thầy rất là thương mấy con lắm. Nên Thầy sẽ sắp xếp cho cái lớp tuổi lớn của mấy con nằm ở chung một cái lớp để mà Thầy hướng dẫn cho mấy con dù mấy con chưa có làm chủ được sanh, già, bệnh, chết của mấy con đi nữa nhưng mà mấy con vẫn Niết Bàn chấm dứt tái sanh. Thầy cố gắng giúp đỡ cho mấy con trong một đời nay thôi nhưng mà mấy con phải ráng, ráng tập với cái sức

của mình.

Con nên làm cái bài đường đi của nhân quả con. Bắt đầu bây giờ đi vào cái đề đề mà cứu kính của mình bằng cái tri kiến giải thoát rồi đó, tức là đường đi của nhân quả con người rồi, thì bắt đầu vào con người rồi thì mấy con biết áp dụng. Cái kia Thầy mới nói Thảo mộc là nói để chúng ta hiểu thôi, hiểu sơ sơ chứ chưa có áp dụng nhiều đâu. Cho nên có nhiều người mới nói nhân quả mà áp dụng vào cái đời sống của chúng ta thì coi chừng sai, để nó cụ thể thôi, nó cụ thể cho nhân quả. Cái bài đầu là cụ thể cho nhân quả, cái bài kế, cái bài nhân quả con người rồi đó thì đó là bắt đầu vào cái lớp học thực sự để mà cứu cánh chúng ta rồi đó, cho nên người nào đậu thì lên mà người nào rớt thì ở lại, không có được cho lên. Thì mấy con phải ráng, Thầy gợi ý thì ráng mà ghi chép, tư duy cho nó đúng cái ý của Thầy. Do vì vậy mà sẽ đem đến cái lợi ích cho mấy con. Bây giờ có ai còn sót, chắc có lẽ là buổi chiều chứ còn. Ở đây không biết là mấy con đủ chưa không biết?

Vậy thì Pháp Ngộ con hãy mang cái này gửi cho các bác, các Thầy con. Coi người nào

con đọc tên người đó. Người nào mà không có thì con đem lại đây trả lại cho họ.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Trong trường hợp thí dụ như con đang làm công việc hoặc đang ăn cơm mà nó khởi ra những ý niệm vậy thì trong lúc làm bài viết thì con có nên dựa vào đó mà tiếp tục khi những ý niệm nó vừa khởi lên hay không.

[Trưởng lão]: Không, bây giờ con đang ăn cơm thì khi mà nó khởi lên, khi mà con đang ăn cơm là con mất Chánh Niệm Tỉnh Giác rồi, nên con phải quay nó trở về ăn cơm để mình biết mình nhai từng chút, từng hành động của mình. Bởi vì trong khi ăn cơm thì không nên làm việc bằng Định Vô Lậu được con, mình chỉ còn có tỉnh giác ở trên cái thân hành của mình ăn thôi. Còn nếu mà nó đang ăn cơm rồi bắt đầu nó suy nghĩ, nó nhớ đến cái bài làm của mình còn thiếu chỗ này, thiếu chỗ kia “khoan đã giờ này không phải là giờ tu Định Vô Lậu mà giờ Chánh niệm tỉnh giác, đang ăn mà bây giờ mà ngồi suy nghĩ chắc mà ăn không được, mà mà ăn không được chắc mà đói chắc mà chết” phải không con? La nó một nước cho nó ớn, “cái giờ này không phải là

giờ suy nghĩ, những cái giờ khác tao thì tao có thể dừng tao cho mày suy nghĩ chứ cái giờ này không có được suy nghĩ đâu”. Suy nghĩ gì mà ngồi suy nghĩ làm sao ăn, vừa ăn mà vừa suy nghĩ con biết không ? Nó không có tỉnh giác chút nào hết. Bởi vì cái ăn mình cần phải ăn nhai, lắng nghe từng cái nhai của mình để tập cái oai nghi tế hạnh con. Chứ lúc bấy giờ mà con suy nghĩ chắc chắn là con húp canh lia lịa, nó mất cái oai nghi tế hạnh đi, cho nên không có được. Do như vậy thì nhớ khi mà ngồi ăn thì mình phải tu ở trong cái chánh niệm oai nghi tế hạnh của người đang ăn cho nó nghiêm chỉnh.

[Tu sinh]: *Thưa Thầy vậy như con đang quét sân thì có tư duy được hay không?*

[Trưởng lão] : Con đang làm gì?

[Tu sinh]: *Con đang quét sân.*

[Trưởng lão] : Được, con có thể tư duy được, bởi vì quét sân con có thể dừng lại con có thể tư duy trong một cái giai đoạn nhưng mà cái ăn thì không được. Không có lẽ bữa cơm con ngồi con tư duy cho tới chiều rồi bắt đầu mới ăn lại, phi thời mất, không được. Cho nên cái này không được. Minh

vừa ăn mình vừa tư duy nữa thì không tốt, nó mất oai nghi.

[Tu sinh]: Dạ thầy, hồi nãy Út biểu tới giờ đi rót bát thì các hộp đồ chung vô trong bát ...

[Trưởng lão]: À, Cô út cô dặn là mình đổ hết tất cả những cái đồ ăn khô của mình đổ hết trong bát của mình, cái đồ ăn khô đó con. Còn canh lấy cái nắp bát của mình đổ trong đó trả cái hộp, ý cô muốn nói như thế này: lẽ ra thì thay vì thì Thầy phải nói với cô Châu là cho vào thực phẩm họ cho vào những cái hộp mút, rồi canh thì cho vào cái bọc, rồi bắt đầu mình đi khát thực thì mình chỉ trút cái cơm vào cái bát của mình, hoặc là mình bưng cái hộp cơm người ta để hộp mút đó mình về mình ăn rồi mình bỏ vào cái bọc đó, mình về mình ăn canh thì mình trút ra mình ăn rồi bỏ mình khỏi cần rửa gì hết cho nó tiện lợi trong cái sự đi khát thực của mình.

Còn bây giờ về ăn rồi rửa, người thì đem hộp trả, người thì không trả. Cho nên buổi chiều người ta đến người ta đòi hộp thì có người thì trả đủ, trưa mình ăn rồi mình sắp ra rửa rồi mình trả đủ, có người thì

không trả đủ. Nhưng mà cô Út cô muốn làm gay với người đó. Bây giờ mình cứ trút mình trả hộp cho họ về mặc sức họ rửa . Nghĩa là tại chỗ mình trả hết, mình chỉ mang bát với đồ ăn cơm mình về thôi. Đó là cái ý của cô Út, cứ bữa nào buổi chiều cũng đến đòi hộp, mà mấy con thì có người trả, có người thì không trả, cho nên nó cứ thiếu. Vì vậy mà không biết làm sao trả lượm bữa nào nó cũng thiếu, mà không biết để lại cái hộp làm gì Thầy cũng chưa biết. Mà cái người hoặc là ai làm gì Thầy cũng đâu hiểu mà cứ bữa nào nó cũng thiếu, có bữa thì thiếu bốn cái khẩu phần hộp, thiếu luôn bốn cái. Hôm qua thì thiếu tới tám cái, nghĩa là thiếu tám cái khẩu phần mà hộp không có đem trả đủ.

Để rồi bữa nay người ta đem đến cho mình thì người ta thấy đếm thiếu người ta đòi hỏi cô Út làm sao mà quý Thầy, Quý cô không có trả. Cho nên hồi chiều hôm qua mà chạy tứ tung mà hỏi coi mấy con có còn để trong thất chưa đem tới hay không? Nhiều người nó tội, người ta đã đem hết rồi mà cứ đến đòi hoài. Còn có người giữ trong thất thì không biết làm sao? Cho nên cuối cùng mà đòi như vậy đó, cái giờ đó bị trễ rồi cho nên họ lén họ để chỗ nhà cô Út, họ để chỗ cửa vô

nhà bếp đó, tới chùng mà chạy tới lui kiếm một hơi đi sau nó gặp để đó, không biết ai bỏ đó mình cũng không hiểu. Đó là những cái nó quên đi, thật sự ra thì chắc không ai tham đâu nhưng mà lúc mình ăn cơm rồi mình quên đem, tới chùng nghe người ta nhắc rồi đem nó kỳ quá, thôi để chờ người ta quên xách mình bỏ đi. Đó là những cái điều kiện mấy con thấy mình hay quên đi, mình làm những chuyện sơ sót mình thôi.

Vì vậy mà muốn làm sao cho nó tiện lợi đó. Tại vì người ta sốt bát mình rồi mình ăn thì làm sao mình sốt mình trả đồ cho họ, nhưng thật sự ra mình rửa ráy này kia thì mình đỡ cái phần cho cái người ta rửa một chút. Nhưng mà cái nhà bán cơm họ không có đạo đức gì lắm đâu, không biết nếu mà không cẩn thận thì họ bớt đồ ăn họ lời nhiều hơn, khôn lắm. Gạo thì họ trộn hai ba thứ, rồi họ bỏ lá dứa rồi cho thơm để rồi họ có lời, nếu mà họ đem gạo thơm mà nấu cho mình thì họ sẽ không có lời. Nhưng mà cái người người ta đặt thì người ta đặt gạo thơm, cơm cho ngon, đồ ăn phải làm cho nó toàn là đồ ăn Thái Lan đó. Họ đặt cho mình ngon không đó. Nhưng mà họ làm nó bán Tàu, bán Việt, phải không mấy con? Cái món ăn

của mình nửa Tàu nửa Việt chứ nó đâu có rất Tàu không đâu, nhưng mà cái người đặt thì họ muốn cho chúng ta ăn đầy đủ đó, họ đặt rất là ngon. Cho nên họ bỏ tiền bao nhiêu họ không tiếc. Nhưng mà cái người bán thì họ cũng kiếm chác chút ít. Không lẽ mấy ông Thầy này tu hành mà đi tố cáo họ sao, phải không? Không lẽ nói bữa nay ăn cơm thế này hay sao, mình đâu phải như người đời, cho nên mình cứ bỏ qua thôi, vì vậy cái người mà người ta cúng dường người ta cũng biết. Cho nên người ta hằng tìm cách để người ta coi thử coi cái người này có thành thật hay không. Nếu quả chẳng cái người này không thành thật là họ không có đặt cơm ở tiệm đó nữa mà họ đặt chỗ khác. Hoặc là nếu mà không thành thật đi nữa thì họ có quyết tâm là họ sẽ cất một cái nhà để nấu ăn, họ mượn người để nấu ăn, họ làm cho đúng cái tiêu chuẩn họ bỏ tiền ra để giúp cho chúng ta có ăn uống cho đầy đủ để mà chúng ta có cái sức tu tập. Bởi vì họ cũng biết là mình tu tập rất vất vả. Cho nên mấy người Phật tử này họ là những người tốt bụng lắm mấy con. Họ tu không được nhưng họ cũng muốn giúp cho mình tu được, đó là cái tâm nguyện của họ như vậy. Nhưng mà

đụng một cái là nó rắc rối vì đời với đạo nó lộn xộn thành ra cái người đời thì họ muốn làm ăn cho khấm khá, còn cái người đặt thì muốn làm cho đúng, thành ra nó có cái sự không hay nó xảy ra.

Cho nên vì vậy mà những điều mà chúng ta rắc rối trong cuộc sống của chúng ta hôm nay nó có sự thay đổi. Nghĩa là từ trong nhà bếp cô Út nấu cho ăn thì nó không thấy gì phải không mấy con thấy. Nhưng mà khi có sự thay đổi đó thì nó có sự làm chúng ta động. Nhưng mà chúng ta tiến bước chứ chúng ta không lùi lại đâu. Chúng ta tiến bước, nghĩa là chúng ta giao hết cái trách nhiệm này cho người Phật tử lo đời sống chúng ta. Trong chùa chúng ta không còn cái bếp nữa mấy con. Đó là chúng ta đã triển bước đúng như cái lời Đức Phật đã dạy trong chùa không có cái bếp. Cái sự chuyển biến của Tu Viện chúng ta mà từ lâu, từ khi mà Thầy về tu viện này Thầy đã muốn ở trong cái tu viện này không có cái nhà bếp mà không được, mình chưa có làm được. Đến giờ phút này có cái sự chuyển biến thay đổi mà trong chùa chúng ta, trong Tu Viện chúng ta nó không có cái nhà bếp là Thầy rất mừng rồi. Nhưng mà nó gặp nhiều khó khăn. Nhưng mà mấy

con thấy những cái khó khăn đó mấy con cũng hiểu biết rằng lần lượt mình sẽ ổn định được nó đi vào cái nề nếp, nó quen đi thì nó ổn định. Cái người mà cung cấp cơm cho mình ăn nó cũng quen đi, họ cũng mới cho nên họ cũng có cũng có những cái làm nó chưa có được hoàn chỉnh lắm. Cho nên chúng ta cố gắng khắc phục với nhau thì hai bên nó thỏa thuận đúng cách và nó quen đi rồi chúng ta đi vào ổn định cái vai trò mà đi khát thực cho nó ổn. Còn các nước người ta đã khát thực lâu rồi đó nó dễ rồi, còn mình đây thì còn mới mẻ quá. Mấy con thấy hôm nay mà ôm bình bát đi dọc dọc như vậy là mới mẻ quá chứ gì? Nó thay đổi nhiều chứ đâu có phải không. Đó là cách thức chúng ta đã có cái sự diễn biến, cái diễn biến thay đổi, mà diễn biến thay đổi tốt chứ không phải diễn biến thay đổi xấu, các con thấy.

TRIỂN KHAI TRI KIẾN GIẢI THOÁT

Rồi mấy con thấy cái sự diễn biến nữa, là bây giờ cái lớp học chúng ta nó thành cái học, cái lớp đào tạo chứ không phải cái lớp tự tu, tự vô đó ngồi. Ví dụ như bây giờ ngồi thiền thì mấy con ngồi hàng hàng, lớp lớp ngồi thiền được không được thì kệ nó, phải

không? Máy con nhiếp tâm được thì được, không được thì kệ. Người ta cũng dạy cho mấy con ngồi thiền, rồi mấy con lên có thưa hỏi tôi tu như vậy, như vậy, cũng nói ba điều bốn chuyện thôi. Cái này không, ở cái lớp này không có những điều đó đâu mấy con. Kiểm tra từng cái tư duy quán xét của mấy con chứ không phải nói để các con Minh Sát ở cái điều đó đâu, không phải Tuệ tự mấy con suy tư mấy con làm cái điều đấy đâu. Mà chính phải nhờ một vị Thầy người ta triển khai, người ta gợi ý để các con triển khai ra cho được, để làm cho cái trí tuệ của mấy con càng lúc càng tiến bộ.

Như hồi nãy bức thư của một tu sinh ở đây nói, nghĩa là mình càng triển khai cái tri kiến mình mới thấy được cái sự sâu rộng của nó. Mà nhờ cái sự gợi ý của Thầy mới có triển khai. Cỡ mà Thầy không gợi ý thì mấy con biết chỗ nào mà triển khai. Cho nên nói để cho mình tự tu Định Vô Lậu thì chắc chắn mấy con quán chỉ có chút thôi, phải không? Rồi mấy con quán xiên xẹo nữa, quán bên đây lộn bên kia, bên kia lộn bên nọ. Bằng chứng mấy cái bài con viết người ta thấy rõ ràng chứ, phải không? Máy con thấy cái vấn đề mà tư duy của máy con. Vì vậy mà từ lâu

tới giờ nói Định Vô Lậu, tu Thiền quán, sự thật ra Thiền quán điên của mấy con chứ Thiền quán đúng cái chỗ nào đâu, có đúng không mấy con? Qua cái lớp học này mới xét được cái chỗ tu tập của mình là sai chứ.

Rồi bây giờ mà Chánh Niệm Tĩnh Giác mà Thầy dạy mấy con coi chừng mấy con lại sai nữa, chứ đâu phải không sai. Bởi vì cái này sai, thì cái kia cũng sai. Mà từ lâu tới giờ do cái sai đó mà người ta không đạt được cứu cánh giải thoát chứ gì. Mà hôm nay có sự diễn biến thay đổi để biến chúng ta trở thành cái lớp học đào tạo, thì Thầy hướng dẫn mấy con Thầy đào tạo còn gì nữa. Dạy từng chút, từng chút, từng cái ý tưởng, từng cái hiểu biết của mấy con, để mấy con xoáy sâu vào con đường giải thoát của mấy con mà, thì không phải đó là đào tạo sao, phải không? Như vậy rõ ràng là cái lớp đào tạo thật sự chứ đâu phải để cho mấy con tự tu, tự chứng được sao.

Cho nên đây là sự thật chúng ta đi vào một cái mới, mà từ xưa đến giờ Đạo Phật có những cái lớp học chữ nghĩa nhưng mà không có lớp đào tạo chúng ta có phải không? Chúng ta học thôi, chúng ta hiểu

thôi chứ không có đào tạo chúng ta, không có sự triển khai chúng ta do cái sự hiểu biết chính của chúng ta, Thầy gợi ý cho các con hiểu biết để mà các con triển khai tri kiến của mình. Cho nên cái lớp đào tạo này và cái Thiền sinh mà viết cái bức thư này Thầy thấy là đúng là nhận xét đúng, là vì cái lớp đào tạo mấy con mà từ xưa đến giờ thì chưa có cái trường Phật học nào mà đào tạo cái kiểu này. Vì vậy đó là cái sự triển khai, cái sự thay đổi cho một cái chương trình học tập của Phật Giáo.

Ở đây không học cấp bằng, không lấy cấp bằng qua cái kiến thức, hiểu biết của mình, mà ở đây qua cái sự giải thoát làm chủ sự sống chết của chúng ta. Người nào làm chủ được thì người đó đương nhiên là có cấp bằng chứng quả A La Hán. Mà người nào không làm chủ được thì dù bây giờ có 100 mảnh bằng thì cũng chẳng ra gì hết. Ở đây chỉ bây giờ anh chị hoặc là thầy, cô mà làm chủ được cái sự sống chết đó là cái cấp bằng, cái cấp bằng đó không giấy, không tờ gì hết. Nhưng mà không làm chủ thì coi như là không có cấp bằng. Nghĩa là mình là chủ được cái sự sống chết, mình muốn chết hồi nào chết, muốn sống hồi nào sống. Bệnh

đau thì tác ý đuổi đi không cần phải đi uống thuốc trị bệnh. Tâm mình thì như đất nghĩa là ai nói gì vui vẻ, không buồn rầu, không khổ đau. Già cả thì quắc thước, không có lụm cùm không có đi té tới, té lui. Như vậy đó là những người cấp bằng đó, cái đó là cái cấp bằng. Còn nếu mà không làm được cái điều đó thì nó chưa phải cấp bằng của một người tu. Cho nên ở đây nó không phải mảnh bằng mà là cái hành động sống của các con. Mà làm được đó là cái cấp bằng của các con. Mà cái lớp học này đào tạo cho mấy con được như vậy thì mấy con phải ráng mà thực hiện, học tập và rèn luyện mình để cho mình được như vậy. Đó là chứng minh được Đạo Phật, đó cũng là một ánh sáng soi sáng cho mọi người trên thế gian này soi, thấy được cái đường đi của Đạo Phật là như vậy. Cho nên mấy con ráng, ráng cố gắng, ráng cố gắng không có nghĩa là ráng tu điên. Các con thấy có nhiều người tu điên đó chứ.

Sự thật ra nếu Thiện Thảo nếu mà không có Thầy có thể là tu điên có phải không? Tu nó thành điên thì nó phải tu điên, chứ không phải tu điên mà nói tu trật. Vì tôi tu điên là tu nó làm cho mình điên thì đó là tu trật chứ sao. Các con hiểu điều

đó không? Cho nên tu mà không kết quả cũng là tu trật, tu điên. Còn tu mà đến đổi mình loạn thần kinh mà nói bậy, nói bạ đó thì cũng là tu điên, có gì đâu. Đó là những cái điều mà cái người tu học theo Thầy thiết nghĩ thì chúng ta phải biết cái đúng, cái sai, chứ không khéo nó nồng nhiệt quá thì nó sai mà nó cũng cực Thầy.

Con biết không, ban đêm Thầy phải đi xem coi thử coi cách thức tu như thế nào, đúng hay sai, hay nửa đêm nó la hoảng lên nó bị làm sao, coi biết chứ đâu có đơn giản đâu, nó không phải dễ đâu. Như thầy Thiện Thuận con biết không, thầy tu điên thì thầy la hoảng lên, tức là thầy la um sùm lên, làm như là cộp rống thì buộc lòng Thầy phải chỉnh đốn lại cho nó đúng đắn, đâu có dễ nó như vậy. Còn bây giờ Thiện Thảo nếu mà Thầy không cảnh giác thì ở ngoài đó nó la điên rồi nó chạy có nước mà chịu đầu hàng thôi chứ không cách nào khác hơn hết. Mặc dù có thể mà Thầy giải được những cái điều đó nhưng mà không nên để cái điều đó, để cái điều đó cũng ảnh hưởng lắm. Cho nên vì vậy mà khi cả cái lớp học năm đó ở đây tu thì thầy Thiện Thuận đã la làm cho động chúng hết. Người ta chạy đến cái thất của

thầy Thiện Thuận đứng hàng hàng nhưng mà Thầy xả cho thầy Thiện Thuận xong bình an lại thì người ta mới không sợ chứ cái cỡ mà không có Thầy mà cứ la hoài tới sáng chỗ vô viện thì chắc chắn người ta rút lui chứ người ta không dám tu nữa đâu. Các con hiểu điều đó, nó nguy hiểm. Nghĩa là Thầy không xả được người ta dám ngồi đó tu nữa không? Cái kiểu này tu ít bữa chắc mình cũng đi bệnh viện Tâm Thần hết ráo rồi, phải không? Mấy con thấy điều đó là điều nguy hiểm. Cho nên vì vậy mà nó khó lắm mấy con chứ không phải dễ.

Mấy con tu trình tự tu mà Thầy hướng dẫn thì không sợ. Bởi vì đạo Phật nó có căn bản lắm, nó đi từ thấp đến cao, nó không phải vượt ngang. Thay vì cái lớp tu của mấy con thì như Thiện Thảo thì bắt đầu vào Chánh Kiến, Chánh Tư Duy chứ gì? Thế mà ông này ông này ông muốn nhảy bậc ông muốn tu cái lớp Chánh Niệm mấy con. Bởi vì ông đẩy lui cái hôn trầm, thù miên rồi thì phải ở trên Tứ Niệm Xứ chứ làm sao mà tu cái gì nữa. Hay ông tu cái gì ông ức chế hoặc là ông tu cái gì thì ông bị hết rồi, bị nó lọt vô trong chỗ đó rồi. Các con hiểu không? Cho nên tu nó cao thì phải biết nương vào cái

chỗ cao, cho nên Thầy buộc ông giữ cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Có chướng ngại pháp đều là tác ý đuổi đi liền tức khắc, để cho nó quân bình lại cái ý thức của chúng ta hoàn toàn nó không bị lạc trong tưởng.

Con biết không? Khi mà như thế này, Thiện Thảo trình bày cho Thầy: cầm cái ly này mà cái tay nó bóp, tự nó bóp, bóp dẹp cái ly thôi. Cái ly như thế này, cái tay Thầy bóp cỡ sức này, mà cái tay của Thiện Thảo nó bóp dẹp dẹp, không biết cái lực tưởng của nó ở đâu mà nó bóp dẹp dẹp cái ly, nó nói sao kỳ. Còn hai cái tay nó vậy, nó chấp vô vậy nó dính, lấy ra không được, nó hít lại. Đó tụi con thấy nó đâu phải dễ đâu mấy con. Nó còn bình tĩnh nó còn biết chút ít đó, chứ còn cỡ mà cái ý thức của nó mất đi nó không biết cái điều đó thì nó đâu có trình bày được phải không? Lúc bấy giờ nó tưởng là thần thông phép tắc không, nó bay, nó nhảy tùm lum ra làm sao.

[Tu sinh]: *Thưa Thầy con thấy Thiện Thảo hình như cũng còn ... dữ lắm Thầy...*

[Trưởng lão]: Thì đã nói chưa có hết, con biết không, Thầy nói chưa có hết. Cho nên vì vậy nó phá đi nhưng mà điều kiện là

nó ở trong cái tướng chứ chưa phải hết đầu. Cho nên vì vậy mà cái mà lo lắng cho Thầy là sợ nó có cái gì thì nó ảnh hưởng không có tốt trong cái lớp học của mình, phải không con hiểu không?.

Còn như thầy Chân Thành trải qua một thời gian, Thầy kể lại cho mấy con nghe từ khi mà ở cái đồng mả, nó sợ quá nó không dám ngủ chứ không phải là Thầy cố gắng Thầy đội cái mũ, vì nó sợ nó không dám ngủ. Giờ đó mà từ đó nó giảm lần lần đi, có phải nó bớt lần không? Chứ mình có ức chế nó đâu cho nên nó đâu có lọt trong tướng. Các con hiểu chỗ đó chưa? Cho nên vì vậy mà nó lần lượt mà tới bây giờ mà thức được như vậy là cả một cái thời gian dài. Phải không? Mấy con hiểu chỗ đó. Vậy mà trên cái phần mà không đào tạo về cái tri kiến giải thoát thì do đó cái phần ly cái dục lậu với cái hữu lậu nó không có cái phần Định Vô Lậu để mà ly nó thì vẫn còn ác pháp chứ, chưa có ly hết mà. Con thấy không? Mặc dù là cái phần bên đây nó có tỉnh giác được nhưng mà vẫn còn hôn trầm chứ chưa có phải sạch, mà nó không loạn tướng, các con hiểu chưa? Còn thầy Thiện Thảo ông nào vô ông quỳnh nó một bữa, mười ngày thì ông

vô rồi. Thì Thầy nói cái này là bị tướng chứ không thể nào trật được thì đúng vậy mấy con, Thầy hiểu biết mà. Bởi vì qua cái đời tu học của Thầy 18 loại hỷ tướng xuất hiện trong đầu của Thầy mà. Cho nên không có mặt tướng nào ma ló khỏi mà Thầy không biết đâu. Thầy đã biết rõ ràng từng bước đi của nó như thế nào, mà tu tập như thế nào. Cho nên Thầy rất rõ nó rồi. Cho nên các con nói ra cái trạng thái nào thì Thầy biết rồi, Thầy đã bị hết rồi. Nếu mà không bị thì nói chắc có lẽ là chứng đạo, có phải không?

[Tu sinh]: *Kính bạch Thầy! Theo kinh nghiệm tu của con thì con thấy như thế này. Ví dụ như con cố gắng thức thêm một tiếng đồng hồ thôi. Ví dụ như con tu bốn tiếng mà con ráng nỗ lực tu thêm một tiếng để thức thêm một tiếng nữa thì con thấy như vậy là nó đã có một cái tâm con nó khỏi hai điều. Thứ nhất : là một là mình bị vọng niệm, còn nếu mình không vọng niệm mà mình tu nữa mình thức thì nó lại đi qua cái tướng. Con thấy, con phát giác trong lúc mà thí dụ như con ngủ bốn tiếng buổi tối thì giờ con ngủ ba tiếng thôi, nỗ lực con tu thêm một tiếng thì ngày hôm đó là đã phát sanh tướng ra rồi, đi giống như là*

bay, bay, bay.

[Trưởng lão]: Ồ, đúng vậy.

[Tu sinh]: *Nếu mà con nỗ lực tiếp tăng thêm một tiếng mà ngủ hai tiếng là bắt đầu con bay thêm cao nữa. Nếu mà cắt đứt luôn bốn tiếng ngủ luôn thì con thấy con hướng đó là tưởng nó hoạt động rất là mạnh. Con thấy như vậy là con ngưng lại cái phạm vi đó thôi.*

[Trưởng lão]: Đúng vậy con, bị những cái tưởng đó nó ghê lắm.

[Tu sinh]: *Kính bạch Thầy. Nếu như có sự chung ở trong này, mình vượt qua từng chút, từng chút được chút Thầy.*

[Trưởng lão]: Được, từng chút, từng chút nhưng mà mình cảnh giác, mình biết tưởng rồi đó thì mình cảnh giác đừng có để cho nó lọt vào thì mình sẽ thắng được. Mình dùng bằng ý thức, bằng cái nghị lực của mình thắng được cái hôn trầm. Đó thì con thấy thắng được bằng cái ý thức hiểu biết của mình như cái bức thư Thầy đọc hồi nãy các con thấy, của bác đó.

[Tu sinh]: *Mình tác ý.*

[Trưởng lão]: Vậy đó, mình tác ý đó để cho cái nghị lực của mình nó vững mạnh lên và đồng thời nó làm cho cái đó nó lui đi chứ không phải là mình cố gắng bằng cách này, bằng cách khác để cho nó. Nhưng mà vì cái ý thức của mình nó có xả được cái buồn ngủ đó, nó giảm vậy thôi nhưng mà nó không lọt trong tưởng, vì ý thức mình tác ý mà: ờ mà y có thấy không? Thầy Chân Thành thầy buồn ngủ con biết Thầy nói như thế nào không? “Mày chết sắp tới nơi rồi mà mày còn ham ngủ, mai một chết rồi mày biết” Thầy Chân Thành nói với Thầy vậy đó, chỉ nói hăm dọa cái tâm mình thôi, con hiểu không? Còn cái này, cái bác cư sĩ này, bác chỉ thẳng: cái lớp học này, Thầy nói vậy cũng như là lời trời rồi, mà mình không gắng tu mai một mà lấy cái gì mà tu. Cho nên mặc dù là tuổi mình già rồi, nhưng mà mình phải nỗ lực chứ. Đó là cũng cách thức để huấn luyện cái tâm, để nhắc nhở cái tâm để làm cho cái nghị lực mình, nhưng mà không ngờ nhắc nó vậy rồi bây giờ ráng đứng dậy đi cái bắt đầu làm sao nó khỏe, nó không còn có nữa. Các con thấy cái ý thức dừng cảm thấy ghê gớm chứ, phải không. Còn cái kia mình ức chế mà, nó lọt vô tưởng, mình chịu đựng mình không có

cái nghị lực mình đánh.

[Tu sinh]: *Kính bạch Thầy! Ý thức như vậy, khi mình suy tư như vậy cũng là một câu tác ý phải không thầy?*

[Trưởng lão]: Câu tác ý đó con, câu tác ý nó mạnh chứ không phải không, nó mạnh lắm con. Nhưng mà mình không có nên ức chế nó. Mình thấy được như vậy mình ức chế là nó đánh quật lại mình đó. Và không đánh lật lại mình được thì nó hiện tướng ra. Nó cũng ghê lắm mấy con. Từ từ mình giảm bớt, rồi mình tu từ từ từ từ mình tiến lên.

[Tu sinh]: *Kính bạch Thầy! như con, con đi, ví dụ như con cố gắng nhiếp tâm cho được, ví dụ như cái trình độ con không được năm phút mà con cố nhiếp tâm cho được năm phút, con quyết tâm con đi cho nó tốt được thời gian kéo như vậy, rồi đến hết ngày này qua tới ngày khác thì con cũng lọt qua tướng.*

[Trưởng lão]: Cũng lọt, bởi vì con ráng, con ráng ức chế, nó cũng bị ức chế. Thành ra mình cứ tu để từ từ nó tiến lên chứ đừng có ép buộc nó. Ép buộc nó thì nó cũng nguy hiểm. Cho nên từ từ và đồng thời thì các con ráng cố gắng mà các con tu thì các con

xem xét lại cái tâm tưởng của mình coi mình nhiếp phục hay khắc phục được hay không. Mà thấy nó cứ giảm lần, giảm lần thì mình tiến tới. Rồi một mặt bên đây mình triển khai cái tri kiến giải thoát của mình, tức là Định Vô Lậu. Cho nên nó kìm hai bên hết để nó đưng bên nào nó cũng có pháp của mình hết rồi nó tiến dần lên chứ mình đừng vội lắm, tiến dần lên đâu nó cũng im re đó, tới đâu nó tỉnh tới đó, tới đâu nó tỉnh tới đó, nó giúp cho con đường tu của mình nó nhanh mà nó ...

[Tu sinh]: *Bạch Thầy, giờ Thầy kiểm tra Chánh Niệm Tĩnh Giác.*

[Trưởng lão]: Rồi con, bây giờ kiểm tra Chánh Niệm Tĩnh Giác. Bây giờ bên tăng mấy con trước đi, con đi trước. Rồi bắt đầu đi Chánh Niệm Tĩnh Giác.

[Tu sinh]: *Bạch Thầy con tu hai pháp đi.*

[Trưởng lão]: Rồi con tu hai pháp, con sẽ đi kinh hành hai pháp con.

[Tu Sinh]: *Con có cần tác ý lớn lên không thầy?*

[Trưởng lão]: À, Con tác ý lớn lên cho

mọi người thấy, nghe thấy để mình biết đó
con

[Tu Sinh]: “*Đi kinh hành tôi biết tôi đi
kinh hành. Đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh
hành*”.

031-(LCK-016)

- * Lòng thương yêu
- * Giải thoát bằng tri kiến
- * Đường đi nhân quả con người

Như cha mẹ chúng ta, phải không mấy con? Các bác, các cụ cũng như cha mẹ chúng ta. Đủ duyên bỏ hết cuộc đời, còn chút tuổi đời về đây tu tập nên chúng ta rất thương. Chúng ta ước ao cha mẹ chúng ta như mấy con. Cha mẹ chúng ta mà được duyên phước để mà vào đây mà tu tập như vậy, bỏ hết sự cung phụng của con cháu ngoài đời để vào đây tu tập vậy mà hạnh phúc, để tìm con đường giải thoát.

Cho nên mấy cụ, mấy con thấy ở đây con thấy mấy cụ lớn tuổi không? Đáng cha mẹ của mình không? Đáng ông bà của mình không? Thế mà vào đây còn tu tập, mà Thầy còn cho học tập thì mấy con biết Thầy thương yêu các con biết nhường nào? Thầy biết cái nỗi khổ của cuộc đời chòng chát

trên vai lên đầu cổ của các vị, suốt cuộc đời quá khổ. Bây giờ diễm phúc mà về đây, ngồi đây mà tu tập với Thầy thật là hạnh phúc lớn. Cho nên mấy con tu tập Thầy ráng Thầy tìm cách để phù hợp với phương pháp, Thầy thiện xảo làm sao cho mấy con phá được hôn trầm, thù miên.

Khi mà Thầy đọc cái bức thư của một cụ mà gửi thư cho Thầy nói phá hôn trầm, Thầy rất thương yêu lắm mấy con. Cho nên Thầy đọc cho mấy con nghe để cho mấy con thấy, tất cả những người tu tập, về đây mà tu tập là chúng ta thương lắm, thương nhau lắm. Bởi vì chúng ta là con người đi tìm cái sự giải thoát, đi tìm cái sự làm chủ sự sống chết, người nào cũng khổ như nhau, già, trẻ, bé, lớn đều khổ như nhau. Cho nên chúng ta rất thương yêu nhau, anh em như trong nhà, một cha, một mẹ, chúng ta cố gắng.

Từ cái chỗ thực hiện lòng thương yêu đó thì chúng ta mới thương yêu người đời, nếu mà chúng ta những người đời ác chúng ta không thương yêu thì chúng ta sẽ có nỗi khổ tâm. Cho nên chúng ta cố gắng. Từ thương yêu những sự hiểu biết thông cảm những nỗi khổ tu hành, cho đến thương yêu những

người đang không hiểu biết Phật pháp, đang sống trong ác pháp, họ dần vất, họ đau khổ, họ ray rứt đủ thứ, họ đang không hiểu họ mới khổ. Chúng ta nên thương họ mấy con, đừng ghét họ, mặc dù họ có nói gì chúng ta cũng nên thương họ.

Cho nên chúng ta lấy từ cái cuộc sống chúng ta hôm nay để mà chúng ta thương mọi người, rồi chúng ta lấy cuộc sống tu hành của chúng ta giải thoát mà chúng ta thương yêu những người đang sống có những mưu mô, có những thủ đoạn, có những gian ác, lúc nào cũng họ cũng có thể, hở ra một chút họ có thể diệt chúng ta được. Cho nên chúng ta nên thương yêu những người, tội lắm đó, chứ họ không phải là người đáng ghét. Tại vì họ chưa hiểu, họ chưa hiểu đạo đức, chưa biết cho nên họ còn đang đau khổ nhiều hơn, chúng ta thương yêu tha thứ cho họ.

Thầy chỉ ước mong sao đệ tử của Thầy chỉ sống trong tình thương, lòng thương yêu như vậy, Thầy mong lắm mấy con. Cho nên Thầy lấy cái bài của Thiền sinh này viết, cái câu mà thương yêu những cụ già. Đúng! Đúng là chúng ta thương yêu như bố mẹ. Rồi

chúng ta thương yêu những người trẻ, thay vì những người trẻ thì lại bỏ những thú vui ngoài đời. Như mấy con hiện giờ tuổi trẻ, lẽ ra mấy con hưởng thụ những thú vui ngoài đời, có thua gì ai đâu thế mà các con bỏ vào đây có hưởng thụ được gì đâu? Cho nên chúng ta xét, chúng ta suy nghĩ rất thương những người tuổi trẻ mà quyết đi tìm con đường giải thoát. Cho nên dục lạc ở đời đâu cần.

Cho nên, trong cuộc đời tu hành chúng ta, chúng ta xét chúng ta thương yêu nhau, đừng vì chút gì mà chúng ta có những cái tâm phiền não, giận hờn nhau. Mỗi lúc chúng ta có cái gì chúng ta nên thương họ. Cố gắng nếu mà chúng ta không khuyên họ được nhưng mà chúng ta cố gắng để có dịp giúp đỡ họ, để vượt lên họ tu cho được.

Thí dụ, như chúng ta là những người tu sĩ thì chúng ta không nên ganh tị. Thấy người khác tu được thì mình đâm ra ganh tị là không tốt mấy con. Thấy người khác tu không được, tu dở quá mình đâm ra khinh chê cũng không được mấy con. Ai cũng tu tập quá khổ. Dù được hay không được chúng ta nên thương yêu nhau và tìm cách, nếu mà

chúng ta tu được tìm cách để giúp người bạn mình, những người em, người cháu mình, những người ông, người bác, người cha mẹ mình để cho mọi người đều tu được giải thoát.

Vì vậy Thầy mong cái lớp học của chúng ta sẽ từ đây chúng ta chỉ có lòng thương mà không có lòng ghét, Thầy mong mấy con chỉ có lòng thương mà không có lòng ghét. Trước những cảnh đau khổ của người khác chúng ta biết thương. Chúng ta biết họ vô minh, họ đang ở trong sự vô minh không biết, họ mới khổ sở, họ tự dày, họ xéo lên cái cuộc sống của họ, cái cuộc đời của họ, trên thân tâm của họ để họ khổ sở, đó là vô minh. Còn người không vô minh thì họ vui vẻ, họ thấy tất cả các pháp đều vô thường thì họ có gì đâu buồn khổ. Còn những người vô minh họ khổ lắm mấy con. Cho nên người ta hiểu lầm lạc, hiểu lầm lạc một chút người ta vẫn khổ.

Ví dụ, như con thấy như cô Út cô hiểu lầm lạc một chút. Thầy bảo: Thầy biết cô hay quên, thậm chí như cái ống khóa cái chìa cô quên, cô mở không có được, cho nên cô phải lấy cái kìm cô cắt ống khóa mở cửa

cho mọi người vô lớp học, phải không? Cô hay quên. Cho nên Thầy bảo: Út lấy cái chìa khóa cho Thầy, xong cô Út cô bỏ quên, một lát lại hỏi. Đóng ống mới khóa chạy đi tìm kiếm mất thì giờ. Thay vì bây giờ cô mở rồi thì cô đưa Thầy. Cô lại không hiểu, cô nói Thầy đòi ống khóa, đòi chìa khóa. Cho nên cô đem cô trả Thầy mà cô áy buồn.

Thầy thấy mình cũng vô tình, chứ lẽ ra thì mình đừng vì cái ống khóa một chút thì mình không nói lời nói đó. Nhưng mà khi mình thấy cô như vậy thì mình thương chứ mình đâu có ghét đâu. Tại cô không hiểu, cô tưởng Thầy coi ống khóa trọng quá, cái chìa khóa trọng quá đòi cô, cô hiểu vậy. Nhưng mà sự thật ra mình thương cô, cô hiểu Thầy coi cô không ra gì hết, cô nghĩ như vậy đó. Cho nên tới cái chìa khóa cũng đi đòi nữa, lại biểu thêm người phải giữ nữa. Cho nên cái hiểu của cô mà, cái hiểu đó nó làm cho cô đau khổ.

Thì hiện cuộc đời của Thầy phải giúp cô Út thoát ra những cái tâm không hiểu đó để cho cô được yên ổn, cô được yên vui hơn một chút. Bởi vì, theo Thầy thiết nghĩ cô nhiều công chuyện quá, rồi đầu óc cô nó

bận rộn quá cho nên hờ một cái gì thì cô nghĩ qua một cái góc độ khác làm cho cô đau khổ, đáng thương chứ không phải đáng ghét đâu mấy con.

Chúng ta biết, chúng ta là người hiểu biết, chúng ta có những cái sự hiểu biết tinh táo, chúng ta không bị rối. Cho nên Thầy biết cô Út để chia khóa mạnh, tức là cô làm cho cô nhẹ xuống, Thầy rất vui. Thầy không thấy là, nếu một người khác ở ngoài đời người ta thấy cổ, để mạnh như vậy là dần lên trên đầu Thầy, thì Thầy nghĩ vậy Thầy tức lắm mấy con. Nhưng mà Thầy không nghĩ vậy đâu mà Thầy hiểu, Thầy thương cô Út tội, phải không? Các con hiểu?

Thầy lấy một cái kinh nghiệm hiện tiền trước mắt các con đã thấy mà cô Út là người rất cực khổ đối với mấy con, cô Út rất thương yêu mấy con, nhưng vì cái tâm niệm của cô Út nó hiểu một cái lệch cho nên làm cho cô khổ. Thầy mong rằng thay vì cái lớp học này mà được cô Út tham dự thì cô sẽ triển khai được cái tri kiến, khi mà Thầy hướng dẫn thì cô sẽ không có khổ đau. Bởi vì con người giải thoát được đều là nhờ cái sự hiểu biết mấy con.

GIẢI THOÁT BẰNG TRI KIẾN

Cho nên Đức Phật nói tri kiến giải thoát, mấy con thấy, nghe Đức Phật dạy đầu tiên dạy Giới, Định, Tuệ hương phải không? Rồi tri kiến, rồi tri kiến giải thoát phải không mấy con? Năm cây hương đó: giới hương, định hương, giữ huệ hương, giải thoát, giải thoát tri kiến hương. Các con nghe năm cây hương, phải không? Nhưng mà cái giải thoát cuối cùng của nó là giải thoát tri kiến chứ? Các con hiểu không? Dù là mình có Giới, Định, Tuệ nhưng mà mục đích là giải thoát bằng tri kiến chứ, có đúng không mấy con, phải không? Cái bài niệm hương mình rõ ràng mà. Như vậy rõ ràng là tri kiến chúng ta giải thoát. Mà cái bài học này có phải là tri kiến không mấy con? Hay là trí tuệ? Đâu có trí tuệ mấy con, ý thức của chúng ta mà, là tri kiến mà. Cho nên Thầy triển khai tri kiến của mấy con. Mà muốn làm sao cho cô Út có một cái thì giờ được học như vậy để cái tri kiến nó triển khai ra. Khi mà triển khai ra thì cô không có nghĩ sai nữa.

Cũng như mấy con không được triển khai, mấy con phiền não, còn này kia, chứ còn triển khai ra thì mấy con còn phiền não

không? Mấy con đâu có hiểu sai, mà không hiểu sai thì tức là Chánh Kiến mấy con, có phải không? Bởi vì nó có tà kiến nó mới khổ đau chứ còn Chánh kiến làm sao có khổ đau. Đã chánh mà làm sao còn giận, đã chánh thì còn đâu có ghét ai. Nếu mấy con có cái tâm mà nghĩ người đó xấu thì mấy con là tà chứ không chánh được. Cho nên cái lớp Chánh Kiến của chúng ta thật tuyệt vời mà, vậy thì chúng ta phải tu học cái lớp này chứ!

Nhưng mà cái người có duyên, các con thấy. Bao người mà ngồi trước mặt Thầy, còn bao nhiêu người ở trên hành tinh này chưa được học cái lớp này. Các con thấy họ kém duyên lắm mấy con. Cho nên chúng ta hãy thương yêu họ nhiều. Rồi bây giờ ở trong Tu viện chúng ta bao nhiêu người được học, bao nhiêu người không được học, có phải không mấy con? Vậy chúng ta phải thương những người chưa đủ duyên.

Và Thầy nguyện tất cả những chúng sanh ở trên hành tinh này nguyện đem cuộc đời tu hành của Thầy để thương yêu họ và cố gắng giúp họ, dù bất cứ một người nào sẽ đem lại cái tri kiến giải thoát cho họ. Đó là cái mục đích tối hậu trong năm cây hương

tâm mà đức Phật dạy chúng ta hằng ngày để niệm, phải không các con! Niệm hương. Mà cái hương đó là hương tâm chứ đâu phải hương, cây nhang mà đốt, có phải không? Mà giải thoát tri kiến hương là cái hương cuối cùng của đời người tu hành giải thoát mấy con, phải không? Có nói thiền định đâu. Giới hương, định hương, giữ huệ hương phải không? Ba cái này nó nằm trước, cuối cùng có sử dụng có cái giải thoát tri kiến hương, phải không? Mấy con nhớ không?

Cho nên vì vậy Thầy nói đây chúng ta không phải là những người che đậy, không phải là những người nói xấu ai nhưng mà chúng ta phải hiểu biết và chúng ta nên thương yêu. Sự hiểu biết và thương yêu nó sẽ giúp đỡ, nó giúp đỡ chúng ta rất nhiều, giúp đỡ cho mình được giải thoát mình không còn cái ác pháp, không còn cái nhân ác, giúp đỡ cho người để mình tìm cách mình giúp đỡ bằng cách nào?

Thứ nhất mình chưa giúp được thì “im lặng như Thánh”. Hồi nãy cô Út nói thì Thầy “im lặng như Thánh”, các con thấy không? Đó là thứ nhất.

Cái thứ hai bởi vì lúc bấy giờ mình nói ra

lời gì cũng đều có cái sự buồn phiền, không lợi ích. Cho nên biết cách, lúc nào nhớ “im lặng như Thánh” là đệ nhất pháp. Kế đó thì mình tìm mọi cách để cho mình chuyển hóa được cái khổ đau của người khác, đó là mình biết thương người, đừng nên mình dồn họ vào góc tường mấy con. Đừng nên dồn họ vào góc tường, khổ lắm. Nếu mình có quyền lực, mình có khả năng, nhiều khi mình dồn người ta vào góc tường, mình diệt người ta chết trong đau khổ thì mình không phải là con người đạo đức đâu. Mình có thể, có cái khả năng, mình khôn ngoan hơn, mình khéo léo hơn, mình dồn họ vào góc tường để giết họ thì đó là điều không nên. Mà mình phải cởi mở để giúp cho họ vượt thoát ra khỏi cái đau khổ của chính mình. Đấy mới thật là con người của Đạo Phật, mới thực sự là con người có đạo đức nhân bản, nhân quả - sống không làm khổ mình, khổ người.

Những lời Thầy dạy mấy con là những bài học đạo đức thật sự mấy con, những tâm niệm chân thật từ lòng của một vị Thầy luôn luôn lúc nào cũng biết thương người không, không biết giận ai. Và Thầy mong những người đệ tử của Thầy lúc nào cũng thực hiện được lòng thương yêu, mà lòng thương yêu

ấy tức là tâm Đại Từ, Đại Bi của Phật Giáo đó mấy con, mấy con nhớ kĩ lời Thầy.

Bây giờ cũng sắp sửa đến giờ chúng ta đi khất thực, chúng ta sẽ về nghỉ một chút. Mà hôm nay cái lớp học chúng ta như thế này tạm đủ cho một buổi. Rồi buổi chiều Thầy còn tiếp tục lớp buổi chiều nữa để cho xong trong ngày hôm nay, cả hai lớp tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác. Và đồng thời Thầy cũng cố gắng để sửa bài cho mấy con vừa là học cái lớp này, mà vừa trả bài để cho mấy con tiếp tục triển khai cái tri kiến của mấy con thêm và gợi ý thêm trên con đường.

ĐƯỜNG ĐI NHÂN QUẢ CON NGƯỜI

Đây là một cái bài mà mấy con sắp làm tiếp tục đó là Đường đi của nhân quả con người, phải không? Mấy con nhớ cái bài này là cái bài quan trọng nhất của cuộc đời tu hành của mấy con trong tri kiến giải thoát mà thấy các pháp trong vũ trụ này như thật. Cho nên học hiểu như thế nào gọi là như thật thì mấy con phải ráng siêng năng. Mấy con hết giấy Thầy cấp giấy, bởi vì giấy Phật tử đã cúng dường cho mấy con học. Mấy con hết viết Thầy cấp viết cho mấy con. Mấy con đừng sợ không viết, đừng sợ không giấy, lúc

nào Thầy cũng sẵn sàng giúp cho mấy con triển khai được tri kiến của mấy con.

Nếu mà không có giấy, không có bút, mấy con tính nhẩm không đủ đâu mấy con. Tính nhẩm trong đầu, tư duy suy nghĩ trong đầu, quán trong đầu nó chỉ có chút mà thôi. Còn mình viết ra đây bằng chữ, bằng nghĩa, hiện tiền tôi hiểu như vậy, tôi viết như vậy, bây giờ tôi muốn thêm nữa, tôi nhẩm lại cái hỏi này tôi đã viết thì tôi biết đây là tôi chưa có sâu sắc, tôi có bấy nhiêu đó cứ nhẩm đi, nhẩm lại. Cho nên mình thấy mình chưa triển khai được cái tri kiến của mình. Còn nhờ những cái bài viết này, càng lúc tôi triển khai càng sâu hơn nữa, càng hiểu biết sâu hơn nữa, mà hiểu biết càng nhiều, càng sâu thì nó trở thành như thật. Nó là đơn giản đó mấy con. Cho nên phải siêng năng.

Thầy chịu khó mấy con, cho nên thậm chí một tuần lễ mà mấy con nộp bài, có nhiều người bốn, năm bài. Mà càng chám bài nhiều của mấy con Thầy rất là cực, mặc dù cực Thầy phải đọc cái bài của mấy con, mấy con viết tập sách như thế này mà mỗi người Thầy phải đọc từ đầu tới cuối thì các con biết cái đầu của Thầy làm việc như gió,

còn lơ mơ chắc chịu không nổi. Cứ nhắm bài người này cũng nói vậy, người kia cũng nói vậy, chứ phải chi nó có cái ý gì khác thì nó cũng thích thú nó đọc. Còn này nó nhắm đi nhắm lại có nhiều đó, phải đọc cho kĩ, phải đi truy coi nó sai chỗ nào, có phải không? Các con hiểu chỗ đó? Cho nên các con càng làm bài nhiều thì Thầy mừng, đệ tử Thầy siêng năng. Nhưng các phải làm, các con phải có sự triển khai mới mẻ, chứ mấy con cứ làm bài này nó nhắm lại bài kia, bài nào cũng nó giống nhau lúc Thầy đọc thì tội Thầy lắm, các con hiểu không?

Cho nên triển khai cho thật sự, thì như vậy cái công tu tập của mấy con nó không phí, mà cái công nhìn lại của Thầy giúp lại mấy con nó cũng không phí. Mà mấy con viết nhiều mà có nhiều cứ viết hoài, phải không? Mấy con triển khai cái mới mấy con viết, Thầy xem học trò Thầy tiến bộ. Mà mấy con không triển khai được, ôi cha, Thầy nghe đọc qua cái bài nghe nó rưng rờ, phải không? Nó không triển khai mà bắt mình đọc cực lắm, vừa đọc cái bài kia bây giờ đọc bài này nó cũng nhiều đó, nó không có tới cái gì nữa. Hồi nãy nó làm cây mía rồi mà bây giờ nó cũng nói cây mía nữa, sự thật ra

nó ăn ba cây mía không à. Các con hiểu điều đó chưa?

Cho nên khi mà viết lại, cầm cây bút suy nghĩ, có cái gì mới viết vô. Hồi nãy mình nói cây mía rồi, bây giờ mình nói cây bông lau đi, phải không? Nó có khác chút, hoặc là mình nói cây sặc đi, hoặc mình nói cây cỏ ấu đi, thì cũng được chứ, phải không? Các con hiểu điều đó? Như vậy là nó có cái sự thay đổi ở trong đó, tức là mình có cái sự truy tìm.

Cho nên có một cái Thiên sinh ở đây đó: trời ơi con hết biết, con nghe nói về thảo mộc con mới biết, con chạy vòng vòng con ra con nhìn cây này, cây kia coi có cái gì mà con chưa biết con viết vô. Các con hiểu? Đó là những cá truy tìm con, để triển khai cái sự hiểu biết, nhìn lại coi. Như hôm rày Thầy chưa có thấy mấy con viết cây sung sứ này, chưa lọc cổ. Tại vì không chịu chạy ra đi tìm.

Nó nhiều cái để mà chúng ta triển khai, để rồi chúng ta nói qua cái đặc tướng, cái đặc tính của nó. Mỗi cái nó có những cái đặc. Và đồng thời để chúng ta áp dụng vào cái đặc tướng, đặc tính của nhân quả con

người mấy con. Nói như vậy để nó sâu sắc hơn, để nó áp dụng vào cái đời sống của mình, để nó triển khai nó áp dụng vào đó nó hóa giải được những cái ác pháp trong tâm của chúng ta. Cho nên chúng ta xả tâm là nhờ cái đó dữ lắm.

Cho nên cái lớp này mà Thầy nói: nó mãi cái lớp này rồi thì mấy con sẽ biết được đầu óc của mấy con, mấy con cầm cây bút là mấy con viết cái gì là nó cũng sẽ không sai đâu. Nó hơn là mấy ông Thầy dạy. Mấy ông Thầy giáo dạy văn của mấy con cho mấy con viết văn đó. Người ta dạy cho mấy con tự triển khai ra mấy con viết, chứ không phải là lặp đi cái mẫu, cái mẫu ông Thầy giảng cái bài đó, cái đề tài đó rồi. Mấy con cứ lặp lại cái mẫu đó thôi. Còn khi nào mà có ông nào làm biếng thì chép trong cái bài chép vô, thì như vậy là cuộc đời mấy con tiêu rồi chứ làm sao được! Học văn mà cái kiểu chép bài vô, copy thì thôi rồi. Còn cái này không được mấy con, mấy con viết như vậy theo cái kiểu của mấy con, mấy con hiểu như vậy, mấy con viết như vậy rồi mấy con truy, mấy con triển khai. Mấy con tìm hiểu, mấy con viết thì nó biểu hiện lên cái sự tu tập của mấy con rất rõ.

Cho nên qua những cái bài đọc này Thầy biết người nào siêng, người nào biếng Thầy biết. Có người viết mấy chữ thôi, rồi bảo làm thêm nữa thì viết mấy chữ thôi. Kêu là học trò cúp cua, học trò lười biếng.

Có người lại nghĩ như thế này nữa: *Thôi, mình tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác là vào định chắc ăn rồi, viết làm chi cho nó mệt!*

Nghĩ như vậy là mấy con đã sai lắm đó. Bởi vì mấy con nghe này Giới, Định, Tuệ, phải không? Ba cây hương đầu tiên phải không? Đâu có quan trọng mấy con. Tới cuối cùng cây hương thứ năm Tri kiến giải thoát mấy con thấy quan trọng ghê gớm không? Cái chỗ giải thoát nó đâu phải ở trong định, trong định mấy con như gộc cây mà còn giải thoát cái thứ gì nữa, có phải không? Như cục đá mấy con giải thoát gì?

Còn giải thoát mà người ta sống bình thường vậy mà người ta ở tri kiến người ta, ai mà động tới nó được không, có phải không? Nếu mà không có tri kiến thì người ta động mấy con thử coi. Nghĩa là mấy con khóc lóc um sùm đó chứ, đau bệnh thì rên la đi bác sĩ không kịp chứ, phải không? Còn cái tri kiến giải thoát của mấy con: hèn hạ sao mà

ngồi đây mà khóc?

Cho nên vì vậy từ cái chỗ đó mình thấy cái tri kiến của mình nó chủ động nó điều khiển được tất cả cái cuộc sống của mình, nó làm chủ được cái sự sống của mình. Cho nên mấy con quan tâm về vấn đề cái bài học này lắm, về vấn đề bài tập. Cho nên cố gắng mà làm bài, cố gắng mà học tập thôi chứ còn.

Bây giờ các con sẽ nghỉ, rồi cái này buổi chiều Thầy sẽ trả bài này cho buổi chiều.

[Tu sinh]: - *Bạch Thầy! Chừng nào chúng con lại tụ lại?*

[Trưởng lão]: - Cái ngày mai là người nữ, ngày một các con tụ lại con. Nghĩa là một ngày nghỉ, một ngày tu phải không? Chiều nay Thầy dọn bài, còn một số bên nam của mấy con nữa. Buổi chiều ngày mai là hết cái lớp nam rồi đó. Là một ngày hết lớp nam, rồi ngày mai ở bên nữ, rồi Thầy sẽ sắp xếp.

Bây giờ là Thầy phân lớp rồi đó, rồi Thầy sắp xếp lớp cho mấy con, rồi bắt đầu Thầy cho cái tuần nào đó thì Thầy mới dạy mấy con. Còn mấy con cứ về tu, còn cái bài luận này thì mấy con cứ làm nộp cho Thầy.

[Tu sinh]: - *Một gặp nhau mà Thầy ?*

[Trưởng lão]: - Một cái lớp này gặp nhau!

[Tu sinh]: - *Cái lớp của tụi con?*

[Trưởng lão]: Lớp của tụi con ngày một là mấy con gặp hết. Cái lớp nam gặp hết. Nghĩa là cả hai lớp mấy con nhập lại để mà Thầy giảng về cái Định Vô Lậu. Rồi sau đó cái người nào có giấy mời thì mấy con được mời riêng để Thầy chỉnh lại cái vấn đề mà tu tập của mấy con, nhiếp tâm sai hay đúng. Còn khi mà Thầy không mời thì mấy con cứ tự, cứ yên tâm mà tu rồi Thầy sẽ sắp xếp cái lớp của mấy con coi người nhiếp tâm, an trú tâm cỡ nào. À trong cái đó, các con hiểu chưa? Đó là cái việc làm của Thầy để mà sắp lớp của mấy con.

Bây giờ Thầy cho mấy con đi như vậy là Thầy xem xét rồi, rồi sau đó Thầy mới sắp lớp. Người nào có giấy mời thì tức là có nhiếp tâm sai hay điều gì đó thì mới có mời, còn không sai thì mấy con cứ tu. Mấy con yên tâm cái chuyện đó đi. Chừng nào mà có giấy mời thì mới xem mặt thôi, lo mà tu tập thôi, còn không có thì cứ yên tâm. Nói chung Thầy có mời Thầy không có điều tra,

Thầy không có đánh đập gì Thầy chỉ bắt sửa lại.

[Tu sinh]: - *Bạch Thầy! Sau nữa rồi sắp lớp ra nữa à Thầy?*

[Trưởng lão]: - Rồi bắt đầu bây giờ mấy con về con.

Rồi, mấy con đánh lễ Phật đi rồi chúng ta sẽ lui.

032-(LCK-017)

* Tu tập Chánh niệm tĩnh giác

Hôm nay, bắt đầu cái giờ học của chúng ta hôm nay. Cái giờ này là tập Chánh Niệm Tĩnh Giác, tập cách thức tập để tập tĩnh giác. Nhưng trước khi mà tập tĩnh giác Thầy cũng xin nhắc nhở lại cho chúng ta thấy những cái sự tu tập tĩnh giác rất là cam go chứ nó không phải dễ đâu. Nhiều khi quý Thầy nghe Thầy Thiện Thảo nói thì tưởng là chỉ trong vòng chừng 10 hôm là chiến thắng được hôn trầm, thù miên. Nhưng mà cái lo lắng của Thầy khi một người mà nỗ lực nhiệt tâm tu như vậy thì phải tu đúng pháp, chứ nếu không khéo thì nó không đúng pháp. Mặc dù là những lời Thầy nói, nhưng đúng pháp là phải đi từ thấp đến cao. Mà nhào vô một cái để mà tu, để mà chiến thắng với hôn trầm, thù miên tức là cái Vô Minh Lậu nó rất là khó, không phải dễ. Nếu mình đẩy lui nó được thì coi chừng mình sẽ lọt trong cái tưởng, tưởng đó, không phải dễ. Cho nên sự tu tập nó phải cảnh giác, cảnh giác cẩn thận

lắm. Chứ nếu mà không cẩn thận thì chúng ta sẽ bị lệch lạc.

Ở đây Thầy xin đọc lại để thấy cái sự tu tập Tỉnh giác cam go vô cùng chứ không phải như chúng ta tưởng rằng tu là nó sẽ đạt được, nó rất khó, khó khăn lắm.

Đây có một cụ già, năm nay cũng lớn tuổi rồi, nhưng mà được dự cái khóa tu tập của chúng ta, năm nay là 65 tuổi, cụ cũng được theo học tu ở đây. Nhưng cụ cũng gặp cái trường hợp hôn trầm, thù miên đánh mình cũng tới tả, cụ có nói trong cái bức thư này để chúng ta thấy rằng: người nào có tu tập thì mới thấy cái mặt hôn trầm, thù miên, còn chưa tu tập thì nghe nói hôn trầm, thù miên thì kể như mình tưởng tượng như là mình đang bị buồn ngủ một chút vậy thôi chứ nó không phải dễ vậy đâu.

“Kính bạch Thầy! Từ ngày vào Tu Viện thực tập tu học đến nay ngót nửa tháng, con vẫn thấy hôn trầm, thù miên cứ đeo đuổi ráo riết.

Đang đi kinh hành mà con hầu như không thể chịu nổi với đôi mắt cứ muốn sập xuống, ráng nhướn lên mà vẫn thấy lơ mờ như người sắp bị mù, thân không muốn

bước, tinh thần rã rượi bủn rủn. Con vội tìm ghế ngồi tự nhủ thầm “Thầy đã khẩn thiết nói với các con là Thầy sẽ mở khóa dạy tu học lần cuối này, nếu các con không cố gắng tu tập thì Thầy sẽ nhập diệt”. Nghe lời Thầy như trăn trối, con cảm thấy rất lo sợ mặc dù con nay đã 65 tuổi rồi. Nói quá trễ thì cũng đúng, mà nói có thể cố gắng tìm đường giải thoát cũng ngại. Tuy thế con cũng quyết tâm nhân cơ hội cuối này sẽ phấn đấu nỗ lực tu tập dù chết cũng cam.

Con tự nghĩ mình đã bỏ gia đình vào đây. Trước là mang ơn đức như biển cả của Thầy tôn kính, vì đàn con dại mà Thầy không nề công cực nhọc sớm hôm dìu dắt chúng con trên bước đường giải thoát. Mặc dù tuổi của Thầy đã cao, sức đã yếu lắm rồi, bên cạnh có cô Út phải chịu bao lao nhọc lo lắng nấu nướng thức ăn, cơm nước, vun vén cho số đông người tu tập mà không than thở một lời nào. Kế đó công đàn na thí chủ đã nhóm nhính nhúc tiền của để cúng dường chư Tăng, Ni mà không nề mồ hôi nước mắt.

Ôi! Nói sao cho hết công ơn bao la này

thật đáng tôn kính biết ngần nào. Thế mà mình lại ương ương lười biếng chỉ ăn no, ngủ kĩ hay sao? Thật là đáng trách, đáng khinh. Nghĩ đến đây con tự gào thét trong tâm “hãy đứng lên và mạnh dạn đi kinh hành ngay”, thế là con tác ý: “Hãy tiếp tục tu tập, đi kinh hành tôi biết đi kinh hành, hãy đuổi con ma ngủ ra khỏi ngay” Thế là cũng hơi lạ, con đi kinh hành một cách tỉnh táo tới hết buổi tu mà không còn hôm trầm nữa. Liên tục tới hôm nay tuy có lúc hơi tái lại là con tác ý ngay “không được lười biếng, hãy bước đi kinh hành” thì cái thân lại thêm tỉnh ngay. Thậm chí những buổi nghỉ trưa con bắt buộc nó ngủ quy định 45 phút mà thôi.

Thưa Thầy tôn kính! Đây là lời tâm đắc chân thành mà con tha thiết mong Thầy xét duyệt và chọn lựa pháp tu theo đặc tướng của con để con tiếp thu và triển khai pháp hành thế nào cho thuận lợi hơn. Con cúi xin Thầy chấp nhận cho con thời khóa nội quy Tu Viện hiện hành 4 thời, mỗi thời 3 tiếng.

Kính thưa Thầy! Con xin trân trọng kính dâng lên Thầy lòng tôn kính cao quý

nhất của con và ước nguyện Thầy mãi mãi vững bền sức khỏe để giúp đỡ chúng con thoát kiếp đời khổ đau này”.

Đây, các con thấy khi mà bị hôn trầm, thì sự thật có tu mới thấy được cái trạng thái này mấy con. Ghê gớm lắm chứ nó không phải thường. Nhưng tại sao mà chỉ mình suy tư, mình nói lên những cái ý nghĩ, mình hiểu biết như vậy rồi lại đứng lên, rồi hôn trầm, thùy miên lại hết, lại tỉnh táo trở lại. Các con thấy cái pháp tác ý hay lắm, và cái tư duy suy nghĩ nó làm cho cái nghị lực của chúng ta mạnh lên mà cái hôn trầm, thùy miên chúng ta lại thắng được.

Đó, thì các con thấy như vậy là trong khi chúng ta tu tập, hôm nay chúng ta làm từng cái bài học về nhân quả đó cũng là về cái sự tư duy, suy nghĩ, suy nghĩ đúng. Cái lời của bác này mà suy nghĩ mà nói ra đó là lời suy nghĩ đúng. Thầy đã nói gì bác lặp lại đúng và Bác cũng suy nghĩ đúng. Nếu mình đến đây tu tập thì phải cố gắng ráng nhưng mà chỉ tác ý như vậy rồi tỉnh, nỗ lực, hôn trầm đi mất. Và như vậy rồi thỉnh thoảng từ đó về nay thì cái hôn trầm nó cũng có nhưng mà nó lại chiến thắng dễ dàng. Đây là cái

phương pháp tác ý, và tác ý đúng như thật.

Thì hôm nay trên bước đường tu chúng ta thấy nó có nhiều cái khó. Và vì vậy muốn chiến thắng được hôn trầm thì có cái pháp môn Chánh Niệm Tỉnh Giác, bốn giai đoạn đi kinh hành, ai cũng biết pháp môn đó rồi. Nhưng muốn thực hiện được để mà đẩy lui được nó thì không phải ngay bây giờ, chúng ta giờ giác nghiêm chỉnh dừng để trễ giờ, dừng để quá giờ. Nghĩa là dừng ngủ trước giờ chúng ta đã quy định mà chúng ta tu, dừng vội vàng mà thức như Thiền Thảo. Thì theo Thầy thiết nghĩ, cái nỗ lực nhiệt tâm như vậy thì tốt nhưng phải biết, phải biết mình trong cái giai đoạn mình tu có căn bản chưa, hay là chưa căn bản.

Cái căn bản mà chúng ta vào tu là lớp Chánh Kiến, mà chánh kiến nó đòi hỏi chúng ta phải triển khai cái tri kiến chúng ta, cái tri kiến của chúng ta phải có một sự hiểu biết sâu sắc chứ không phải đi vào Chánh Niệm Tỉnh Giác mà thắng cái hôn trầm, thùy miên trọn vẹn. Bởi vì chúng ta sử dụng cái phương pháp Chánh Niệm Tỉnh Giác để mà thắng được hôn trầm, thùy miên thì chúng ta sẽ lọt vào trong tưởng. Tại sao? Tại vì cái pháp

tri kiến để giải thoát, cái Định Vô lậu nó sẽ dẹp được cái dục lậu và cái hữu lậu. Mà nếu chúng ta không sử dụng như vậy thì tâm chúng ta chưa ly dục, ly ác pháp mà chúng ta ức chế, mà chúng ta phá hôn trầm tức là phá cái Vô Minh Lậu thì chúng ta sẽ rơi vào trong tưởng.

Các con chưa biết khi mà thầy Thiện Thảo trình lại với Thầy, thậm chí cái ly như thế này mà Thầy cầm, cái tay Thầy nó tự nó bóp, nó bóp cái ly này dẹp lại hết, cái sức lực của Tưởng. Hai cái ngón tay như thế này mà Thầy bóp như thế này mà cái ly này bẹp hết, các con thấy ghê gớm chưa? Thì nó còn nhiều cái trạng thái tưởng nó xảy ra cho thầy chứ không phải thầy tỉnh như vậy mà hoàn toàn, nhưng mà sự thật ra Thầy đang tỉnh trong cái mê của cái tưởng.

Các con có thấy người mộng du chưa? Họ hai con mắt họ lim dim, lim dim chứ mà họ đi coi chứ họ đi trên nóc nhà dễ dàng mà không có thấy té. Chắc bao giờ các con thấy cái người mộng du chứ. Cho nên trong khi đó cái tưởng nó mạnh lắm, nó điều khiển cái thân của chúng ta rất dễ dàng. Khi chúng ta ức chế chúng ta xóa cái ý thức không còn

ngủ nữa, tức là cái si của ý thức mà, chứ đâu phải cái si của tưởng đâu. Nhưng mà cái si của ý thức nó bị diệt đi mà cái dục nó chưa diệt thì nó đâu phải là nó thanh tịnh. Cho nên nó đâu có đạo lực đâu mà cái lực của nó là lực tưởng cho nên rất nguy hiểm. Hầu hết là một số người ở trên thế gian này đang tu Thiền định bằng cách đi vào dẹp cái ý thức của chúng ta, không lo cái tu quán, không lo cái tu Định Vô Lậu.

Mục đích của Đạo Phật nói người tu theo Đạo Phật là chứng vô lậu, mà chứng vô lậu cái danh từ gọi là A La Hán. Cái danh từ A La Hán gọi là vô lậu chứ có nghĩa gì đâu, cái nghĩa của nó là vô lậu. Cái người vô lậu là chứng quả A La Hán. Mà vô lậu thì nó đâu có cái dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu. Nó có ba cái lậu hoặc. Mà một cái định mà Đức Phật gọi là cái Định Vô Lậu đó là cái thiền quán. Mình ngồi mình tư duy, mình triển khai cái tri kiến của mình chứ đâu có ức chế nó đâu.

Cho nên ở đây chúng ta thấy thầy Chân Thành suốt từ cái thời gian dài bấy, tám năm trời nay thầy mới thức được cái thời gian như vậy mà Thầy còn lo, thầy còn sợ

bị tưởng kia. Còn thầy Thiện Thảo mới tới đây có bảy, tám tháng, rồi mới có chiến đấu được trong mười mấy ngày gần đây trong cái lớp học của chúng ta. Quyết tâm nghe lời Thầy dạy cho nên Thầy nhiệt tâm thầy ôm thầy đánh giặc, nhưng thầy cũng rớt vào trong tưởng.

Nhưng hôm nay có Thầy, cho nên Thầy bắt buộc là phải giữ gìn cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự, khi có một cái trạng thái nào đến thì phải tác ý xả bỏ liền tức khắc không chấp nhận trạng thái này. Thậm chí như nó bắt nó rung người, nó bắt lúc lắc, nó làm vậy này, cái miệng tự động nó, cái môi nó đụn qua, đụn lại, đụn qua, đụn lại. Mình làm không được đâu mà cái tưởng nó làm mấy con, mấy con ùng nghĩ. Còn cái hàm răng vậy nè, tự nó đánh qua đánh lại, đánh qua đánh lại. Kêu là hành tưởng, tự động nó làm. Cho nên mấy con bị vào tưởng là mấy con thấy nó ngồi cứ lúc lắc, lúc lắc, lúc lắc. Đó là nó tự động nó hoạt động cái thân của mấy con lúc lắc, hoặc nó cúi lên, cúi xuống, cúi lên, cúi xuống. Trong khi mà nó bắt như vậy, nó làm cho chúng ta có cái xúc tưởng hỉ lạc, nó làm chúng ta an lạc lắm, thích lắm, càng cúi lại càng thích. Còn khi mà nó

tướng mấy con, nó gom cái tướng mà nó an lạc, nó cứ bắt người ta cúi xuống vậy này. Nó rúc rúc xuống vậy, càng rúc xuống thì nó an lạc. Cho nên cái người mà tu tướng họ khòm lưng, nhìn mấy cái tướng mấy người khòm lưng.

TU TẬP CĂN BẢN TỪ THẤP ĐẾN CAO

Cho nên tu hành mình phải tu đúng, tu căn bản, có bài bản đàng hoàng, có từ thấp đến cao, mà vào cái sự tu từ thấp mà đến cao thì Đức Phật dạy cái pháp Tứ Chánh Cần. Chúng ta thấy rõ trong cái pháp Tứ Chánh Cần: ngăn ác diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện. Vậy thì ngăn cái ác pháp đầu tiên đó là Định Vô Lậu. Bởi vì Định Vô Lậu thì mới triển khai cái tri kiến của mình, cái sự hiểu biết của mình để cho mình ngăn chặn tất cả các ác pháp. Nếu mà cái tri kiến mình không, cái chánh kiến mình không có thì ác pháp đến thì cái tà kiến mình cứ cho nó là chánh kiến thì làm sao mình tu được, các con thấy chưa?

Cho nên vì vậy triển khai căn bản nhất là phải triển khai cái lớp Chánh Kiến để làm cho mọi pháp đúng như thật, nó không còn

sai, chứ không phải ngồi ức chế tâm cho hết vọng tưởng mà đúng. Cho nên cái lớp này Đức Phật đâu có dạy chúng ta là Chánh kiến, rồi mới Chánh Tư Duy này, rồi Chánh ngữ này. Dạy chúng ta từ cái suy nghĩ cho nó đúng, chứ đâu có dạy chúng ta ức chế cái suy nghĩ, không cho nó suy nghĩ, không cho nó phân biệt. Mà chúng ta hãy vào tu theo Đạo Phật thì bắt đầu buộc cái ý thức chúng không có khởi niệm ra. Mà không có khởi niệm lấy gì mà suy nghĩ. Đó là cái sai của thời đại chúng ta tu hành theo đạo Phật, đó là cái sai mà không theo đúng lộ trình của Đạo Phật.

Cái Bát Chánh Đạo Đức Phật đã vạch rõ, rồi dạy chúng ta suy nghĩ đúng này, rồi dạy chúng ta Chánh ngữ chúng ta phải nói đúng lời nói, không được nói sai, không được nói những lời ác ngữ, mà nói những lời thiện ngữ, ái ngữ chứ không được nói cái lời ác ngữ. Buộc lòng chúng ta phải học cả những cái lớp ái ngữ, học để học nói đó. Chú mình phát ngôn ra rồi nó đem đến những cái tai họa.

Cho nên trong cái nhân quả thì mấy con thấy, trong cái nhân quả về con người

thì cái lộ trình mà đi của con người thân hành, khẩu hành, ý hành thì khẩu hành của chúng ta là cái ngôn ngữ chứ gì ? Cho nên trong cái sự tu tập của chúng ta nó có cái sự kết hợp chặt chĩa trong những cái phương pháp để mà chúng ta biết, để mà chúng ta thực hiện. Cho nên về cái Định Vô Lậu nó nhằm nó triển khai hết, từ cái chỗ Chánh kiến, Chánh tư duy rồi tới Chánh ngữ rồi Chánh nghiệp rồi mới tới Chánh mạng, rồi Chánh tinh tấn, Chánh niệm. Điều hoàn toàn nằm ở chỗ triển khai cái tri kiến của chúng ta, làm cho chúng ta có một sức làm chủ bằng cái tri kiến đó.

GIẢI THOÁT BẰNG TRI KIẾN

Coi như mình đến chùa mình niệm hương đó, năm cây hương mình thắp đó. Các con thấy cái bài niệm hương, giới hương, định hương, giữ huệ hương. Giới hương: Giới, Định, Tuệ, nó là ba cây hương đầu. Nhưng mà cuối cùng các con thấy giải thoát, giải thoát tri kiến hương chứ gì. Giải thoát tri kiến hương, cái chỗ mà tri kiến hương, giải thoát tri kiến hương, tới cây hương thứ năm mới chính là sử dụng cái đó mà để con người mình được giải thoát.

Nghĩa là dạy chúng ta sống một con người bình thường, chứ không phải dạy chúng ta ngồi thiền như gộc cây, như cục đá. Người bình thường mà tri kiến của chúng ta có cái sự hiểu biết giải thoát, cho nên gọi là tri kiến giải thoát hương. Cây hương tâm đó, cây hương tâm của chúng ta bằng cái sự hiểu biết giải thoát. Cho nên Định Vô Lậu rất cần thiết. Vì thế mà hôm nay các con học tới cái bài làm nhân quả con người, rồi đường đi của nhân quả con người đó là thân hành, khẩu hành, ý hành. Thì thân hành, khẩu hành, ý hành thì chúng ta thấy nhìn qua Thập Thiện thì chúng ta thấy. về Thập Thiện thì thân có ba, mà ý có ba, mà khẩu có tới bốn. Bốn cái thiện mà nếu không học nhân quả trên con đường đi ba cái nơi mà xuất phát cái nhân quả này mà không nhận ra được mười cái điều lành này thì chúng ta không tu được bởi vì chúng ta không hiểu.

Sự thật ra thì Đức Phật dạy Thập Thiện tức là dạy chúng ta biết cái lộ trình của nhân quả của con người. Một điều làm ác thì sẽ có cái quả khổ của nó, một điều làm thiện thì có cái phước báo của nó. Cho nên dạy chúng ta không làm điều ác, thân không làm ba điều ác, ý không là ba điều ác, miệng không

làm ba điều ác, nó rõ ràng. Cho nên vì vậy mà học về nhân quả con người thì chúng ta học thân hành, khẩu hành, ý hành, ba cái này phải thông suốt. Và thông suốt mà còn phải biết, khi mà thông suốt nhân quả của nó mà còn phải biết áp dụng vào đời sống của chúng ta mới được gọi đó là tri kiến giải thoát, mới được gọi là ngăn ác, diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện. Đó là cái phương pháp tu của chúng ta như vậy.

Cho nên hôm nay chúng ta thấy rằng trước cái sai lệch của một số người và đồng thời chúng ta cũng thấy một người kia tu được thì mình cũng nôn nóng, mình cũng nỗ lực mình cũng muốn tu được như người khác, chứ đâu phải ai muốn tu để cho mình chậm, muốn cho mình mau để cho làm mình xong, nhất là thấy Thầy quá cực khổ, cũng muốn mình tu cho xong để mà giúp Thầy, để một bàn tay giúp Thầy để đỡ Thầy cực khổ. Đó là cái tâm nguyện của các con hiện giờ. Người nào cũng vậy chứ không có riêng người nào, bao giờ cũng muốn tu xong để giúp Thầy. Nhưng phải căn bản mà đi vào, phải siêng năng hàng ngày, phải giữ giới nghiêm chỉnh rồi lần lượt mình tăng dần lên. Do cái sự xả tâm của Định Vô Lậu

mà mình tăng lên thì mình không mất căn bản, phải biết tu.

Ở đây Đức Phật không dạy chúng ta thức đêm, thức khuya để mà phá hôn trầm, thù miên. Mà Đức Phật dạy chúng ta lần lượt ngăn ác, diệt ác sanh thiện tăng trưởng thiện, tới khi nó không ngủ là nó không ngủ. Nó phá hôn trầm, thù miên là nó phá hôn trầm, thù miên chứ chúng ta đừng vội vàng.

Cho nên Thầy từ 11 giờ hoặc là 10 giờ 30, 11 giờ hoặc 1, 2 giờ thì Thầy có bóng đi vào khu vực tu tập thì Thầy thấy con thức vất vả, Thầy rất xót xa thật. Cái thất này còn bật đèn, cái thất kia còn bật đèn, nhiều khi mấy con tự làm cho mình khổ, quá khổ để mình chiến thắng với hôn trầm. Các con không nhìn thấy điều đó chứ Thầy đứng bên ngoài là đã thấy được cái điều đó, mấy con đã tự làm khổ mình ghê gớm lắm, Thầy thấy nó buồn ngủ quá mấy con tìm mọi cách, người thì làm thế này, kẻ thì làm thế kia để cho nó đừng ngủ. Trong khi đó mấy con trong cái cuộc chiến đấu gần như là rất là vất vả. Nhưng đạo Phật nói "*Pháp của ta đến để mà thấy*" thấy để giải thoát chứ không phải thấy mấy con cực khổ quá. Nếu mà ông Phật

còn sống mà thấy mấy con chiến đấu với hôn trầm kiểu này chắc ông khóc chắc chết. Thật sự ra mà, Thầy thấy mấy con quá khổ trong cái cuộc đấu tranh chiến đấu này, thật sự tới cái giờ phút mà tận cùng, Thầy bảo một là chết hai là sống thì mấy con hãy làm, chứ bây giờ mấy con quyết tâm như vậy thì Thầy thấy Thầy quá xót xa.

Thầy tu chín năm trời Thầy chịu đựng cũng nhiều gian khổ nhưng Thầy thấy mấy con chịu làm gian khổ mà khi có Thầy, Thầy đã biết đường đi mà để cho mấy con hành hạ thân xác của mấy con vậy thì Thầy không có nỡ lòng. Cho nên vì vậy, Thầy mong sao cái giờ ngủ thì Thầy đến những cái khu vực của các con thì đều tắt đèn ngủ hết, mà cái giờ thức thì mấy con đều đặn mấy con thức đó là mừng của Thầy. Nghĩa là mấy con chiến thắng được phần nhỏ nhỏ với bản thân của mình nó không đến nỗi làm cho nó quá cực khổ, quá khổ đau, quá hành khổ. Còn mấy con quá khổ hạnh. Cho nên vì vậy mà chiến đấu với hôn trầm, thù miên trong khi đó cái tâm mấy con còn một đồng tham, sân, si quá trời, mà mấy con chiến đấu chắc kiểu này mấy con ức chế, bữa nào nó bật ra một bữa thì mấy con khùng, điên chứ nó đâu có

sống nổi với nó. Cho nên tu hành nó phải nắm cho vững cái đường lối tu.

Mà Thầy đã nói nó có tám cái lớp tu từ thấp đến cao mà do Thầy hướng dẫn, mà do Thầy hướng dẫn mà bây giờ tự mấy con vậy thì chắc chắn là Thầy thấy đệ tử của Thầy sao nó gan quá, mà nó gan điên đây, chắc ít bữa nó khùng hết.

Cho nên các con phải từ từ nghe theo lời Thầy mà nỗ lực tu tập, siêng năng đúng giờ giấc là đủ rồi. Chừng nào mà Thầy xét thấy cái người này lên lớp, lên được cái lớp thì giờ giấc mấy con sẽ đẩy lui được. Đó là Thầy đã nói với con mà phân lớp mà. Còn người nào chưa được, ở lại thì mấy con cứ giữ giờ giấc như vậy mấy con tu, rồi mấy con ở lại mà tu. Nếu mấy con dở nữa thì cái người kia người ta ở ngoài người ta xin vô cái lớp, thì người ta đồng học với mấy con, rồi mấy con dở mấy con ở lại, họ hơn thì họ lên lớp có vậy thôi, thì mấy con xấu hổ mấy con phải ráng mấy con tu để vượt qua, có vậy thôi. Chứ còn bây giờ đừng có lặt đặt, chưa có sắp cái lớp cao mà mấy con nhào lên cao coi chừng mấy con rớt xuống mà Thầy đỡ không kịp, Thầy nói cho biết.

CẢM NGHĨ CỦA TU SINH

Ở đây có một Thiền sinh có gửi cho Thầy một bức tâm thư nói lên những cái cảm nghĩ của mình với cái lớp học Bát Chánh Đạo này. Thì Thầy thấy đây là một cái điều để chúng ta đọc lên mà sách tấn tu hành. Thầy không nói bức tâm thư này là của người nào nhưng là một thiền sinh ở trong cái khóa tu học này.

Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Kính bạch Thầy! Tính hôm nay là 18 ngày con tham dự lớp Bát Chánh Đạo. Tâm con rất vui vì mỗi ngày trôi qua là mỗi ngày con mở rộng tầm nhìn, tầm hiểu biết của mình bằng tri kiến giải thoát. Đời học sinh của con đã trải qua ba trường học nhưng không trường nào có nội quy, kỷ luật nghiêm khắc như trường này. Tuy vậy nhưng con không có ý định trốn học, bỏ học vì những gì con đang học là đạo đức nhân bản. Vì trường học của con mang đến tình người thật sự cho con.

Con cũng biết một ông Thầy giáo tuổi gần 80 mà đứng lớp dạy, lại phải soạn giáo án, chấm bài vất vả. Vì con đã từng làm cô giáo nên con hiểu điều này.

“Lên non mới biết non cao

Dạy trò mới biết công lao của Thầy”

Vì thương học trò mà Thầy tận tình chỉ dạy, đã không thu học phí mà Thầy còn chu cấp học bổng về ăn ở, sách vở, giấy bút. Thầy ban tặng lời khen cho những ai học tốt và lời sách tấn cho những ai chán nản biếng lười.

Con tin rằng càng dưới sự đào tạo từng lớp căn bản của Thầy tương lai không xa sẽ có người chứng quả A La Hán thay Thầy chỉ dạy lại nền đạo đức nhân bản - nhân quả cho chúng sanh.

Con thương những cụ già quên đi sự phụng dưỡng của con cháu ngoài đời vào đây tu tập với tâm nguyện thiết tha mong mình được giải thoát trong giây phút cuối cuộc đời.

Con thương những thanh thiếu niên bỏ đi vui thú ngoài đời về đây tu học với tâm nguyện độ mình và độ người.

Con thương tất cả mọi người cũng như thương bản thân con trước khi gặp Chánh Pháp phải trải qua biết bao nhiêu kiếp luân hồi khổ đau. Nhìn những người thiếu phước

duyên gặp Phật pháp đang mê mờ tạo ác nghiệp rồi thọ nhận quả ác mà tâm con nhói đau. Bởi từ trường ác của con người đã tạo hàng ngày sanh ra nạn kiếp con người hủy diệt con người như: sóng thần, động đất, thiên tai, lũ lụt, hạn hán, bệnh tật hết vùng này đến vùng nọ. Rồi tương lai con người sẽ ra sao?

Con cầu mong tất cả tu sinh tham dự lớp Bát Chánh Đạo hãy dốc tâm, dốc sức tu tập cho chúng đạt chân lý không phải vì mình mà vì tất cả chúng sanh, vì những con người đang đau khổ, đang khao khát nền Đạo Đức nhân bản, nhân quả trên hành tinh này.

Chân Như ngày 19 tháng 11 năm 2005

Kính bút!

Đây là một bức thư của một thiền sinh cảm nghĩ về cái lớp học, cũng là một sự ước ao. Nhưng cái câu xúc động nhất và nhìn hồi buổi sáng các cụ học cái lớp này tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác tuổi lớn cũng nhiều. Cho nên cái câu nói rất đúng: “con thương những cụ già quên đi sự phụng dưỡng của con cháu ngoài đời quên đi sự phụng dưỡng của con cháu ngoài đời vào đây tu tập với

tâm nguyện thiết tha mong mình được giải thoát trong phút giây cuối cuộc đời”.

Thật sự ra các cụ bỏ về đây, thay vì tuổi các cụ được con cháu cung dưỡng đầy đủ mà bỏ hết để vào đây tu tập. Đó là cái nhận xét không sai. Cho nên đứng trước các cụ, các bác mà lớn tuổi Thầy rất thương, tội, trong những phút cuối đời mới gặp được chánh pháp, sức khỏe không còn. Nhiều cụ buổi sáng đi kinh hành ngồi xuống Thầy thấy nghe nó lặng nhọc vô cùng, rồi đứng lên. Vì vậy mà Thầy có khuyên: *thôi cụ hãy nhắc một chiếc ghế rồi khi mà ngồi thì mình ngồi xuống chiếc ghế chứ ngồi xếp bằng, để cái mình mình ngồi xuống mà cái lưng nó khòm như vậy và nó yếu đuối như vậy thật là khổ sở.* Nhìn thấy các cụ đi từng bước đi run run mà vì sự giải thoát mà phải đem thân mình tập luyện trong lúc sức khỏe tàn tạ chẳng còn bao nhiêu.

Vì thế trước cảnh ấy chúng ta rất là đau lòng thương xót. Những cụ già đáng cha, đáng mẹ, đáng những người anh chị chúng ta, thế mà ngày hôm nay vẫn tha thiết đến đây tu tập thì làm sao chúng ta không thương, nhất là Thầy đã hướng dẫn

những người con thương yêu của mình mòn mỏi. Cho nên Thầy cố gắng Thầy hướng dẫn những người con của Thầy, những người đệ tử của Thầy phải làm sao để giải thoát khỏi sự đau khổ của kiếp làm người.

Cho nên qua cảm nghĩ lớp học này thì Thầy thấy đây là một sự nhìn nhận đúng sự thật mà chính tâm trạng Thầy đang ở trong tâm trạng thương yêu người đệ tử của mình vứt bỏ hết cuộc đời vào đây tu tập. Thầy mong rằng các con hãy cố gắng vượt qua những khó khăn từng tâm niệm của mình để thực hiện được con đường tu, con đường tu giải thoát, để thấp sáng lại ngọn đuốc của Đạo Phật, để dựng lại nền đạo đức nhân bản - nhân quả của loài người đem lại hạnh phúc vô cùng cho con người trên hành tinh này. Thầy mong điều này lắm, nhưng Thầy biết các con sẽ cực khổ với Thầy nhiều trong sự tu tập.

THẦY CHĂM LO CHO ĐỜI SỐNG CỦA TU SINH - LÒNG THƯƠNG YÊU CỦA THẦY

Cho nên những gì mà mấy con thấy Thầy lo lắng làm sao cho đời sống mấy con ổn định. Cho nên vừa rời khỏi lớp Thầy phải

đến phòng ăn để coi sự ăn uống người ta phân phát như thế nào để giúp cho mấy con được vào cái nề nếp cho yên ổn. Nếu có điều gì xảy ra lộn xộn thì làm cho các con động tâm thì khó mà tu.

Cho nên Thầy rất là vất vả, Từ ở lớp dạy phải đi ra lo đời sống của các con trong buổi trưa mà không dám để cho một người khác vì sợ bỏ lơ một chút thì có chuyện làm động tâm cho mấy con rất nhiều. Cho nên Thầy phải chạy tới, chạy lui coi thử coi như thế nào và đồng thời Thầy nghĩ rằng với cái sự điều khiển của Thầy chắc chắn sẽ đem lại được sự bình an cho mấy con tu tập. Thầy mong rằng tất cả những sự việc đang và hiện xảy ra đều được bình an, đừng có điều gì xảy đến làm cho mấy con trở ngại khó tu hành. Thầy rất mong điều đó.

Nhưng nhân quả của các con cũng còn nặng cho nên có nhiều khi gặp sự chướng ngại, Thầy mong rằng các con phải bình tĩnh, bình tĩnh gặp những chướng ngại gì đó các con bình tĩnh. Thương Thầy nỗ lực tu đừng dao động tâm, mọi việc đều có Thầy, Thầy giải quyết rất là êm đẹp không bao giờ làm đau khổ một người nào. Bởi vì cuộc đời

của Thầy từ bất cứ một người nào Thầy cũng đều thương hết. Thầy đem sự thương yêu của Thầy ban rải tất cả mọi người, không bao giờ làm cho họ chướng ngại. Nhưng vì họ chướng ngại thì mình cố gắng khắc phục những chướng ngại cho tâm họ. Vì sự hiểu lầm mà người ta tự làm đau khổ. Sự hiểu lầm là tại sao mấy con biết không? Là tại mình vô minh mấy con. Mình không hiểu cho nên mình mới hiểu lầm, chứ còn mình không vô minh thì mình không hiểu lầm. Mà do từ cái lòng tốt mà người ta hiểu lầm thì người ta lại đau khổ, rồi do cái sự hiểu lầm đó rồi người ta làm theo cái kiểu hiểu. Vì vậy mà nó làm động cho chúng ta. Cho nên chúng ta phải cố gắng bình an.

Vì mấy con tin rằng sống bên cánh tay của Thầy, trong cánh tay của Thầy che chở thì Thầy mong rằng có những gì thì Thầy cố gắng khắc phục được bình an cho mấy con tu tập. Thầy đem lại một tình thương của một con gà mái mà dẫn dắt một bầy con để cho đến khi các gà con trở thành, trưởng thành những con gà lớn, không còn lo lắng nữa. Chứ còn những con gà con mà còn nhỏ quá, lỡ có điều gì thì bị chồn tha, quạ cướp đi. Cho nên Thầy xem mấy con như những

đàn gà con, mà Thầy như con gà mẹ. Cho nên những gì thì các con cũng đều là dưới cánh tay của Thầy che chở, các con chỉ yên ổn trong cái vòng tay của Thầy mà lo tu tập thôi. Còn riêng Thầy, Thầy phải đương đầu và đối phó mọi cách để làm sao bảo vệ cho con mình yên ổn mà tu hành. Đó là cái điều mà hiện giờ Thầy đang gánh vác ở trên vai của mình.

Vì thương đời, vì thương người mà Thầy phải gánh vác nặng nề như vậy, mà Thầy phải chịu đựng tất cả những điều có thể vượt qua. Mà Thầy tin rằng với một con người của Thầy không có gì khó đối với Thầy, Thầy đều vượt qua được hết và làm sẽ tốt và đem lại hạnh phúc không riêng một người nào, nghĩa là không bỏ một người nào. Tức là Thầy sẽ đem lại hạnh phúc cho người nào. Người nào càng đau khổ, càng vô minh hiểu lầm thì Thầy lại cố gắng gần gũi và đem cái lòng thương của mình chân thật và cũng có cái sự cương quyết chứ không phải là thương một cách mù mờ để làm lệch con đường chánh pháp của Phật. Thầy không muốn một lần nữa Phật pháp sẽ bị mất đi và giáo lý của nhà Phật sẽ không còn ở trên thế gian này thì rất tội cho con người. Cho nên nhất định là

Thầy cố gắng đem hết sức của mình để duy trì, để bảo vệ nó, để dựng nó lại, để làm cho mấy con có một con đường sống, một con đường đi, một lối sống hẳn hoi đàng hoàng, để trở thành những con người có đạo đức thật sự, đem lại hạnh phúc cho con người. Đó là ước muốn, mà ước muốn này Thầy mong rằng cái lớp này các con hiểu được Thầy. Đừng vì lý do gì mà các con bỏ cuộc mà các con rời khỏi Thầy thì muôn đời các con cũng vẫn chịu khổ mà thôi. Cho nên các con ráng cố gắng thì Thầy sẽ đem hết sức mình để giúp mấy con.

Trừ ra duyên của chúng sanh không đủ, dồn dập tới tấp hết điều này đến điều kia, với sự cố gắng hết mình của Thầy. Nghĩa là phải đặt thành vấn đề với sự cố gắng hết mình của Thầy mà không vượt qua được thì Thầy đành bỏ, đành bỏ cuộc thì chắc chắn là Phật Pháp sẽ không còn dựng lại được thì lúc bấy giờ chúng ta mới đầu hàng. Còn khi mà Thầy còn hơi thở, những hơi thở cuối cùng của Thầy, Thầy giữ vững lập trường làm sao chấn chỉnh lại Phật Giáo - nền đạo đức mãi mãi trường tồn với con người trên hành tinh này. Đó là một điều mà Thầy cương quyết với Thầy mà với mọi người. Nghĩa là

làm sao cho đạt được điều này để lợi ích cho loài người, chỉ có vậy mà thôi.

KIỂM TRA CHÁNH NIỆM TỈNH GIÁC

Cho nên bây giờ đến giờ phút mà các con phải cố gắng và Thầy kiểm tra từng người, từng hành động. Trước khi mấy con tu tập mấy con cứ đi Chánh Niệm Tỉnh Giác nó có bốn cái giai đoạn tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác, mấy con tập được cái giai đoạn nào mà thấy an trú được, thấy nhiếp phục được, thấy phá được hôn trầm thì mấy con tu tập cho Thầy xem. Người nào tu tập được thì Thầy cũng không nói được, mà người nào tu tập không được thì Thầy cũng không nói không được. Nhưng sau đó người nào tu tập mà thấy sai, nhiếp tâm chưa được thì Thầy sẽ có giấy mời mấy con. Coi như là mấy con tu sai phải mời chứ, để mà sửa, chứ còn không mời mấy con rồi. Còn bây giờ giữa đám đông vậy mà nói mấy con tu sai này kia thì mấy con là người lớn rồi mà nói mấy con tự ái sao. Cho nên khéo léo Thầy không có nói như vậy được mà Thầy sẽ âm thầm Thầy trò sẽ gặp nhau Thầy trao đổi với mấy con: ở bây giờ mấy con sẽ sửa cái đó lại tu như vậy vậy. Để giúp cho mấy con đừng có

tự ái với bạn bè của mình. Vì vậy cho nên mọi người cũng chẳng biết mình tu đúng, tu sai, đi đúng, đi sai đi như thế nào hết, phải không?

Đây bây giờ các con sẽ nhìn thấy sự đi kinh hành của mấy con, người nào cũng không giống người nào đâu. Rồi mấy con biết tại sao nó không giống? Tại vì mọi người đều có cái đặc tướng và có cái kinh nghiệm của bản thân của mình đi bước đi để nhiếp tâm thì người nào nhiếp tâm theo người nấy. Tuy rằng Thầy dạy các con chung chung một cái pháp như vậy: đi kinh hành, tác ý, rồi đứng lại hít thở, rồi ngồi xuống hít thở, rồi tác ý từng hành động. Đó là bốn cái pháp thực hiện để mà phá hôn trầm, thù miên. Nhưng mà các con thì kể đi như thế này, kể đi nhanh, người đi chậm, kể đi kiểu cách này, người đi kiểu cách khác, các con đừng nói sao mà Thầy dạy người này điên. Bởi vì Thân Hành Niệm mà. Nghĩa là người nào đi cũng có cái hành động hết, cứ đi mà tập trung thôi, có đâu mà chê người này đúng, người này sai. Nhưng mà ăn thua là ở chỗ nhiếp tâm được hay không đó. Cái điều kiện quan trọng là Thầy xem xét cái chỗ nhiếp tâm, coi đi như vậy thì nhiếp được hay là

không nhiếp được, đi như vậy mà an trú được hay không an trú được để giúp cho cái người đệ tử của mình họ nhiếp được và an trú được, họ tu tập được để họ đẩy lui được cái trạng thái hôn trầm, thù miên của họ.

Đó thì bắt đầu bây giờ đó thì cái người ngồi đầu tiên là con hãy đi Thân Hành Niệm. Bây giờ đi cái kiểu nào thì xin trình lại đây cho mọi người nghe mình đi cái phương pháp nào để cho người ta biết mình đi cái phương pháp đó, bốn cái phương pháp lận mà, phải không?

[Tu sinh]: - *Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật*

Kính bạch Trưởng lão cùng đại chúng!

Hôm nay được sự cho phép của Trưởng Lão đi thực hành pháp Thân Hành Niệm, Chánh Niệm Tỉnh Giác của Trưởng lão dạy chúng con thì con tu theo Trưởng Lão dạy đi 20 bước tác ý là: tôi đi kinh hành tôi và giữ chánh niệm trên bước đi, thì khoảng thời gian đi là 5 phút

[Trưởng lão]: - Được rồi, giờ con đứng dậy con đi. Con tác ý lớn để cho mọi người nghe cách thức của mình đi cho nó rõ ràng,

chứ con tác ý thâm chắc chỉ có mình Thầy nghe à, còn mấy người kia họ không có nghe được, rồi họ không biết là con có tác ý hay là không tác ý. Họ nói là con đi âm thầm đó, cho nên nhớ tác ý lớn ra để cho mọi người cùng nghe như đã làm như vậy đó.

[Tu sinh]: *“Tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành”*

033-(LCK-018)

* Kiểm tra Chánh niệm tĩnh giác

* Trả bài nhân quả con người

Người nào cũng là sáng còn được cái thiện xảo mà Đức Phật dạy hai từ thiện xảo. Thì trong khi ở đây có mấy người thôi nhưng mà Thầy thấy có nhiều người chế tạo ra. Nếu mà ông Phật ông sống ông nói đệ tử ông bây giờ nó còn hơn ông nữa chứ. Nó sáng tạo trên cái pháp Thân Hành Niệm để nó đối trị được cái tâm hôn trầm, thù miên của nó. Nó đối trị được cái tâm vọng tưởng của nó. Thì Ông nói: tao cũng ngán tụi bay, tụi bay giỏi hơn tao. Tao dạy bay như vậy mà bay biết chế tạo nó đủ cách.

Các con thấy, từ cái bài pháp Thân Hành Niệm thì Thầy thiện xảo nó trở thành cái pháp tu mà lệnh, để trở thành những cái lệnh Tứ Như Ý Túc. Bởi vì Thầy thấy trong cái pháp Thân Hành Niệm rõ ràng Đức Phật nói khi mà tu tập Thân Hành Niệm thì nó có Mười công đức Như Lai và Mười công đức Như Lai đó là Tứ Thần Túc. Cho nên Thầy

nói nếu mà như vậy thì phải cái lệnh rồi đâu còn gì. Bởi vì Như Ý Túc, như ý mình muốn mình lệnh là nó ra chứ ai mà làm được thì nó phải là có cái đạo lực gì đó. Cho nên cái pháp này nó thực hiện cái đạo lực. Các con hiểu không? Cho nên vì vậy mà Thầy thiện xảo nó trở thành cầu kết nó trở thành cái cỗ xe nó kiên cố mà Đức Phật đã từng dạy ở trong cái bài pháp Thân Hành Niệm đó. Nó phải kiên cố như cỗ xe, mà nó biến nó trở thành như căn cứ địa. Mà nếu cứ để mình tu chung chung Thân Hành Niệm mà kêu là tôi tu trong tất cả mọi hành động, tôi biết cái hành động thì nó đâu thành cái cỗ xe, phải không? nó đâu có thành cỗ xe. Lúc nào tôi làm cái gì tôi biết cái động dụng của nó thôi, tức là tỉnh thức thôi, như vậy đâu thành cỗ xe, mà đâu có trở thành cái căn cứ địa được. Nhưng mà Đức Phật dùng những cái danh từ đó thì mình biết là Đức Phật bảo mình cầu kết nó lại, thiện xảo tất cả những Thân Hành Niệm mình lại để cho nó trở thành cái cỗ xe, để cho nó chạy. Và khi nó chạy, thì nó chạy tới đâu thì nó kiên cố tới đó, mà nó lại có những Thần Túc, Thần Túc như vậy thì nó là cái lệnh rồi. Mà nếu mình không có lệnh tác ý mình cứ âm thầm mà biết cái hành động đó không thì nó không đủ. Các con

từ cái chỗ suy tư đó mình thiện xảo nó trở thành đúng cái ý của Phật. Cho nên mình tu cái nó hiệu quả liền tức khắc, nó có cái kết quả, các con có thấy khéo léo.

Còn bây giờ các con thấy hôn trầm, cũng từ trên cái pháp Thân Hành Niệm các con đi mà các con sáng tạo ra.

Hồi nãy như Thanh Trí sáng tạo thấy hết hôn chứ. Trời đất ơi cái gì mà! Thiếu điều nó muốn đạp cái tâm si nó lọt xuống biển chứ ở đó nó đâu có. Nội cái chân mà nó nện mấy cái gót chân nó xuống cái “kịch”, si nó cũng lật đật nó chạy rồi. Đó là cái sáng tạo, cái thiện xảo của chúng ta mà đang khi chúng ta bị hôn trầm, thùy miên rồi. Mà nếu đi nhẹ nhàng làm sao cho nó hết mấy con, nó khó lắm chứ đâu phải, đối trị mà.

Như cái bác vừa nãy mà nói chuyện mà nó gục gà gục gững như vậy, mà nó rũ rượi con người mình ra như vậy đó. Mà nếu mà sử dụng những cái hoạt động mạnh của cái thân mình mạnh như vậy nó mới có thể thắng nó được chứ đâu có phải dễ. Nhưng mà bác dùng cái tinh thần, dùng sách động cái sức tinh thần của mình để bằng cái câu tác ý. Thấy cái lực tinh thần cũng mạnh lắm nó không có bằng cơ đâu mấy con, cái đó

là cái lực tinh thần tác ý, mà nó đúng cái tình cảm, nó đúng cái tâm lý của mình, nó làm cho mình mạnh mẽ hơn mà mình thắng được cái hôn trầm. Con thấy cũng ghê chứ đâu có biết sử dụng nó. Cho nên Thầy đọc những cái này để mấy con rút tĩa từng cái kinh nghiệm. Khi mình gặp những trường hợp khó khăn mình biết mình đối trị bằng tinh thần, hoặc bằng cơ để đối trị nó, để mình chiến thắng, không được thua giặc

Bắt đầu chúng ta học cái lớp này chúng ta thấy vui chứ, nhiều cái kinh nghiệm của các bạn thể hiện ra đây. *Nếu mà tao làm cái kiểu của tao không được tao bắt chước ông đó thì mày cũng chết*, có phải không mấy con. Học Thầy, học mình, học người, học mọi bạn của mình thì những cái điều này là điều lợi ích rất lớn.

Hồi sáng này cũng có những bạn có những cái hành động tu tập cũng hay. Nhưng mà mấy con chỉ chia làm hai lớp cho nên mấy con không được tập trung để học thêm những cái điều kiện hay của các bạn nữa. Cho nên vì vậy mà sau này Thầy thiết nghĩ cho học chung lại, thà đến đây ngồi chơi cũng được mà, học từng cái kinh nghiệm cũng hay chứ phải không mấy con?

Để cho mình sáng tạo, mình nương vào cái chỗ mình sáng tạo, cái của mình sáng tạo để cho mình đập cái đối phương của mình là giặc tham sân si phải không mấy con? Mình đánh giặc tham sân si mà. Mà rút tĩa từng kinh nghiệm của nước này, nước kia, mình áp dụng nước mình là mình phải thắng chứ gì?

Mấy con có nghe trong cái thời Liên Xô nó viện trợ cho những cái Hỏa Tiễn không? Nhưng mà về Việt Nam mình nó sáng chế sao nó bắn hay hơn Liên Xô. Liên Xô nó cũng ngỡ ngẩn nói “trời đất ơi mấy ông Việt Nam này ông làm cái gì mà qua bên đây ông bắn còn tài ba hơn mình nữa”. Nhưng mà sự thật ra cái kỹ sư của mình bên đây khi mà nó nghiên cứu thì bắt đầu nó sáng tạo ra cách thức ở chiến trường của Việt Nam. Còn cái ông Liên Xô ông tạo theo chiến trường của ông, nhưng mà không ngờ qua Việt Nam ông ôm được vũ khí này sáng tạo tài ba hơn, các con thấy.

Còn mình, ông Phật ông dạy mình cách thức pháp Thân Hành Niệm, mình lại sáng tạo ra, thiện xảo ra. Trời đất ơi nó muôn mặt ở trong đó chứ, mà muôn mặt để làm gì? Các con thấy muôn mặt nó có sai pháp

đâu. Đối trị được cái tâm tham sân si của mình chứ đâu phải gì. Thì ông Phật hồi dạy cũng dạy mình để đối trị ba cái này chứ có đối trị cái gì khác. Cho nên mình đâu có làm cái gì khác đâu. Đối trị ngay cái thằng giặc mà đánh nó thôi, do đó cái sự sáng tạo mấy con.

THIỆN XẢO TRONG PHÁP HÀNH ĐỂ CHIẾN THẮNG GIẶC SANH TỬ

Tại sao mà Thầy chấp nhận cho mấy con sáng tạo? Bởi vì Thầy biết mấy con dùng cái đó mà đuổi được giặc si, tham, hôn trầm, thù miên các con sẽ bị vắng bóng đi. Cho nên cách thức của chúng ta là cách thức sáng tạo, sáng tạo bằng tri kiến chúng ta nhìn nhân quả. Sáng tạo triển khai tri kiến chúng ta sáng suốt nhìn tất cả các pháp, quay về để sự giải thoát chúng ta nó là bằng tri kiến, bằng cái ý thức, bằng cái sự hiểu biết của chúng ta. Rồi sáng tạo bằng những cái phương pháp Thân Hành Niệm tức là cái thân động của mình. Sáng tạo đối trị tâm tham, sân, si, làm cho hôn trầm, thù miên không có đất đứng, đuổi ra khỏi giặc, đuổi ra cho khỏi cái bản thân của chúng ta.

Các con thấy đây là cái cuộc đấu tranh rất là gay go, nếu mình thiếu sáng tạo thì

mình sẽ thua giặc. Mà giặc nó khôn khéo lắm chứ đâu có phải. Các con bị hôn trầm, thù miên rồi các con sẽ thấy nó đánh mình muôn mặt, chứ nó đâu phải đánh một mặt, nó đánh rã rời, rồi nó đánh tâm lý nữa. Nó luận, nó nói đủ thứ: ngủ một chút đi rồi lát tu nó sẽ khỏe hơn, tự nó trong bụng nó nói chứ ai nói. Nghe cũng đúng, cái bắt đầu lên giường nằm, mình sẽ thua trận liền.

Cho nên trong cái cuộc đấu tranh về giặc sinh tử, chúng ta phải thấy được là Đức Phật dạy chúng ta có những cái phương pháp, nhưng Đức Phật thường nhắc “thiện xảo” có phải không? Ông Phật bảo mình thiện xảo mà. Nhưng mà hầu hết là những cái đệ tử không biết thiện xảo thì nó sai, mà lại thiện xảo một cách trật lất. Thiện xảo cái kiểu mà: thí dụ như Phật dạy mình ngăn ác, diệt ác đời trị được cái tâm tham sân si của mình thì mình lại không thiện xảo kiểu đó mà mình lại tránh né, ức chế cho nó nằm một cục trong đó đi rồi mình trốn đi chỗ khác chứ mình không có diệt nó. Cho nên cuối cùng mình phải trốn, không bao giờ mình thắng được giặc. Mình phải trực tiếp mình đánh bằng phương pháp đàng hoàng chứ không được trốn chạy.

Còn bây giờ Thầy nhiếp tâm Thầy ước chế cho nó nằm một đồng đó mà Thầy sợ nó quá, nó lộ mặt ra nó đánh mình, thôi mình cứ lui dần, lui dần mình núp chỗ nào đó, nhưng mà cuối cùng giặc đâu hết, tham sân si đâu hết. Mà tham sân si nó không hết tới chừng mà mình trở về bình thường coi như mình lên khỏi cái Lỗ Châu Mai của mình thì nó đập tan nát mình hết, mà nó lôi mình luôn, làm nô lệ luôn. Các con thấy không? Còn mình ngồi mình núp lỗ Châu Mai lúc bấy giờ các con ngồi các con nhập định chứ gì, các con nhiếp tâm không vọng tưởng hết các con ngồi, tức là núp chỗ lỗ Châu Mai nó bắn mình không được, nhưng mà không lẽ mình cứ nằm mãi ở dưới hoài, phải không? Mình phải xả ra, mình phải xả ra thì nó dụ mình đủ thứ hết, nó lôi mình: ở Thành phố sướng hơn, cái mình ham mình ra Thành Phố mình ở, nó cho mình ăn ba cái bơ sữa rồi bắt đầu mình theo luôn, phải không? Như vậy là mình thất trận, mình thua cái đòn đánh của nó rồi.

Còn cái này mình biết có lúc thì mình núp mình tránh, lực lượng mình yếu mình núp để mình luyện tập, mình sáng tạo, mình chế tạo ra những cái vũ khí rất là mạnh hơn.

Khi mình thấy đủ sức rồi thì mình ngóc cái đầu lên mình diệt nó liền, diệt với cái trạng thái bình thường chứ đâu phải ở trong định mà diệt.

Cho nên Thầy dạy mấy con cái tri kiến giải thoát là mình diệt với cái tầm thường của mình, mà nó đến là đặng cái tri kiến của mình là mình đập, tan nát nó hết. Còn mà nó đánh mình hôn trầm, thù miên để làm cho mình Vô Minh mà. Thì bắt đầu mình dùng Thân Hành Niệm. Trời ơi! mình nổ nó một loạt cho nó tiêu tan đi chứ. Nổ nhưng mà Thanh Trí coi coi nó nổ kiểu đó! Chết! Phải không, mấy các con thấy cái kiểu mà nó nổ sủng kiểu đó làm sao mà hôn trầm nổi, Thầy nói thật ra bám không có nổi. Trời ơi, mỗi bước đi của nó muốn chết kia kìa, cách thức như vậy thì các con rút tĩa từng kinh nghiệm như vậy.

Trong khi đó mình về mình sáng tạo để mỗi một người đều có một mặt trận, một đối phương đánh thì các con đều có. Như giờ Thanh Trí nó đánh giặc của nó, còn các con đánh giặc các con chứ, nó có đánh giặc giùm các con được không? Người nào cũng có cái mặt trận đó hết. Mặt trận sinh tử, mỗi người có một mặt trận sinh tử trong người

chúng ta thôi. Mà nếu mà chúng ta không sử dụng được cái vũ lực, được cái sức mạnh để mà đương đầu với nó thì chúng ta làm sao thắng.

Coi như là mỗi con người chúng ta là một Đất Nước, một Quê hương mà Đất Nước quê hương chúng ta đang bị giặc chiếm, giặc sinh tử chiếm. Bây giờ chúng ta là các nước nhược tiểu, yếu, bây giờ chúng ta biết cách, có cái ông đó ông giải phóng được đất nước ông, ông chỉ bày cách. Bây giờ tụi bay bắt chước tao này, tao giải phóng được đất nước tao rồi, tao làm chủ được bốn sự sanh tử, sanh già bệnh chết rồi, bay làm theo tao này. Nhưng mà làm theo ông thì cái phần của ông. Nhưng mà đối với đất nước mình nó khác hơn, mỗi cái thân là mỗi cái đặc tướng mấy con. Vì vậy mình phải biết sáng tạo. Cho nên ông nhắc mình thiện xảo chứ đừng bắt chước ông rập khuôn không thì không đúng. Cho nên mình sáng tạo ra mình đánh, mình đánh với giặc ở trong tâm của mình, rồi cuối cùng mình cũng chiến thắng, thành tựu như ông chứ đâu có thua gì ông đâu.

Cho nên đối với ông Phật ông thắng bằng cách là ông bỏ Cung Vàng Điện Ngọc ông vô rừng sáu năm khổ hạnh, cuối cùng

ông thành Phật.

Thầy chín năm, Thầy đánh giặc dai hơn ông. Bởi vì mặt trận của Thầy nó dai hơn ông, cho nên chín năm gian khổ cuối cùng Thầy cũng thành công.

Bây giờ không biết mấy con mười năm, hai chục năm đi nữa chứ. Nếu mà mấy con giỏi hơn thì mấy con ba bốn năm, mà tính số ra bây giờ mấy con bao lâu rồi đó. Có lẽ bây giờ cũng bảy, tám năm không chừng, cho nên trên cái cuộc đấu tranh này, mấy con phải cố gắng khác phục hết sức, và chúng ta vừa học Thầy, vừa học bạn bè, những cái hay mình rút tĩa để mà dành đó, thấy cái điều đó rồi mình về mình tập luyện, mình tập luyện thử coi có được không? Khi mà giặc nó lộ đầu ra, đập, dùng tất cả những lực lượng mình luyện tập mình đập nó xuống, đập tan nát nó, đừng để. Cuối cùng cứu cánh nó đến với mình, đến đây mình giải phóng quê hương.

Như Thầy giải phóng quê hương rồi, đất nước Thầy độc lập rồi. Giặc sanh tử nó không dám. nói chuyện với nó bây giờ nó chỉ cầu hòa Thầy chứ nó đâu có dám, nó đâu có dám rờ Thầy được. Còn mấy con thì nó bắt bệnh thì mấy con nằm xuống lăm lộn, nó đâu có hòa bình với mấy con được, phải

không? Nó bảo mấy con chết, thì bắt đầu bây giờ mấy con thở không được, mấy con chết, mấy con đâu có hòa bình nó. Bây giờ mình kêu nó bảo ký hòa hợp đi, nó đâu có chịu, mà chết chứ mà đừng có chuyện ký hòa hợp với tao, phải không? Giặc sinh tử mà, tới chừng nó bảo mấy con chết nó đâu cho mấy con ký hòa hợp với nó được đâu, nó không có duy trì cho mấy con đâu. Nó chỉ có nước là đánh đuổi nó đi thôi, chứ còn mấy con không làm chủ nó là mấy con chết với nó. Nó bảo đau là đau, nó bảo chết là chết, cho nên nó cai trị cái đất nước của mình ghê gớm, buộc lòng chúng ta phải nỗ lực chiến đấu giải phóng quê hương chúng ta, hoàn toàn chúng ta làm chủ bốn sự đau khổ, làm chủ sự sống chết hản hời, đàng hoàng.

Như vậy nói chứng quả A La Hán, quả A La Hán gì, Thầy nói A La Hán gì, tại cái danh từ nói cho nó kêu cho nghe như Phật như Thánh, Tiên vậy chứ, có ăn thua gì. Tôi là con người, tôi giải phóng được tôi, bây giờ tôi sống không có sanh tử, không có bệnh tật gì mà tác động vào thân tôi, tôi làm chủ nó rồi, tôi đủ rồi, tôi không cần gì hết. Tôi không có làm cái trò ảo thuật, thần thông, biến hóa, nào là thần thánh, quỷ, ma tôi

không biết cái thứ đó. Mà tôi biết bây giờ già tôi không lụm cùm, tôi không yếu đuối nữa, mà nó yếu đuối là tôi đập cái đầu nó xuống chứ tôi không cho nó yếu đuối. Nghĩa là tôi thấy nó run rẩy mà nó sài không được nữa tôi đập nó luôn, tôi cho nó chết luôn, tôi có lệnh, đó là cách thức làm chủ mà.

Nó bệnh tôi bảo đi, nó không đi, tôi bảo một tiếng mà không đi tôi cho nó chết luôn, tôi không sợ đâu, có phải không? Tôi bảo nó chết là nó phải chết, nó không có cãi tôi được, nó không nói ráng sống thêm, không có vậy được.

Mình làm sao mình tu được cái lệnh như vậy, mình có cái lực như vậy thì đó mới xứng đáng là một cái người giải phóng được sinh, tử luân hồi.

Tu như vậy đủ rồi mấy con, bây giờ không cần đòi hỏi gì, tôi không cần về xứ nào hết, tôi không cần về Cực Lạc Tây Phương tôi cũng mặc, tôi không có cầu đầu hết. Nhưng mà tôi làm chủ nó được tại tôi về đâu thì biết, có phải không mấy con hiểu chỗ đó chưa? Bây giờ về cái sự giải phóng, cái sự bình an thì bây giờ tôi có chết ở muôn đời, muôn kiếp tôi cũng ở trong cái bình an chứ tôi có ở chỗ nào khác hơn. Tôi đâu có ở

chỗ mà còn đau khổ nữa đâu. Cho nên cái này nó xác định rất rõ con đường chúng ta đi, cho nên chúng ta phải ráng, phải ráng cứu mình.

Đức Phật làm được, Thầy làm được, bây giờ không lẽ mấy con không làm được. Trời đất ơi! Mặt mũi giống như Thầy, có phải cái mũi của mấy con dài ra như vậy này, nó khác Thầy thì mấy con làm không được chứ mấy con giống y như Thầy, con mắt cũng vậy, cái miệng, cái răng nó cũng giống nhau, rồi tóc tai nó cũng vậy tại sao làm không được, mấy con từ chối chứ sự thật ra mấy con y như Thầy mấy con làm được.

Bởi vậy Thầy nghĩ ông Phật cũng giống Thầy thì Thầy phải làm được, Thầy làm được thì bây giờ mấy con cũng giống Thầy thì mấy con cũng làm được. Nhìn lại cái mặt người nào Thầy Thấy cũng giống nhau hết, cũng tựa tựa giống nhau hết, không người nào khác. Phải chi cái lỗ mũi Thầy nó dài như thế này, lỗ mũi tụi con cụt, tại lỗ mũi Thầy dài Thầy làm được, con lỗ mũi không có vậy làm sao con làm được, thì mấy con nói vậy thì đúng. Còn này, nhìn cái lỗ mũi Thầy với mũi con y như nhau có khác đâu, cũng hai lỗ chứ phải bốn lỗ mà khác, nó

đâu có khác gì, tại sao mấy con làm không được? Tại vì mấy con lười biếng, không chịu đấu tranh, không chịu đánh giặc, cứ để bị nô lệ mà không chịu chiến thắng, thì như vậy là cái lỗi của mấy con chứ không phải cái lỗi của ai hết. Đất nước bị nô lệ mà cứ chịu đời nô lệ à. Trong khi có người người ta giải phóng được quê hương người ta rồi thì mình cũng cố gắng mình làm cho được chứ, tại sao mình điên khùng gì!?

Như vậy mà người ta có trường lớp người ta dạy cho mình trong trường để học những chiến thuật, chiến lược để mình đánh bại giặc, có phải không? Cái trường lớp của Đạo Phật để đào tạo cho mình để đánh giặc, để giải phóng đất nước của mình chứ, chứ đâu phải giải phóng đất nước cho Phật đâu, vậy mà mình không ráng mình học.

TU TẬP THEO ĐẶC TƯỚNG TỰ NHIÊN CỦA MÌNH

Cho nên mấy con làm bài, rồi mấy con tập siêng năng đi. Ở trong trường võ bị mấy con tập quân sự mấy con, trời đất ơi bộ võ đó không có kỷ luật sao? Cho nên từ đây về sau xong rồi Thầy khép mấy con rất chặt trong kỷ luật, sống độc cư hẳn hoi hoàn toàn, không được nói chuyện, kỷ luật

ăn uống nghiêm chỉnh, đi khát thực hẳn hỏi đàng hoàng. Đi quá chậm như mấy cô Thầy cũng chưa chấp nhận, phải không? Mà đi mà nhịp nhàng mấy con thầy cũng đẹp chứ. Ba cô bước dõ chân lên đều một lượt cũng giống như lính đi, để chân xuống cũng như lính đi thì thấy nó đẹp thật. Nhưng mà Thầy thì không được, cái điều này nó mất tự nhiên quá, mấy cô sao rập khuôn giống như lính tập.

Thầy đã thấy hết rồi, cho nên vì vậy mà Thầy sẽ dạy mấy con rất là hồn nhiên, tự nhiên nhưng không vội vàng, không lật đật để làm cho mình tỉnh thức từng bước đi. Cũng như mấy con thầy, từ hồi này tới giờ mấy con thầy, từ cái đi kinh hành không có người nào giống người nào đâu, nếu bắt buộc mấy con rập khuôn nhau, giống nhau thì giống như lính đi chẳng khác gì, có phải không? Ở đây không, thực hiện theo đặc tướng của mình, người đi nhanh mà đi cách nào cho nó nhẹ nhàng êm ái. Đi sao mà quá như Thanh Trí mà đuối hôn trầm, thì đâu coi được, có phải không?

Cho nên vì vậy mà trong khi tu tập Thầy tùy theo đặc tướng mà hướng dẫn, tùy theo oai nghi của mấy con, tùy theo đặc tướng

của mấy con, hướng dẫn cái oai nghi tế hạnh của mấy con, chứ không bắt mấy con rập khuôn. Mà thật ra Thầy thấy mấy cô mà tập luyện mà rập khuôn như vậy, mấy con còn chưa từng thấy nữa mấy con, cứ luyện tập.

Ở bên Khất sĩ họ ngồi hai hàng vầy họ ăn cơm, mà đưa cái muỗng lên vầy thì rượt đưa lên đều bỏ trong miệng đều một lượt với nhau, rồi họ bỏ cái muỗng xuống thì đều. Họ tập sao mà đều lắm, để cái muỗng xuống bát, rồi họ múc cơm. Bây giờ thì không biết nhưng hồi còn bé đó, khi mà Khất sĩ ra đời thành lập, Thầy còn đi học, lúc còn nhỏ Thầy đi học Thầy đã gặp mấy người Khất Sĩ họ ăn uống, trời ơi Thầy nói: giống như lính thật. Đi sao nó nhịp nhàng mà ăn uống nó nhịp nhàng lắm, nó đẹp lắm, nghệ lắm. Nhưng mà đó là hình tướng đẹp mấy con, đẹp. Nhưng mà điều kiện con người tu mình không phải vậy, bởi vì rút tĩa từng kinh nghiệm đó Thầy sẽ hướng dẫn các con cái oai nghi tế hạnh, nó tự nhiên, nó hồn nhiên.

Cách thức của Thầy thì nó theo cái tự nhiên của thiên nhiên, nó sống theo cái đặc tướng của mọi con người chứ không phải khép cho nó vào cái khuôn khổ, bị ức chế để thành cái khuôn, nó bị ép buộc. Cái tướng đi

của tôi nó xào, xào, xào, mà bắt bây giờ tôi đi theo cái kiểu mà như là cù lần thì thật là chết, phải không? Máy con thấy không, nó không đúng, nó không đúng cái đặc tướng của người ta.

Trời đất ơi! Một cái người cao như vậy này phải đi từng nhích, từng nhích thì ông khổ quá. Cái chân ông dài mà ông đi cái kiểu này thì ông khổ. Cho nên vì vậy mà theo Thầy thiết nghĩ mình phải chuẩn bị lại về cái oai nghi tế hạnh của từng mọi con người để thực hiện được. Khi người ta đi một mình người ta đúng cái người cao phải đi như vậy, cái người lùn phải đi như vậy, chứ không phải người cao bắt cái người lùn đi theo người cao thì Thầy thấy nó rất khổ mấy con, cái người lùn họ rất khổ.

Cho nên trong cái vấn đề hướng dẫn về oai nghi tế hạnh Thầy nghiên cứu để Thầy viết cái bộ sách đó để mà dạy cho từng cái đặc tướng của mọi người. Bởi vì dạy oai nghi tế hạnh mà đi, đứng, nằm, ngồi, ăn uống, mặc y, mang bát. Tất cả mọi cái sự sinh hoạt của chúng ta đều nằm trong oai nghi tế hạnh. Cho nên các con biết, khi viết cuốn sách như vậy nó cần sự tư duy đầu tư rất nhiều trí óc của mình chứ đâu phải mà

ngiên cứu một người được đâu, nghiên cứu nhiều người mà nhiều đặc tướng nữa. Nó đòi hỏi ở cái trí óc cái người đó phải làm việc rất nhiều chứ không phải nghỉ ngơi được. Cho nên, mấy con nghĩ rằng tại sao mà Thầy bận tâm nhiều mà Thầy cũng lo lắng về cái bộ sách đó để cho nó được ra đời.

Vậy thì bây giờ mấy con đã hiểu rồi, đã học được nhiều cái kinh nghiệm rồi, nhưng mà khi nào mà mấy con thấy Thầy viết giấy mời mấy con thì thầy sẽ mời riêng mấy con, thì Thầy sẽ sửa mấy con chứ Thầy không có phạt mấy con đâu mà sợ. Hoặc là thấy giấy mời mấy con đừng có nghĩ rằng Thầy điều tra mấy con, không phải đâu. Thầy chỉ mời mấy con đến là cái gì sai Thầy sửa lại cho mấy con, nghĩa là ví dụ mấy con đi như vậy mà mấy con nhiếp không được thì Thầy viết giấy Thầy gửi cho con, thì con cầm cái giấy đó con đến gặp Thầy trong giờ nào, thì Thầy sẽ dạy con cách nhiếp trở lại từng chút, từng chút như một bà mẹ mà nâng cái bước đi cho đứa con mới chập chững thôi, để dạy cho nó đi. Cũng như nâng hai cái tay đứa con vầy cho đứa bé nó tập từng bước đi mà nó đi cà chững, cà chảng của nó, nó chưa có ngay ngắn, thì Thầy cũng như là một người

mẹ mà dìu dắt đưa con mình để tập cho nó bước đi cho nó đúng. Cách thức là như vậy, chứ không phải Thầy kêu mấy con điều tra như vòng an dậu mà sợ, hiểu chưa?.

Thầy giầy mời là lật đật không biết chuyện gì, đừng có nghĩ như vậy mà chính là Thầy chỉnh lại những cái sai của mấy con trong khi tu tập chứ không có gì. Thầy dặn trước để mấy con hồi hộp làm cho mấy con sợ cũng không hay, cho nên Thầy nhắc nhở trước. Nhưng mà mọi người không biết người nào, ở trong số mình không biết ai, mình đâu biết, nhưng mà có người cũng sẽ có mặt. Nhưng mà mời là được cái sự giúp đỡ và nâng niu của Thầy để giúp đỡ cho mấy con tiến bước, tiến bước cái sự tu tập cho nó đúng chứ không có gì hết. Thầy dặn bảo trước, khi đến với Thầy đừng có hồi hộp gì hết Thầy sẽ dạy cho cách thức tu tập cho nó kỹ lưỡng hơn một chút. Đừng thấy mình, đừng có mặc cảm là mình dở quá, mọi người sao tu được mà mình lại dở, đừng có mặc cảm điều đó. Chỉ mình quyết tâm mình tu tập và mình cố rèn luyện thì mình sẽ được mấy con, chứ không có gì dở.

Các con thấy, bao nhiêu trẻ con mà được sanh ra, mình đây cũng là trẻ con. Mà hôm

nay mình biết bước đi mình nhờ mẹ mình chứ gì mấy con, phải không? Dìu dắt mình, dẫn mình từng bước đi, hôm nay mình mới đi được như thế này, mình lớn mình đi được như thế này là mình cũng phải nhờ bà mẹ mình chứ gì.

Nếu mà tự ti mặc cảm: tôi sanh ra tôi bước đi không được vậy, mấy người kia sao bước đi được mà tôi bước đi không được, tôi thấy tôi khổ tâm quá, tôi thấy tôi xấu hổ quá! Đừng có vậy mấy con. Nghĩa là con người sanh ra thì người nào cũng bước đi được hết, dù là nó có khó khăn hơn, có đứa trẻ thì khó khăn hơn, nhưng mà có đứa trẻ thì dễ dàng hơn, mau đi hơn thì cái đó là cái đặc tướng của nó rồi. Còn mình chậm thì có người nào mấy con nhìn đây, hồi nào tới giờ mình cũng đứa bé mới sanh ra trườn, bò chứ chưa có đứa nào mà đi được liền đâu, có ai mà sanh ra đi liền được phải không? Vì vậy mà bà mẹ mình đã dìu dắt mình từng bước mà mình đi được như thế này. Thật ra vì vậy mà mình nhớ được công ơn mẹ mình, mình biết bà cũng khổ lắm chứ, thương con bà chịu khó ghê gớm lắm. Cho nên bây giờ mình đi được, mà mình thấy có người nào đi không được không? Mình nhìn đây mọi

người xung quanh đây có người nào không đi được không? Bây giờ có người nào nằm bò không? Chắc không có, như vậy là mình bớt công ơn của mẹ mình.

Và bây giờ cái công ơn của Thầy là làm cho mấy con đi được, tu tập được. Có phải không? Mấy con hiểu chỗ Thầy muốn nói không? Thì Thầy ví như một người mẹ. Vì vậy mấy con đừng có mặc cảm! Sao mà huynh đệ tôi đều đi được hết mà tôi tu tập không được. Mọi người đều tu được mà sao tôi tu không được! Mấy con đừng có nghĩ như vậy. Bởi vì có đũa thì cái cơ thể, cái đặc tướng của nó xương nó mạnh, nó cứng, còn có đũa nó yếu, thì nó yếu thì nó phải tập lần nó sẽ cứng cáp trở lại chứ có gì đâu, cho nên nó cũng đi được.

Cho nên Đức Phật nói:

“Thiên thượng thiên hạ

Duy ngã độc tôn”

Trên trời dưới trời con người là duy nhất, chỉ có con người là duy nhất, tức là con người làm chủ được. Trừ ra chúng ta là con cạp, con beo, con trâu, con bò thì chúng ta không tu được pháp này đâu, nhưng mà là con người thì người nào cũng giải thoát

được, ý Đức Phật muốn nói vậy mà. Là con người thì người nào cũng tu tập được giải thoát hết, không có gì đâu. Chúng ta đừng mặc cảm. Thấy người đó tu được, thấy người đó đi trước thì cái duyên của người ta, cái đặc tướng của người ta. Nó cũng như đứa trẻ Thầy nói hồi nãy đó, nó vì cái duyên nó sanh ra nó được cái chất xương nó cứng, chất vôi nó đầy đủ, còn mình sinh ra nó thiếu như thế nào đó mà nó yếu ớt cho nên đi nó chậm chạp hơn. Thì lần lượt rồi bà mẹ nâng đỡ, giúp đỡ mình, lần lượt mình cũng bước đi được, có gì đâu mà lại không bước đi. Thầy muốn nói như vậy các con hiểu không?

Thầy sách tấn tinh thần mấy con, mấy con đừng có mặc cảm tôi tu không được. Trong cái lớp này thấy người ta chứng quả A La Hán 5, 10 người mà tôi bây giờ còn ngồi cái lớp mà viết về nhân quả thảo mộc. Trời đất ơi! Sao con nít vậy, tôi tu như vậy kiểu không được, thôi tôi về chứ tôi ở tôi tu làm chi. Mấy con đừng có mặc cảm như vậy bèn chí. Huynh đệ mình đi trước, mình cũng sẽ theo sau, mình chậm hơn một chút nhưng mà bèn chí rồi mấy con cũng đi tới nơi. Vì Đức Phật đã xác định con người là duy nhất làm chủ được sự sinh, già, bệnh, chết không

có người nào là không làm chủ.

Nhớ như vậy, mấy con đừng có thói chuyển mấy con, dù mấy con là cái người lớn tuổi cách gì đi nữa mà đủ duyên Phật Pháp thì mấy con cũng được sự hướng dẫn của Thầy để dìu dắt các con tới nơi tới chốn, chứ không có bỏ các con giữa đường đâu mà sợ. Trừ ra nghiệp mấy con đến, nhưng mà Thầy tin rằng nó có đến đi nữa thì mấy con cũng ở Niết Bàn không có còn tái sanh đâu vì các con đã biết chân lý như thế nào rồi. Cho nên mấy con không có điên gì mà không ôm cái Chân Lý đó để mà vượt của những sóng nghiệp của cuộc đời nghiệp của mấy con mà vượt qua.

Đó, cái lớp hôn nay đến đây thì Thầy chấm dứt cái buổi kiểm tra về tỉnh giác về Chánh Niệm Tỉnh Giác, cái phương pháp tu đi kinh hành, thì đến đây chấm dứt Thầy xin trả bài cho mấy con.

TRẢ BÀI NHÂN QUẢ CON NGƯỜI

Bài này của Pháp Châu, về nhân quả thân hành con hãy làm lại vì còn thiếu cái thân hành. Cái thân hành của con là cái nhân quả của cái thân hành con nó còn thiếu, con nên làm lại con.

Còn cái bài của Chân Tịnh, bài làm thì đầy đủ ý hãy tiếp tục làm bài: Tổng kết nhân quả thảo mộc theo thứ tự giới thiệu đặc tướng, đặc tính, chuyển đổi, duyên hợp, duyên tan và kết quả.

Bài của Minh Thống, con sẽ làm lại bài của con, nên làm bài Đường đi nhân quả của con người. Con làm cái bài đường đi của nhân quả tức là thân hành, khẩu hành, ý hành. Có rồi đây con, có rồi thì đây là cái bài trước cái bài đó, Thầy trả lại con, con có làm rồi thì thôi, để rồi Thầy sẽ đọc bài đó Thầy kiểm lại.

Bài làm của Thanh Quang, đầy đủ ý của đường đi nhân quả, hãy tiếp làm bài nhân quả thân hành. Thanh Quang nên làm cái bài nhân quả thân hành, con.

Bài của Chân Niệm, bài làm chưa đủ nên viết lại Đường đi nhân quả của con người, làm thêm cái phần đường đi nhân quả của con người để cho nó đầy đủ, nó còn thiếu chút ít con phải viết thêm cho đầy đủ hơn một chút. Về suy nghĩ coi nó còn thiếu, cái đường đi nó còn thiếu cái gì rồi con ghi thêm vô.

Bài này cũng của Chân Niệm, chỉ nói

một hành động mà phải đầy đủ nhân quả. Nghĩa là mình diễn tả một cái hành động thì trong cái hành động, cũng như bây giờ cái hành động của cái tay của mình đưa ra làm cái gì, thì cái hành động đó nó phải nói cái nhân, cái quả của nó và tiếp đến cái sự áp dụng cái nhân quả đó vào cái đời sống của mình để chỉ rõ cái hành động đó, thì cái đó là cái nhân, đến cái quả của nó. Mà cái quả của nó nó sẽ đi vào cái con người nó sẽ khổ đau như thế nào trên cái quả đó. Thì diễn tả cho nó đủ những cái điều kiện, ba cái giai đoạn của nó, nhân quả và áp dụng vào đời sống của chúng ta nói ngay liền trong cái nhân quả đó, cái hành động đó nó đưa đi đến cái đời sống của chúng ta gặp những cái tai họa, cái khổ đau như thế nào? Phải nói cho rõ ra, nó tiếp diễn luôn như vậy để chúng ta nhận xét. Rồi sau này chúng ta tới cái giai đoạn chuyển đổi của nhân quả của thân hành thì chúng ta biết cách áp dụng vào đời sống chúng ta, học phải biết áp dụng, mà không nói được cái áp dụng thì coi như cái học này chỉ học suông, lý thuyết suông, còn biết cách áp dụng thì coi như là học toán, học cửu chương, rồi áp dụng vào cái bài toán hay hoặc là học, nói chung là tất cả chúng ta học những cái ngành nghề gì thì chúng ta

áp dụng vào cái cuộc sống của chúng ta thì cái đó nó mới có lợi ích thiết thực. Vì bây giờ đây là cái chương trình học và đồng thời phải biết áp dụng, chứ không biết áp dụng thì coi như cái học đó học suông, mình phải biết áp dụng, mà áp dụng thì mình phải nói cho rõ ràng cái sự áp dụng đó vào cái đời sống của mình để giải quyết cho sự đau khổ của chính thân mình. Đây là hai cái bài của con, con sẽ làm lại, Thầy sẽ trả lại con.

Còn cái bài này của Kim Quang, về cái phần mà duyên hợp, lai ghép của các cây thì con sẽ nói về cái phần duyên hợp cho nó cụ thể rõ ràng hơn một chút nữa, rồi tiếp tục làm cái bài nhân quả con người về đường đi, đường đi nhân quả của con người. Tức là mình nói ba cái chỗ đường đi của nó: thân hành, khẩu hành, ý hành. Diễn tả đại khái cho chúng ta biết cái lộ trình cái đường đi của nhân quả của con người là thân hành, khẩu hành và ý hành, đại khái để cho người ta biết thì mình đưa ra.

Thầy gợi ý cho con: khi mình đưa ra cái thân hành, khẩu hành, ý hành của nó là mình đưa ra thập thiện con, lấy Thập Thiện mình đưa ra mười cái điều lành đó, để rồi nó mười cái điều ác nó chuyển qua mười

cái điều lành, tức là mình nói về đường đi của nhân quả. Đó là cái chỗ đó, và mình kết luận để cho người ta thấy Thập Thiện là mười cái điều lành đó và mười cái điều ác là đường đi của nhân quả. Nhớ con ghi cái điều đó mà con làm cái đường đi của nhân quả.

Sau đó chúng ta đi vào từng cái chi tiết của thân hành nhân quả, tức là nhân quả thân hành của thân của chúng ta, cái hành động, cái nghề nghiệp, cái sự việc gì chúng ta làm, mọi cái hành động chúng ta làm nó đều đi sâu và nó rất là nhiều. Nghĩa là có thể cái bài viết về thân hành nó rất nhiều chứ không ít. Bởi vì cái hành động của thân mình rất nhiều, rồi đến cái khẩu hành, rồi đến cái ý hành, lần lượt chúng ta sẽ diễn tả tất cả cái nhân quả của thân hành, khẩu hành, ý hành của chúng ta. Và khi mà học đến đâu thì chúng ta áp dụng vào đến đó, làm cho con người chúng ta như khẩu hành thì chúng ta dùng ái ngữ, không bao giờ mà nói những cái lời ác ngữ. Cho nên sử dụng chúng ta rất là áp dụng vào cái đời sống chúng ta, nó biến chúng ta trở thành con người có những hành động đạo đức cứ chỉ rõ ràng. Bởi vì cái này là cái học, học để biến mình trở thành, rồi từ đó cái oai nghi tế hạnh nó mới soi vào

để cho chúng ta thấy những cái thân hành của chúng ta, rồi cái đi, đứng, nằm, ngồi nó đều là cái thân hành hết mà. Cho nên khi áp dụng vào cái thân hành thì nó buộc lòng chúng ta là những người có phải oai nghi tế hạnh cái đạo đức rồi, do đó từ cái lời nói, từ cái suy tư của chúng ta nó biến dần con người chúng ta toàn nằm ở trong cái Thập Thiện, cái đạo đức của nó.

Rồi bắt đầu giờ con đem con trả ...

Còn những cái bài mấy con mới nộp Thầy để rồi Thầy đọc rồi Thầy sẽ trả lại sau con. Mấy con còn hỏi Thầy gì không? Bây giờ cũng 5 giờ rồi

[Tu sinh]:

- *Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.*

- *Kính bạch Trưởng lão từ bi, con xin mấy phút*

Về phá hôn trầm, thù miên thì hai hôm rồi, con không được Thầy cho phép của đức Trưởng lão mà con tự ý sử dụng để phá hôn trầm một thân một mình, thì con cũng thấy được bản thân con tuổi cũng lớn, rồi nghĩ đến việc phá hôn trầm, thù miên

rất là khó, nhưng con không nỗ lực được thì nếu mà nó qua thời gian sợ con không chịu được nữa cho nên con cố tình thử, thử chừng ba hôm, vì con nghe thời gian phá hôn trầm rất là khó khăn. Con không biết trong thời gian nó như thế nào, mà con mới làm thử có hai đêm thôi, nhưng mà vừa rồi con có nghe Trưởng lão nói về sự phá hôn trầm như vậy nó không đúng mục đích rồi điên khùng khóc cười, mới lớp thấp lên lớp cao thì nó sẽ có cái hại. Cho nên bạch Trưởng lão con xin sám hối vì cái sự mà nóng lòng muốn cho mình được làm chủ cái bản thân đau khổ và phá được cái hôn trầm là cái tâm si của mình, để rồi đường tu được tốt hơn nhưng không ngờ đó là làm một cái việc sai, để cho Trưởng lão lo lắng, con xin sám hối với đức Trưởng lão Từ bi, con trở lại cái buổi 10 giờ.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, bây giờ theo Thầy thiết nghĩ con trở lại 10 giờ, mình đi từ cái căn bản mình lên, rồi khi nào đúng Thầy cho phá là mấy con phá. Khi nào Định Vô Lậu mấy con thông suốt hết rồi nghĩa là cái dục lậu, hữu lậu mấy con đã chặn đứng hết rồi, mấy con đã dẹp hết rồi, thì bắt đầu bây giờ nó còn một chút ít nào hôn trầm, thù

miên là mở con đường mình đánh róc một đêm hai đêm là mình xong chứ không phải là lâu.

Bây giờ sự thật ra thì nói như Thầy Chân Thành với Thiện Thảo vẫn còn hôn trầm, thù miên chứ nó không hết đâu. Bởi vì cái dục nó còn mà, nó không bao giờ hết đâu. Cái tham sân nó vẫn còn thì làm sao cái si nó hết được, cho nên nó bị cứ kéo dài hoài mà cứ hể hờ một chút là nó đánh vô giấc liền, nó đâu có hết, đâu có dứt gốc nó đâu. Cho nên mấy con chờ căn bản mấy con tu rồi mấy con sẽ thấy đánh róc nó, mà mấy con không nhập sức nhiều quá phí, chứ không mấy con phí sức.

Cho nên mấy con giữ gìn đúng giờ là Thầy mừng, đúng mười giờ đi ngủ là đi ngủ, chùng nào Thầy cho lên thì mấy con mới lên. Bởi vì Thầy coi như là cái bộ chỉ huy rồi, cho đánh là đánh mà không cho đánh mà mấy con đánh đại thì thất bại đó, mấy con hiểu không?

[Tu sinh]: Dạ khi nào Trưởng lão cho phép con, con sẽ tiến hành phá hôn trầm. Con cảm ơn Trưởng lão.

[Trưởng lão]: Có gì không con? Con có

ý kiến gì

[Tu sinh]: *Thưa Thầy cho phép con về mai con trở lại.*

[Trưởng lão]: Được con! Rồi

[Tu sinh]: *Kính bạch Thầy! Thưa Thầy là cái nhân quả thân hành của con người thì cái hành động của nó vô cùng vô tận. Nhưng mà có thể quy nó về ba cái hành động chủ yếu là sát sinh, trộm cắp và tà dâm có phải ba cái đó là gốc không ạ ?*

[Trưởng lão]: Ba cái gốc là nó.

[Tu sinh]: *Từ cái chỗ đó phát triển ra*
 ạ

[Trưởng lão]: Phát triển ra, lấy cái gốc đó, đó là cái gốc của Thập Thiện đó con. Lấy cái đó mà thiên biến vạn hóa nó đủ hành động ra nhiều lắm con, đó là cái gốc để nó biến ra nhiều thứ, thì con dựa vào cái Thập Thiện mà con biến cái pháp thân hành.

[Tu sinh]: *Kính bạch Thầy! Thiện Thảo có viết một lá thư gửi cho con nói góp ý là con nỗ lực thiện xảo, nhưng mà con thấy sức con vẫn chưa được, nhưng mà con sẽ trình với Thầy là thời khóa tu tập của con tới 10 giờ thôi, có hôm con thức đến hơn 10*

giờ, con thức đến 11 giờ có được không?

[Trưởng lão] : Có thể 11 giờ thì được nhưng phải có ngủ con, ngủ tới 2 giờ thì thức dậy thì được không có sao hết. Nhưng mà khoan đã, để rồi Thầy sẽ cho, biết cái sức con có nhưng mà khoan để Thầy kiểm điểm qua những cái bài của con về Định Vô Lậu đó. Cái Định Vô Lậu cái tri kiến của con nó triển khai và nó áp dụng nhất là qua cái bài mà nhân quả con người xong rồi, con làm hết những cái bài nhân quả con người xong rồi thì đi đến cái bài nói về các pháp vô thường thì bắt đầu cái bài nhân quả các con thông suốt rồi Thầy sẽ cho tăng giờ lên, bởi vì nó thông suốt là nó ly dục, ly ác pháp nhiều lắm rồi, các con hiểu chưa?

Đó là cái đường đi của cái người tu căn bản từ cái chỗ vô lậu đó, lậu hoặc mình đã thông suốt bằng cái tri kiến, thì cái xả cái tâm của mình rất dễ, nó không còn bị dính mắc nữa, chấp đắm nữa. Cho nên từng đó khi mà nó xong được cái Định Vô Lậu này rồi, về cái nhân quả của con người mình rồi, thì bắt đầu cái bài này thông suốt rồi thì bắt đầu nó đi tiếp tục về cái Định Vô Lậu các pháp vô thường, thì lúc bây giờ Thầy cho con tăng giờ lên được. Còn bây giờ cái bài

này nó chưa xong mà con tăng lên thì Thầy ngại quá, quán nó sẽ bị ức chế. Trong khi đó cái tâm của mình nó chưa có xong về cái nhân quả Vô lậu đó. Do đó mình chưa có thông suốt, cho nên nó chưa hẳn là đã xả hết đâu, mình ép buộc mình ức chế nó xả chứ sự thật ra ở trong tâm của mình nó chưa có thông suốt, con hiểu không? Khi mà viết bài ra thì Thầy thấy mấy con chưa có thông suốt. Thầy muốn mấy con thông suốt hết như thật rồi, mà biết cách áp dụng như thật vào đời sống của mình rồi, thì Thầy biết rằng cái sự áp dụng đó là không có cái giặc tham sân si mà đánh vô cửa mấy con được. Bởi vì con đã biết áp dụng cho nên nó đánh vô là con áp dụng con đánh bay nó ra. Vì vậy mà Thầy cho con tăng giờ để đánh cái Vô minh lậu, cái si, cái hôn trầm, thù miên con thì có thể tăng lên 11 giờ được. Rồi thấy nó tiến được, tỉnh được trong 11 giờ Thầy cho tiến tới 12 giờ con hiểu không? Và cứ như vậy mà tiến dần dần để đánh róc không có còn cái mặt nó, và đồng thời con thấy con không còn bị hôn trầm.

Còn bây giờ Quý Thầy coi vậy chứ thức được, nhưng mà hở ra chút, lơ đễnh chút là hôn trầm dập cho liền tức khắc. Nghĩa là lơ

mơ là như Thầy Chân Thành hoặc là Thiện Thảo, lơ mơ là nó đánh đập vô liềm, nghĩa là mình thiếu cảnh giác một chút xíu là nó đánh vô. Bây giờ thí dụ như ngồi coi chừng là nó đánh vô liềm. Còn sau khi mà Thầy dạy mấy con rồi, mấy con ngồi, nằm nó tỉnh bơ, nó không bao giờ nó đánh vô. Tại vì nó đi từ căn bản nó đến diệt. Còn cái kia là tại mình ức chế nó mình làm nó vậy thôi, nhưng mà sử dụng cái gan dạ của mình, cái pháp đi kinh hành của mình ép buộc nó vậy nhưng mà nó vẫn còn sống nhăn nó chưa hết, cho nên khó lắm không phải dễ.

Bây giờ quý Thầy con cứ hỏi quý Thầy, Thầy đến có bữa quý Thầy ngủ khò, ngồi mà ngủ khò, hoặc là nằm ngủ khò chứ chưa hẳn là thức hoàn toàn đâu. Và thực sự ra mấy con biết Thầy đi kiểm tra hết chứ, đâu phải Thầy không biết, nhưng mà Thầy thấy như vậy cũng đỡ chứ nếu mà không khéo quý Thầy sẽ bị loạn tưởng rồi điên luôn nữa chứ là khác, thức quá nó điên chứ đâu phải không. Cho nên mấy con yên tâm, những người đó họ cũng năng nổ lắm, nhưng mà Thầy không để cho họ lui cái bước họ mà Thầy giúp cho họ từ chỗ đó họ thanh thản và bắt buộc họ phải làm bài, để cho họ triển

khai cái tri kiến của họ.

Bởi vì Định Vô Lậu là cái cốt cán của Đạo Phật, cho nên vào cái Tứ Chánh Cần thì Đức Phật nói ngăn ác diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện. Các con thấy cái lời dạy của Đức Phật chưa? Nó tuyệt vời như vậy đó, cho nên vì vậy mà nhớ những cái gì mà Thầy dạy thì không có sai, bởi vì Thầy là con người đứng lớp soạn cái giáo trình, giáo án để mà dạy mấy con tu tập thì phải đi từ thấp đến cao, không có đi sai đường. Hiểu chưa? Mấy con ráng

Thôi bây giờ tối rồi, mình về nghỉ, hết một buổi.

[Tu sinh]: *Tụi con có làm tiếp bài gì nữa không thưa Thầy?*

[Trưởng lão]: Con sẽ làm tiếp, không biết cái bài của con bây giờ (làm đến bài nào rồi)!!?

[Tu sinh]: *Thưa Thầy, Đường đi nhân quả của con người.*

[Trưởng lão]: *Đường đi nhân quả của con người. Thầy chưa đọc, nhưng mà điều kiện là Thầy đọc thì chắc chắn là nếu mà đầy đủ về đường đi nhân quả là nó Thập*

Thiện rồi con. Nếu mà đầy đủ trong Thập Thiện rồi thì chắc chắn là phải cho con đi qua cái bài pháp nhân quả thân hành rồi. Bắt đầu vào cái thân hành mới khẩu hành mới ý hành con. Bắt đầu bây giờ con triển khai, nếu mà con làm bài mới thì con về con tư duy con viết cái bài thân hành, thì nhắm vào cái chỗ thân hành mà ba cái điều thiện, ba cái điều thiện của thân hành đó. Con nhớ thân hành ba cái điều thiện đó không? Thập Thiện thì nó có ba cái điều thiện của thân hành, nhớ cái đó mà con triển khai cái đó con nói về thân hành được. Triển khai nó ra rộng, nó nhiều thứ chuyện ở trong ba cái căn bản đó, cái góc đó.

[Tu sinh]: Nói riêng cái thân hành không?

[Trưởng lão]: Nói riêng cái thân hành không, không nói khẩu hành, mà không nói ý hành trong đó, nói thân hành không. Đi từng phần để mà xoáy sâu, xoáy sâu vô cái nhân quả của con người. Chứ mình nói thân hành, khẩu hành nó chung chung, nói tùm lum đủ thứ nó lộn xộn, xoáy không sâu. Con nhớ rồi phải không?

Được rồi, bắt đầu bây giờ Thầy sẽ nói,

Thầy sẽ kiểm điểm những cái bài này Thầy trả lại cho mấy con. Đồng thời Thầy kiểm luôn những cái thân hành của mấy con luôn, để xem coi cái sự tu tập của mấy con như thế nào. Cái pháp nào mà phù hợp với mấy con để phá được hôn trầm thì mấy con sẽ ôm cái pháp đó duy nhất để mà đánh giặc, để tập luyện để cho nó thuần quen. Để cuối cùng thì khi mà bên đây cái Định Vô Lậu Thầy triển khai cho mấy con thông suốt được, nó vô lậu hết rồi, thì bắt đầu Thầy cho tăng giờ lên để mà đánh nó, hễ cho tăng giờ lên là có cái việc đánh rồi đó. Rồi tăng riết, nó lui thì mình tăng tới, nó lui mình tăng tới, tức là mình tăng giờ tới để cho nó lộ mặt nó ra, đó là cách thức mình chiến đấu, mình chiếm lần, chiếm lần cho tới thành thị mình giải phóng luôn. Cái phương pháp của mình là như vậy mà, đánh giặc mà, giặc sinh tử mà, đâu có phải chuyện dễ, nó từ lâu nó chiếm luôn cả cái thủ đô của mình, nó chiếm luôn hết mọi mặt, nó cai trị luôn hết rồi. Bây giờ mình phải từ ở trong rừng mình đi ra mình chiếm lần. Cho nên cái thời gian của mình mình chiếm chiếm dần dần, cho đến khi mình chiếm nốt cái thời gian rồi thì mình ...Con hiểu không?

Đó là cái phương pháp mà, Thầy huấn luyện trong trường sĩ quan mà, cho mấy con trở thành những dũng sĩ, những chiến sĩ anh hùng hết chứ đâu có lơ mơ, mỗi người là một chỉ huy của mặt trận sinh tử chứ. Để rồi mấy con sẽ thấy, Thầy dạy mấy con mấy con sẽ làm chủ được sinh tử mà, Thầy bảo đảm cho mấy con biết là cái trường trình của Phật giáo là như vậy đó, nhưng mà mấy con có chịu tu học, có chịu trở thành những người sĩ quan để đánh giặc không chứ, hay mấy con sợ chết, nó sợ chết mà thôi cứ về nghỉ đi cho nó khỏe, chứ còn ở đây là không hoàn toàn sợ chết nữa.

Một là đuổi giặc ra khỏi đất nước chúng ta làm chủ bốn sự đau khổ; hai là chết. Chết cho kiếp sau mình cũng không tái sinh nữa đâu mà sợ, cái mặt trận này nó không đạt, nó không có sai mình được nữa. Bởi vì mình đã biết cái nơi mình ở, trạng thái nào mình đã về mà không còn tái sinh chứ không phải mình không biết, chỗ nào mình ở được.

Bây giờ mình đánh tuy rằng mình không thắng nó được vì cái thân nhân quả, thân nghiệp của mình, mình chưa đủ lực để thắng nó, nhưng mình chết mình vẫn biết được ở chỗ nào mà không còn mang cái thân

nữa. Cho nên mấy con cũng vẫn thành tựu chứ không có chết, không có mất cái chỗ nào đâu mà sợ.

Mặc dù chưa đủ lệnh làm chủ như Thầy nhưng mà các con vẫn biết chỗ, biết chỗ mình về rồi không có lạc đường đâu, cho nên mấy con yên tâm. Tôi chưa có đủ Tứ Thần Túc chắc chắn tôi còn tái sanh. Không có đâu, mấy con, đừng có tưởng cái điều đó. Khi mà mà mấy con biết được cái trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự của mấy con là mấy con biết ở chỗ về, đừng có sợ cái chuyện đó. Nhân quả nó không có xen vô chỗ đó được. Mà hễ khi mà mấy con sắp sửa chết mà nó xen vô chỗ đó được, mấy con nhớ gia đình, nhớ cha, nhớ mẹ nhớ vợ nhớ con đó là tiêu mấy con rồi, buộc mấy con phải đi tái sanh.

Còn mấy con chẳng cần cái thứ này, chẳng cần, nó là nhân quả, duyên nợ gặp nhau trả hết. Bây giờ tới đây tu hành chẳng còn biết gì hết, chỉ còn biết thanh thản, an lạc, vô sự. Mà đến đây mà không có làm gì tao được thì lúc bấy giờ mấy con là người chiến thắng đi vào. Bỏ thân này ngay đó là mấy con vào. Thầy bảo đảm mấy con, đó là cái chân lý của Đạo Phật đã xác định cái điều đó. Khi mình nhận được cái chân lý mình

mình đâu có còn trôi lặn trong lục đạo, đâu có còn trôi lặn trong cái sự đau khổ đó nữa, nên nỗ lực ráng cố gắng để đủ lực.

Bây giờ mình còn sống, tôi làm chủ tôi thấy cái sức lực mình làm chủ rõ ràng, mình làm chủ bệnh, mình làm chủ được sự sống chết. Muốn mình tịnh chỉ thử, mình bảo cái thân cái trọng lượng mình nó bay lên được mà mình thấy cái lực của mình ghê chứ đâu phải, ngồi bảo bay lên coi thử coi, bay lên 1 thước là bay 1 thước, mà bay 2 thước là bay 2 thước, lệnh mình truyền tới đâu nó làm tới đó đó. Mấy con thử coi cái lực của mấy con ghê lắm, con người của chúng ta có cái lực như vậy đó, mà chúng ta không luyện tập, không tu tập để cho tâm thanh tịnh chúng ta có sao? Tại sao chúng ta điên quá vậy. Mỗi con người, người nào cũng làm được mà tại sao chúng ta lại để phí cái đời chúng ta, tiền bạc mua được không? Các con bỏ ra hàng tỉ bạc, có người hàng tỉ tỉ bạc họ giàu có, họ mua được cái lực này không, có ai làm được không? Trong cuộc đời chúng ta nhìn đi, tất cả mọi người bây giờ dù họ có làm tổng thống đi nữa họ không có làm được cái điều này đâu, họ cũng chết nhăn răng, méo miệng như thường. Giặc sinh tử họ đến

họ cũng đầu hàng cũng đi nằm nhà thương, bệnh viện chứ làm gì mà thoát khỏi. Còn với mình coi như cái đồ bỏ rồi, có phải sướng không? Các con thấy không? Mình không cần làm tổng thống, mà mình vẫn là tổng thống mấy con, chủ tịch. Mình giải phóng được đất nước mình thì mình chủ tịch chứ sao, có phải không? Các con hiểu mình, đó là mình giải phóng được, mình là người điều khiển, chủ động điều khiển để giải phóng thì mình là cái người lãnh đạo cho cái nước đó chứ sao. Nhưng mà nước mình không có lính, không có dân nhưng mà mình làm chủ, đó là cái hạnh phúc của mình nhất mà. Mấy con nhớ trên cái vấn đề đó thì mấy con ráng tu, đừng phí bỏ uổng tuổi đời của mấy con. Gặp Thầy mà mấy con bỏ uổng cuộc đời mấy con thì cũng nhăn răng, méo miệng chết vô nhà thương thì mấy con ráng chịu, bác sĩ trích cho mũi thì mấy con tiêu rồi.

Thôi bây giờ tôi rồi phải không? Thầy nói hoài mà mấy con nghe hoài cũng được hết không có gì mà Thầy nói mấy con không nghe, nhưng mà nghe hoài rồi nó mất thì giờ dữ lắm.

034-(LCK-019A)

- * Đường đi nhân quả con người
- * Chánh niệm tĩnh giác
- * Tâm thư và cảm nghĩ tu sinh

--->❖<---

Hôm nay ở trong cái lớp nữ của mấy con, Thầy muốn có một cái người nào mấy con đứng ra mình điều khiển cái lớp nữ để cho mình khi mà trước khi thầy vào lớp. Cũng như bên nam nó phải có một người để điều khiển cũng như là trưởng lớp vậy mấy con. Vậy mới được chứ còn nếu mà bên nữ mà để cái người nam điều khiển thì không có được. Có gì sai thì mình nhắc nhở nhau. Cho nên trong khi đó thì Thầy muốn cử một người thì cái người nào mà có khả năng thì mấy con cố gắng giúp Thầy về cái phần cho nó hoàn chỉnh bên nữ. Còn bên nam Thầy cũng chọn một người để chúng ta học tập cái lớp học tập cái lớp học chúng ta tu tập cái lớp học cho nó càng tốt hơn.

Và hôm nay thì Thầy cũng sẽ trả bài cho

mấy con, về Thảo mộc cũng như về cái nhân quả của con người, đường đi của nhân quả, thì Thầy sẽ lần lượt Thầy ...khuyến khích mấy con cái sự tu chọ thêm lên, và có những gì khúc mắc trong cái sự tu tập mấy con hỏi Thầy, Thầy sẽ trả lời hết để giúp mấy con tu tập cho được.

Chiều thì mấy con sắp xếp cái người lớn tuổi thì ngồi trước, và cái người nhỏ tuổi thì ngồi sau, và đồng thời cô Út sẽ mua một số bàn ghế, vừa rồi thì có đem về một số để mấy con ngồi học có cái bàn mình ngồi mình học, ngồi nghe cái thời gian dài 2, 3 tiếng đồng hồ trong một buổi học thì mình có cái chỗ mình ngồi nó dễ hơn. Còn các con ngồi xếp bằng như thế này thì viết nó cũng khó, khi mình viết mình phải khum xuống mình ghi chép, còn cái bàn ngồi mình để cái tay mình tự nhiên nó không mỏi mệt hơn và để dành cái công sức mà ngồi ráng cố gắng để mà nghe, để mà học, để cái công sức đó mình về mình tu tập nó có lợi ích hơn. Cho nên tìm mọi cách để cho cái lớp học chúng ta nó trọn vẹn đầy đủ, để sự học tập càng ngày càng có tiến bộ tu tập càng ngày có ích lợi hơn.

Và hôm nay bắt đầu chúng ta tiếp cái bài Định Vô Lậu, cái phương pháp học về Định Vô Lậu, triển khai cái tri kiến của chúng ta, thì chúng ta nhớ rằng cái bài thảo mộc là cái bài chứng minh cụ thể để nói về nhân quả. Nhưng đến cái bài nhân quả của con người, thì đường đi của nhân quả, thì tức là chúng ta khái niệm cho mọi người biết rằng cái nhân quả của con người thì nó dựa vào cái thập ác và thập thiện mà chúng ta vẽ ra cái đường đi của nhân quả. Bởi vì thân hành, khẩu hành, ý hành là cái đường đi của nhân quả của con người, nhân ở đó mà quả nó sẽ hiện đến nó làm cho cái sự đau khổ của thân tâm chúng ta. Thì do cái đường đi đó mà nó tạo ra cái khổ, cái nhân của nó từ đó mà nó sinh ra. Vì vậy mà chúng ta nên dựa vào mười cái điều lành mà Phật đã dạy, tức là thập thiện, thập ác, dựa vào đó thì chúng ta sẽ thấy được cái đường đi của nhân quả của con người rồi sau đó chúng ta lần lượt chúng ta viết bài.

Các con chú ý kỹ, khi mà viết bài về nhân quả con người thì viết nhân, một cái hành động, một cái quả và áp dụng vào đời sống con người chứ không phải viết nhân quả suông như là nhân quả thảo mộc. Biết

áp dụng vào đời sống của chúng ta bằng cái sự hiểu biết đó. Thì sự áp dụng đó nó cụ thể nhất là chúng ta đem những cái ví dụ cuộc đời chúng ta đã thấy những cái sự kiện gì xảy ra. Thí dụ như một người ăn trộm, ăn cắp thì khi bị đánh đập thì phải trả cái quả như thế nào, và đồng thời những cái hậu quả của những cái sự kiện đó nó sẽ ra sao và chuyển biến để áp dụng vào đời sống thì phải đem những cái cụ thể người nào đó để mình đem ví dụ. Cụ thể mình đem cái ví dụ cụ thể ông A, ông B, ông C đã ăn cắp, ăn trộm bị người ta đánh đập rồi bị bỏ tù như thế nào, mình đem cái ví dụ đó ra áp dụng cái nhân quả, cho thấy rằng cái hành động ăn cắp, ăn trộm nó sẽ bị cái quả gì và mình tiếp tục mình nói đến những cái từ trường của những người ăn trộm, ăn cắp này sẽ sanh ra làm những con người ăn trộm, ăn cắp như thế nào. Mình nói đến từ cái nhân quả cho đến cái duyên hợp rồi cho đến trùng trùng cái duyên khởi của cái nhân quả đó, để thấy cái nổi khổ của thế gian. Tại sao? Bởi vì con người và muôn vật sinh ra từ nhân quả chứ không phải có một linh hồn tái sanh, Bây giờ chúng ta triển khai nó càng lúc nó càng rõ ràng hơn, các con nhận xét một hành động mà chúng ta

làm cái điều gì.

Thí dụ như nói về thân hành, là cái người đó dùng cái tay của họ móc túi, lấy của người khác. Đó là cái hành động tham lam, trộm cắp. Hành động xấu ác làm cho người mất của đau khổ. Nói rõ ràng, khi hành động như vậy đem đến nỗi khổ cho người mất của. Và khi mình bị người ta bắt, phải trả cái quả bị người ta đánh đập, hoặc bị bỏ tù. Và như vậy chưa xong đâu, chưa hết đâu, rồi con, vợ ở nhà- bị bỏ tù thì con vợ mình nhe nhóc, cực khổ. Mình phải nói hết những cái quả. Và khi đó, từ cái từ trường mình bị đánh, bị đập, bị cái quả đó, bị đánh, bị đập, bị nhốt thì cái từ trường đó luôn phóng xuất ra, nó tương ứng với những cái sự tham, cái tâm tham, trộm cắp. Từ đó, những gia đình tham lam trộm cắp mới sanh ra những đứa con tiếp tục. Nhưng không ngờ cái đó là nhân quả chúng ta sinh ra, chứ không phải chúng ta đi sanh ra. Cho nên từ nhân quả thảo mộc để chứng minh cho chúng ta còn đang sống mà vẫn tiếp tục tái sanh, chứ không phải chúng ta chết rồi mới tái sanh.

Từ xưa đến giờ, người ta nghĩ rằng khi

chúng ta chết rồi mới tái sanh, nhưng chúng ta có thấy rõ nhân quả thảo mộc không? Một cái cây nó còn sống, nhưng mà cái hạt nó vẫn lên cây khác, và vẫn tiếp tục có trái khác. Nó là nhân quả sanh chứ đâu phải con người sanh, sao mà một người chết rồi mới sanh. Các con hiểu điều đó, nhân quả sanh mà. Cho nên Đức Phật nói chúng ta là thừa tự nhân quả: từ nhân quả sanh ra, sống trong nhân quả, chết đi trong nhân quả, có đúng không mấy con? Cho nên một người chúng ta làm ác sanh ra biết bao người làm ác. Một người làm thiện sanh ra biết bao nhiêu người làm thiện. Do xét qua nhân quả, chứng minh cụ thể chúng ta mới thấy: một người ăn trộm kia, biết đâu chừng chính mình tham mà cái người ăn trộm kia là của mình? Các con có hiểu điều đó không? Nếu là đôi mắt Tam Minh thì người ta thấy rõ ràng. Chính cái hành động ác của tôi hôm qua mà bữa nay nó sanh làm đứa bé. Mà đứa bé đó trở thành ăn trộm ăn cắp đó. Các con hiểu điều đó. Cho nên vì vậy ngay bây giờ chúng ta làm một điều thiện thì chúng ta chặn đứng bao nhiêu đứa bé xấu, đứa bé ác. Nhân quả trùng trùng duyên khởi, nhưng nó đâu phải là sanh ra rồi nó hoàn toàn trọn

ven hết đâu. Nếu nó trọn vẹn thì quả đất này làm sao có chỗ ở? Hoàn toàn làm sao có cái sự sống được. Cho nên nó phải bị diệt. Có khi sanh ra, vừa nứt mầm thì nó đã bị chết, bị diệt. Thì bằng chứng chúng ta thấy rõ hiện giờ cái kế hoạch hóa gia đình, người ta phá thai, người ta móc thai, người ta bỏ. Đó là những cái nhân diệt của nó. Chưa sanh mà nó đã bị diệt rồi, trong cái mầm trứng nước của nó. Đó là cái hiện tượng mà chúng ta thấy nhân quả nó như vậy, chứ đâu phải nó luôn luôn mà nó...

Thí dụ như chúng ta thấy cây tràm của chúng ta đây, nó ra bông, nó ra hạt, nó ra trái, rồi ra hạt. Cái hạt của nó rớt xuống, cái nhân nó rớt xuống, nếu mà nó rớt xuống ngay chỗ ẩm ướt thì nó lên được cái cây. Còn nếu nó rớt trong đồng rác hay nêu cao ráo thì cái hạt bị khô, bị hư đi, nó chết ngay liền. Đó là sự sinh diệt của nó, mà sinh diệt nó trùng trùng. Khi cây tràm này nó rớt hàng trăm ngàn cái hạt, mà khi lên được mấy cây, mấy con? Phải không, mấy con hiểu chỗ đó. Nên một hành động ác của chúng ta, chúng ta biết sinh diệt ghê gớm lắm.

Cho nên bài học nhân quả con người

là bài học xác định cho một sự vô lậu để chúng ta sống hoàn toàn hiểu biết như thật của Phật Pháp mà chúng ta cố gắng thực hiện sự giải thoát. Cho nên khi chúng ta nói một hành động trộm cắp, nói hành động sát sanh, giết hại ăn thịt chúng sanh, thì cái quả sẽ thọ như thế nào. Như bây giờ Thầy giết một con gà, Thầy ăn thịt con gà, rồi cái quả nó như thế nào? rồi sự chuyển cái quả đó để sinh ra bao nhiêu con người khác, hoặc bao nhiêu con gà để bị người khác giết hại lại. Chúng ta nói như vậy, rồi chúng ta áp dụng. Cái phần áp dụng quan trọng lắm. Cái phần áp dụng là chúng ta nói cái sự kiện có thật xảy ra trong xã hội chúng ta, những người làm điều đó. Thí dụ những người mà bắt ếch, họ thường bắt con ếch họ bẻ cái giò. Thường người ta làm gà, người ta hay bẻ cái chân, người ta lật cái cổ, lật cái cánh của nó, người ta bẻ hai cái giò. Những hình ảnh đó chúng ta sẽ nói cái hiện tượng của những người bị xe đụng gãy giò, gãy chân hoặc cụt tay cụt chân, đều là do cái vấn đề bẻ giò ếch, bẻ giò gà. Tất cả những hành động đó làm sao chạy khỏi cái quả. Chứng minh cho ông A, ông B, ông C ở trong xã hội chúng ta, thì đó là cái cụ thể để nói cho nhân quả của

hành động ác đó mà phải gánh chịu những hậu quả. Làm như vậy để làm gì? Làm như vậy để cảnh giác sự hành động ác của chúng ta để chúng ta ngăn ngừa. Nói như vậy để mọi người biết được nhân quả, người ta ngăn ngừa. Tức là chúng ta chuyển đổi được nhân, chuyển đổi được... Và nó áp dụng nó thực tế, cụ thể, rõ ràng, làm cho mọi người nhìn qua nhân quả mà người ta không còn làm ác nữa. Mà chính mình viết được cái bài đó, chính nhắc nhở mình rất sâu không làm ác. Cho nên ví dụ chẳng hạn mấy con thấy, người ta mắng chửi mình, mình giận dữ, mình mắng chửi lại, mình đánh người lại thì nó sanh ra những quả ác nào, nó xảy ra cái gì. Khi đọc đó, chúng ta thấy ngao ngán quá, cho nên khi một người chửi, chúng ta biết thương, chúng ta không biết ghét.

Cho nên chúng ta không bao giờ nói nặng một người nào, phỉ báng một người nào, chửi mắng một người nào. Nói nặng một người, chửi mắng một người là từ trường chúng ta sẽ sanh ra những người ác. Và trong khi đó, cái mà chúng ta đang thọ cái quả là vì chúng ta tức giận, tức giận tức là cái quả khổ đau. Cho nên chúng ta viết nhân quả chúng ta phải rõ những điều này

khi ghi chép, chúng ta phải diễn tả. Thí dụ nói về ăn cắp, ăn trộm thì chúng ta nói cái nhân đó, thì chúng ta nói cái quả, rồi chúng ta nói sự chuyển đổi của nhân quả đó, rồi nói về vấn đề áp dụng vào đời sống. Áp dụng vào đời sống tức là chúng ta nêu lên một sự thật xảy ra trong đời sống của chúng ta có ông A, ông B, ông C. Cho nên cái bài luận về nhân quả con người nó rộng rãi và nó nhiều lắm mấy con. Mỗi một cái vấn đề chúng ta nói lên điều gì phải có một cái ví dụ và có đem một cái sự thật cuộc đời xảy ra chứ không được đặt. Chúng ta nhớ lục trong đầu óc chúng ta, chúng ta thấy cuộc đời xảy ra chứ không được đặt, chúng ta nhớ lục trong đầu óc chúng ta, chúng ta thấy hoặc là đọc ở trên báo chí chúng ta thấy có cái sự kiện xảy ra, cái tin tức gì đó xảy ra thì chúng ta suy ngẫm ra nhân quả gì để cái tin tức này xảy ra. Chúng ta ghi vào đây là một cái sự thật áp dụng vào đời sống. Nhờ như có áp dụng vào đời sống như vậy cho nên cái tri kiến của chúng ta nó sáng suốt, nó xả đi, nó không còn giận hờn, nó không còn phiền não, nó không còn làm điều ác nữa.

Vì đầu tiên chúng ta vào cái bài học này thì chúng ta cũng nhớ kỹ, chúng ta vẽ

ra được cái con đường đi của nhân quả thân hành, khẩu hành, ý hành, và Thập Ác và Thập Thiện. Thân có ba điều ác, mà ý có ba điều ác, khẩu có bốn điều ác, công lại Thập Ác. Còn nói về điều thiện thì thân có ba điều thiện, ý có ba điều thiện, miệng (khẩu) có bốn điều thiện cộng lại thì đó là Thập Thiện. Dựa vào con đường Thập Thiện, Thập Ác mà chúng ta triển khai con đường nhân quả của con người. Bởi vì thân hành, khẩu hành, ý hành thì chỉ có con người có mà thôi, loài thảo mộc mấy con thấy có không? không có đâu. Còn loài động vật khác mấy con thấy có đủ ý hành không? Chưa có. Nó có sự hiểu biết, nhưng hiểu biết nó không phải hiểu biết của con người, không có sự tư duy như con người. Cho nên cái hiểu biết của nó chỉ hiểu biết tranh giành, cướp giết lẫn nhau, chứ nó không phân biệt tinh vi như con người. Nó có phân biệt nhưng phân biệt rất ít. Cho nên có những loài chúng ta thấy nó gần như con người, cũng có sự hiểu biết, nó cũng có tình thương đối với chúng ta nhưng nó quá ít, nó không đủ. Chỉ có con người là duy nhất mới có đủ điều kiện triển khai tri kiến, tức là cái đường đi của nhân quả ý thức của nó, còn lại là không đủ, ý thức của

nó không đủ. Nó không thể sáng tạo ra chữ để viết, còn con người chúng ta sáng tạo ra chữ để viết. Ở cái vùng nào, ở một cái địa phương nào con người chế tác ra cái chữ.

Các con thấy, như người Đông Phương chúng ta thì người Trung Hoa họ sáng tạo ra cái chữ gọi là chữ Hán. Người Việt của chúng ta vụng về hơn, dựa vào cái chữ Hán viết ra thành cái chữ Nôm. Các con thấy rồi đấy, vì vụng về không sáng chế ra được thì nhờ cái chữ Hán chúng ta sáng chế ra chữ Nôm, chúng ta cũng biết sáng tạo ra, nhưng mà chúng ta dựa. Còn cái người Trung Hoa họ tư duy, suy nghĩ ra họ hình dáng họ vẽ ra, họ vẽ ra thí dụ như cái núi thì họ vẽ ra cái chữ của nó như ba hòn núi, thì các con thấy cái lối mà tượng hình, tượng ý của con người sáng tạo ra cái chữ viết để chúng ta viết, chúng ta diễn tả được cái ý chúng ta muốn nói. Rồi người Tây Phương thì họ sáng tạo ra cái chữ của người Trung Hoa chữ Hán, nhưng mà các con thấy như người Thái, người Lào, người Miến họ lại sáng tạo ra cái chữ của họ, chữ Phạm của họ - chữ của họ có cái móc quéo lên xuống. Chúng ta nhìn chúng ta đâu có biết nhưng mà người nước đó, quê đó họ sáng tạo để người ta ghi chép lại những cái

ý của ... Còn các con thấy có con vật nào viết chữ ra bao giờ không? Cho nên con vật không làm được mấy con.

Con người biết làm thực phẩm để dành, để sống, biết làm ra của cải, biết làm ra thức ăn. Còn con vật có biết không? Không biết làm. Con có thấy con vật gì mà nó đi trồng trúa không? đi lượm, đi mót, thiên nhiên có gì thì đi lượm lấy ăn. Còn con người chúng ta biết làm ra thực phẩm. Cho nên con người là cái loài động vật cao quý nhất.

Nhờ có sự cao quý, có sự tư duy suy nghĩ, có sự sáng tạo cho nên con người vẫn làm điều thiện, điều tốt. Và nếu con người làm tốt, một loại động vật cao cấp như chúng ta làm tốt thì tất cả những loài động vật khác hoàn toàn trở thành những con vật hiền lành, và hoàn toàn không còn có con vật sanh ra nữa, nghĩa là hoàn toàn là những người tốt.

Còn nếu con người chúng ta còn ác pháp thì còn sanh ra loài động vật quá nhiều. Chính ai làm ra? Môi trường sống làm ra, nhân quả làm ra. Nhưng cuối cùng nhờ con người chuyển biến, biến thế gian chúng ta, biến thành môi trường sống của chúng ta trở

thành môi trường sống hiền hòa, trở thành mọi vật hiền hòa. Nếu con người chúng ta mà sống thiện thì loài vật sanh ra là loài vật hiền hòa, không bao giờ sanh ra loài hung dữ ăn thịt nhau. Các con thấy con bò, con trâu có ăn thịt nhau đâu, nhưng vẫn ăn cỏ. Bởi vì có những con vật hiền lành, nhưng vẫn có những con vật xé con này, giết con kia ăn. Đó là do ai mà ra những con vật này? Từ môi trường, mà môi trường có từ trường ác và từ trường thiện. Mà từ trường ác, từ trường thiện này từ đâu lưu xuất ra?

Nếu con người chúng ta là những người biết sáng tạo, biết chế tạo, biết nghĩ thiện ác mà luôn luôn hành động ác thì từ trường ác này càng tăng lên nhiều, loài động vật ác càng sinh phát nhiều. Sự chết chóc đau thương trên hành tinh này rất là lớn. Cho nên sự tu tập của chúng ta trở về với đạo đức nhân bản, nhân quả, sống không làm khổ mình khổ người, khổ chúng sanh là sẽ đem lại hạnh phúc cho loài người vô cùng, vô tận.

Thầy xin nhắc nhở để bài viết mấy con đường đi nhân quả và nhân quả thân hành, nhân quả khẩu hành, nhân quả ý hành là

tổng hợp ý, nó không phải tóm lược nữa mà viết để áp dụng vào đời sống tu học giải thoát bằng Định Vô Lậu, bằng sự tư duy của mình, bằng tri kiến giải thoát rất là quan trọng cho những bài tập này. Cho nên viết rất cẩn thận, kỹ lưỡng mỗi đề tài, mỗi ví dụ phải nêu rõ ràng nhân quả, chuyển biến nhân quả, áp dụng đời sống trong nhân quả. Nhiều khi chúng ta có lý thuyết suông mà chúng ta không biết áp dụng tức là chúng ta thiếu ví dụ. Thiếu bài chúng ta thiếu ví dụ, đem cuộc sống phải lên trên cuộc sống của chúng ta hằng ngày, đem vào để áp dụng chỉ bảo cho người thấy được nhân quả, đó là điều cần thiết cho chúng ta khi viết bài này. Các con nhớ rõ những ý thầy gọi để mấy con cố gắng thực hiện đúng và những bài viết của mấy con, mỗi bài là mỗi nhân quả, mỗi bài là mỗi bài học triển khai đầu óc của chúng ta khi trở về với cái nhìn đúng đắn, chánh kiến không còn sai lệch nữa. Một giá trị rất lớn là chúng ta hiểu biết được như thật, chúng ta sẽ giải thoát, còn hiểu biết không thật thì chúng ta không giải thoát. Về vấn đề vô minh lậu mà mấy con chịu khó đi kinh hành, chứ không phải đi kinh hành nhiếp tâm, ức chế tâm để mà đạt được thiền định,

mà đi kinh hành mục đích mà từ hôm qua, hôm kia mà Thầy kiểm tra lại thì sự đi kinh hành của mấy con có nhiều đặc tướng, có nhiều thiện xảo, nhưng mục đích thiện xảo là nhằm phá đi hôn trầm, tùy miên, chứ không phải thiện xảo để nhiếp tâm, an trú tâm để đi vào định tướng, đi vào bệnh tật thì không nên. Nhớ kỹ vấn đề mà tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác đi bốn cách thân hành niệm thì chúng ta hãy biết rõ cái mục đích của nó là đang tập tu phá hôn trầm, tùy miên chứ không phải đi để mà nhiếp tâm, an trú tâm để mà nhập định. Vấn đề nhiếp tâm, an trú tâm thì vấn đề đó lần lượt Thầy sẽ dạy cho mấy con nhiếp tâm, an trú tâm để đẩy lui bệnh khổ trên thân mà thôi. Nếu có bệnh khổ trên thân thì chúng ta sẽ sử dụng tâm thanh thân, an lạc, vô sự vẫn đẩy lui được bệnh... Vì tâm thanh thân, an lạc, vô sự làm xung mãn Tứ Niệm Xứ, nơi trạng thái tâm đó chúng ta vẫn đẩy lui được bệnh khổ chứ không cần phải an trú, nhiếp tâm, an trú như Định Niệm Hơi Thở. Nhưng chúng ta phải học và phải tu Định Niệm Hơi Thở chứ không phải không tu tập nhưng chưa tới lúc, tới lớp đó Thầy sẽ dạy. Đây là lớp Chánh kiến chúng ta đang học đặt nặng về vấn đề

Định Vô Lậu triển khai tri kiến chúng ta để diệt trừ dục lậu, hữu lậu và đồng thời chúng ta tập tỉnh giác đi bốn giai đoạn Chánh Niệm Tỉnh Giác trên thân hành chúng ta để đẩy lui hôn trầm, thù miên, tức là vô minh lậu. Lần lượt chúng ta sẽ tăng dần giờ khác chúng ta tăng lên sự hôn trầm, thù miên chúng ta sẽ lui dần do cái sự tu tập của chúng ta. Vậy hôm nay Thầy đọc cho các con nghe một người bạn tuổi 65, một trận hôn trầm, thù miên rất nặng và cụ đem hết sức lực của mình nỗ lực tu tập nhưng không sạch bằng một câu tác ý mà đã đuổi được hôn trầm, thù miên để chúng ta rút tĩa với nhau bằng kinh nghiệm tu tập.

ĐÂY LÀ LỜI CỦA NGƯỜI CƯ SĨ TU TẬP

Kính bạch Thầy!

Từ ngày vào Tu Viện tu tập đến nay ngót nửa tháng, con vẫn thấy hôn trầm, thù miên cứ theo đuổi ráo riết. Đang đi kinh hành mà hầu như con không thể chịu nổi với đôi mắt cứ muốn sập xuống, ráng hướng lên mà vẫn thấy lơ mơ như người sắp bị mù, thân không muốn bước, tinh thần rã rượi bủn rủn. Con vội tìm ghé ngồi

tự nhủ thầm “Thầy đã khẩn thiết nói với các con là Thầy sẽ mở khóa dạy tu học lần cuối này, nếu các con không cố gắng tu tập thì Thầy sẽ nhập diệt”. Nghe lời Thầy như trần trời, con cảm thấy rất lo sợ mặc dù con nay đã 65 tuổi rồi. Nói quá trẻ thì cũng đúng mà nói có thể cố gắng tìm đường giải thoát cũng ngại. Tuy thế con cũng quyết tâm nhân cơ hội cuối này sẽ phấn đấu nỗ lực tu tập dù chết cũng cam.

Con tự nghĩ mình đã bỏ gia đình vào đây, trước là mang ơn đức như biển cả của Thầy tôn kính, vì đàn con dại mà Thầy không nề công cực nhọc sớm hôm diu dắt chúng con trên bước đường giải thoát, mặc dù tuổi của Thầy đã cao, sức đã yếu lắm rồi. Bên cạnh có cô Út phải chịu lao nhọc lo lắng nấu nướng thức ăn cơm nước vun vén cho số đông người tu tập mà không than thở một lời nào. Kế đó công đàn na, thí chủ đã nhích nhúc tiền của để cúng dường Chư Tăng, Ni mà không nề mồ hôi nước mắt. Ôi nói sao cho hết công lao thật đáng tôn kính biết nhường nào, thế mà mình lại ương ương lười biếng chỉ ăn no ngủ kỹ hay sao? Thật là đáng trách, đáng khinh. Nghĩ đến đây con tự gào thét trong tâm “hãy

đứng lên và mạnh dạn đi kinh hành ngay”, thế là con tác ý: “Hãy tiếp tục tu tập đi kinh hành tôi biết đi kinh hành, hãy đuổi con ma ngủ ra khỏi ngay” Thế đấy cũng hơi lạ, con đi kinh hành một cách tỉnh táo, hết sức và hết buổi tu tập mà không còn hôm trầm nữa. Nhưng tập tới hôm nay tuy có lúc hơi tái lại là con tác ý ngay “không được lười biếng, hãy bước đi kinh hành, là cái thân phải tỉnh lại ngay” thậm chí những buổi ngủ trưa con bắt buộc nó ngủ quy định 45 phút mà thôi.

Thưa Thầy tôn kính! Đây là lời tâm đắc chân thành mà con tha thiết mong Thầy xét duyệt và chọn lựa pháp tu theo đặc tướng của con để con dễ tiếp thu và triển khai pháp hành thế nào cho thuận lợi hơn. Con cúi xin Thầy chấp nhận cho con chọn thời khóa nội quy Tu Viện hiện hành bốn thời, mỗi thời ba tiếng.

Kính thưa Thầy con xin trân trọng kính dâng lên Thầy lòng tôn kính cao quý nhất của con và ước nguyện Thầy mãi mãi vững bền sức khỏe để giúp đỡ chúng con thoát kiếp đời khổ đau này.

Đó là một cái vị cư sĩ họ nói lên cái

sự tu tập của mình phải chiến đấu để cái hôn trầm, thù miên. Mà chỉ có pháp tác ý mấy con, rồi đứng dậy đi kinh hành, vì Thầy biết là người nào tu thì chắc chắn cũng phải trải qua sự gian khổ lúc mà bị hôn trầm, thù miên. Chắc chắn là lời của người cư sĩ này, của người bạn đồng tu của mấy con là lời chân thật không bao giờ đặt điều, đó là một điều thật sự. Người tu ai cũng gặp phải cái đau khổ này, nhưng nhờ pháp tác ý mà người đã thắng được, chỉ có trước khi chúng ta cố gắng, mà gặp trường hợp này Thầy cũng khuyên mấy con cố gắng tác ý cho mạnh mẽ. Giữ vững tinh thần của mình, nghị lực đầy đủ, tiến tới từng bước đi chiến đấu. Thầy Chân Thành khi bị hôn trầm, thù miên gục tới gục lui hôm nay Thầy đã phá được hôn trầm, thù miên của mình, tỉnh thức thức suốt đêm mà không còn bị hôn trầm, thù miên. Thầy nói sao các con biết đây, mỗi lần bị gục tới gục lui thì Thầy tỉnh ngay liền, chán chĩnh ngay liền, thầy nói vậy, “chết sắp đến nơi rồi, thân mảy già mảy chết rồi mà còn ở đó còn ham ngủ” thì ngay đó thầy thấy nó tỉnh ngay liền mấy con. Bởi vì cái nỗi lo của chúng ta chết đến nơi, nghiệp tái sanh sắp đến, nỗi đau khổ của chúng ta

sẽ tiếp diễn, thân người nữa, làm sao thoát khổ mà bây giờ còn tham gì nữa mà đi ngủ. Lời nói ấy, tác ý ấy sách tấn chúng ta rất lớn, làm chúng ta tỉnh táo trở lại ngay liền. Cho nên nhiều khi Thầy gặp nhiều cái khó khăn thì thầy chỉ cần đem cái chết của mình ra trước mắt để hù dọa cho cái tâm mình cho nó sợ và từ đó nó tỉnh lại. Thật sự cái tâm mình cũng sợ mấy con, Thầy có nhắc lại cái câu chuyện khi thầy ở giữa đồng mả có cái nhà mồ, Thầy vô đó Thầy ở tu vì sợ ma quá cho nên Thầy không dám ngủ vì vậy mà nhờ đó Thầy về đây Thầy tu tập Thầy thấy hôn trầm, thù miên bớt rất nhiều. Tại vì mình sợ mình không dám ngủ rồi nó quen đi cho nên về đây cái lười biếng, cái buồn ngủ nó cũng ít xuống, đó là do Thầy sợ thôi. Còn bây giờ chúng ta có phương pháp tu, có cách thức tu, có pháp tác ý và có sự nhắc nhở, và khi mấy con học được nhân quả của con người rồi thì nó nhiều câu tác ý để mấy con nhắc, chứ không khéo để không có đủ cái trạch pháp làm cho tâm mình bình tĩnh được.

Và đây là một bài cảm nghĩ của một thiền sinh ở trong tu viện viện của chúng ta. Thầy xin đọc bài cảm nghĩ để chúng ta

mọi người cố gắng tu tập hơn, ráng cố gắng trong lớp này, Thầy mong rằng các con sẽ đạt được sự giải thoát hoàn toàn.

Kính Bạch Thầy! Tính đến hôm nay là 18 ngày (tức là Thầy nhận được bức thư này là ngày 18), con tham dự lớp Bát Chánh Đạo, tâm con rất vui vì mỗi ngày trôi qua là mỗi ngày con mở rộng tầm hiểu biết của mình bằng tri kiến giải thoát. Đời học sinh của con đã trải qua ba trường học nhưng không trường nào có nội quy, kỷ luật nghiêm khắc như trường này. Tuy vậy nhưng con không có ý định trốn học, bỏ học vì những gì con đang học là đạo đức nhân bản. Vì trường học của con mang đến tình thương thật sự cho con. Con cũng biết một ông Thầy giáo tuổi gần 80 mà đứng lớp dạy, lại phải soạn giáo án, chấm bài vất vả lắm vì con đã từng làm cô giáo nên con hiểu điều này.

“Lên non mới biết non cao

Dạy trò mới biết công lao của Thầy”

Vì thương học trò mà Thầy tận tình chỉ dạy, đã không thu học phí mà Thầy còn chu cấp học bổng về ăn, ở, sách vở, giấy bút. Thầy ban tặng lời khen cho những ai

học tốt và lời sách tấn cho những ai chán nản, lười biếng. Con tin rằng càng dưới sự đào tạo từng lớp căn bản của Thầy, tương lai không xa sẽ có người chứng quả A La Hán thay Thầy chỉ dạy lại nền đạo đức nhân bản - nhân quả cho chúng sanh.

Con thương những cụ già quên đi sự phụng dưỡng của con cháu ngoài đời vào đây tu tập với tâm nguyện thiết tha mong mình được giải thoát trong giây phút cuối cuộc đời.

Con thương những thanh thiếu niên bỏ đi vui thú ngoài đời về đây tu học với tâm nguyện độ mình và độ người.

Con thương tất cả mọi người cũng như thương bản thân con trước khi gặp Chánh Pháp phải trải qua biết bao nhiêu kiếp luân hồi, đau khổ. Nhìn những người thiếu phước duyên gặp Phật pháp đang mê mờ tạo ác nghiệp rồi thọ nhận quả ác, mà tâm con nhói đau, bởi từ trường ác của con người đã tạo hàng ngày sanh ra nạn kiếp con người hủy diệt con người: sóng thần, động đất, thiên tai, lũ lụt, hạn hán, bệnh tật hết vùng này đến vùng nọ, rồi tương lai con người sẽ ra sao?

Con cầu mong tất cả tu sinh tham dự lớp Bát Chánh Đạo hãy dốc tâm, dốc sức tu tập cho chúng đạt chân lý không phải vì mình mà vì tất cả chúng sanh, vì những con người đang đau khổ, đang khao khát nền Đạo Đức nhân bản, nhân quả trên hành tinh này.

Chân Như ngày 19 tháng 11 năm 2005

Kính bút.

Đây là cái bài cảm nghĩ, Thầy mong rằng các con thấy Thầy nhìn trước những người học trò của Thầy, nhất là câu này mà Thầy rất thương và rất lo “*con thương những cụ già quên đi sự phụng dưỡng ngoài đời, vào đây tu tập với tâm nguyện thiết tha mong mình được giải thoát trong giây phút cuối đời*”. Một câu nói rất là thiết thực, và các con ngồi trước mặt Thầy có nhiều người trên 80 tuổi, đầu bạc, sức yếu mà con tham dự lớp này, làm sao Thầy bỏ các con được. Thầy cố gắng để giúp cho các con có một lớp để các con tu với sức của mấy con, chứ mấy con theo những cái lớp trẻ thì sức của mấy con không đủ. Thầy thấy các con ngồi dưới đất mà xếp bằng thì nó mỏi lưng, nó mỏi mệ. Tuổi trẻ rảnh được nhưng tuổi

lớn khó lắm, có sức mà chịu đựng dài lâu trong thời gian, phải được nghe thầy ngồi hướng dẫn, thuyết giảng dạy cách thức mấy con tu tập. Thầy giảng dạy không giảng dạy suông mà dạy các con cách thức để triển khai trí tuệ của mấy con, để giúp mấy con có sự hiểu biết như thật cho nên cái thời gian nhiều khi nó phải đòi hỏi lâu hơn và còn dạy mấy con phải có thời gian tập luyện như đi kinh hành Chánh Niệm Tỉnh Giác, hoặc còn những điều khác nữa trên sự tu tập, trên các pháp hành chứ không phải học suông rồi dạy suông, rồi về tự tu mà được, mà phải uốn nắn từng bước đi, từng lời nói, từng sự suy tư của mấy con, như một người mẹ mà giúp con vậy. Các con có thấy một người mẹ khi nâng đỡ đứa con từng bước đi cho đi được không? Chúng ta từng là những đứa bé sinh ra chỉ trườn, bò rồi tập đi. Chắc ai cũng phải trải qua giai đoạn đó mà nếu không có người mẹ thì chắc chắn chúng ta có bước đi không? chắc không bước đi và không biết đi thì chắc chúng ta bò, mà chúng ta bò thì có khác gì một loài động vật đâu mấy con vì loài động vật nó không biết đi. Cho nên do như vậy, cho nên nó không thể tập con nó đi được, vì thế mà con nó chỉ đi bốn chân.

Nếu chúng ta không nhờ mẹ mà hướng dẫn chúng ta thì chắc chúng ta cũng đi bốn chân thôi con, tức là chúng ta chỉ bò thôi.

Cho nên nếu mà không nhờ Thầy dẫn dắt mấy con thì chắc chắn làm mấy con được giải thoát, phải không mấy con. Cho nên công ơn của cha mẹ mà hôm nay chúng ta đi đứng được như một người bình thường như thế này thì cái công ơn của Thầy dạy bảo cũng như công ơn của cha mẹ dạy. Vì vậy mà mấy con phải ráng, cũng như một người con phải ráng rượt bước đi dù té lên, té xuống, nhưng đứa con vẫn cố gắng. Nếu đứa con đó thôi, thà là con bò sướng hơn là con đi thì chắc chắn là chúng ta không đi được. Mà nếu mà người mẹ bỏ bê đứa con, “ôi thôi mày bò được thì cứ bò đi khỏi cần phải nắm tay dắt đi tới, đi lui mất công lắm”, do đó thì đứa con sẽ không bao giờ đi được có phải không mấy con. Cho nên trên con đường tu tập là cái chương trình giáo dục đào tạo hướng dẫn từng bước đi chứ không thể nào mà không bước đi được. Thầy tin rằng vì sự hướng dẫn cẩn thận kỹ lưỡng thì các con sẽ vững vàng chứng quả giải thoát vô lậu hoàn toàn.

035-(LCK-019B)

*** Tổ chức môi trường tu đúng hạnh buông xả**

*** Phải triển khai Định vô lậu**

*** Thầy kể về cuộc đời của Thầy**

Qua sự góp ý và có một số ý người muốn như thế này, mỗi khi mấy con có một cái bàn ngồi rồi. Thầy xin ra ngoài cái vấn đề nhắc mấy con một chút, là vì mỗi người có một cái bàn và có cái ý của mấy chú, mấy bác hôm qua họp đây thì có gợi ý cô Út xin cho mỗi người khi về rồi đó họ sẽ xếp cái ghế họ lại, họ đem về thất để khi mà họ ngồi họ viết. Còn nếu ở trong thất chúng ta cũng đâu có ghế, bàn nhiều mấy con, thì chúng ta để kê lên cái giường chúng ta viết thì nó cũng không có tiện. Cho nên cái ý thì sau khi mọi người ở đây có cái bàn, cái ghế rồi đó, thì khi đó chúng ta xếp chúng ta xách luôn về cái Thất rồi cái mà mọi khi vào lớp học rồi thì chúng ta cố gắng chúng ta sách cái ghế chúng ta ra để mà chúng ta ngồi chúng ta

học. Đó là một cái tiện lợi, là vì ở trong thất chúng ta không có bàn ghế, cho nên chúng ta chịu khó xem có thể được không thì đó là cái ý mà thôi.

Thầy thấy chúng ta là cái lớp học cho nên nó có cái bàn ghế cũng như sinh viên vậy, vì cái bàn của chúng ta nó có cái bệ ở trước để chúng ta để tay chúng ta ghi chép và đồng thời chúng ta có thể dựa lưng nó để dằn lằm. Cho nên vì vậy mà cái ý muốn là khi có cái bàn ghế đó rồi thì các con sẽ mang cái ghế đó về luôn cái thất của mình để cho mình được ghi chép viết bài vở. Bởi vì mình học mình phải triển khai cái tri kiến của mình thì chắc chắn cái lớp chúng ta suốt cả năm chúng ta làm những cái bài, nhiều bài lắm mấy con. Đây là nhân quả thôi, rồi còn cái bài các pháp vô thường, rồi mười hai nhân duyên, rồi ngũ uẩn, rồi tất cả những cái pháp khác như quán thân bất tịnh, quán thực phẩm bất tịnh, tức cả những cái pháp quán đều là chúng ta được đưa vào cái Định Vô Lộ này hết mấy con, vì chính chúng ta quán tức là chúng ta suy nghĩ, mà suy nghĩ chúng ta lại viết thành bài vở để nó có những cái gì thiếu sót thì chúng ta lại được sự hướng dẫn của Thầy để giúp chúng

ta triển khai sâu về cái vấn đề.

Như nói về thực phẩm bất tịnh, chúng ta nhiều khi quán có chút là chúng ta hết không biết quán nữa, do đó nhờ cái sự triển khai cái ý của chúng ta giúp cho chúng ta triển khai được cái tri kiến, chúng ta mới nhìn rộng ra được cái sự bất tịnh của thực phẩm bất tịnh. Còn nếu quán về thân bất tịnh thì cũng nhờ thầy góp ý kiến để giúp cho mấy con triển khai cái tri kiến của mình ra thì lúc bấy giờ mấy con lại viết thành một cái bài quán thân bất tịnh, chúng ta quán như vậy không phải suông mà chúng ta biết áp dụng vào cái đời sống của chúng ta làm cho cái tâm của chúng ta nhàm chán cái thân của chúng ta, do đó nó thấy hoàn toàn nó sự thật bất tịnh.

Đó là cái thiết thực và cái ý kiến mà muốn đem về trong tất mỗi người có một cái bàn, như vậy theo Thầy sau này chúng ta có đủ phương tiện, vì đây là cái lớp học và bắt đầu từ đây về sau nó sẽ trở thành lớp học tu chứ không phải còn là như cái giảng đường chúng ta ngồi chúng ta nghe thuyết giảng suông, các con hiểu điều Thầy nói. Cho nên sau này chắc chắn là chúng ta khỏi mang cái ghé vào thất nữa, là vì ở

giảng đường chúng ta có thì ở thất chúng ta cũng sẽ có cái bàn ghế như thế nào để tiện để khi mà chúng ta đi kinh hành thì chúng ta xếp lại, chúng ta dựng sát vào trong vách chúng ta có chỗ đi. Chứ mà chúng ta làm một cái bàn như thế này, rồi có cái ghế thì nó lại chiếm hết cái khoảng không gian ở trong thất chúng ta mất. Cho nên sau này điều kiện nó có điều kiện thì có thể mỗi thất thì Thầy cũng xin phật tử cho mỗi cái thất để cung cấp cho mấy con mỗi cái thất có một cái ghế đó thôi, chúng ta không có cần bàn, một cái giường, một cái ghế đó, để khi mà cần thiết là chúng ta banh nó ra là chúng ta ghi chép, mà không cần thì chúng ta xếp nó lại để chúng ta đi kinh hành thì chúng ta xếp nó dựng vào vách. Do cái sự tu học của chúng ta nó cần thiết nhưng mà cái thất của chúng ta thì nó không rộng lắm cho nên vì vậy mà không nên để bàn ghế quá nhiều, nó không tiện, do cái sự mà tu học của chúng ta đem lại một cái sự lợi ích lớn cho mọi người chứ không riêng gì chúng ta. Vì vậy mà cái ước muốn của mấy con mà muốn được như vậy thì chắc chắn nó sẽ thành tựu vì mỗi người một ít thì chúng ta sẽ có được cái phương tiện đó.

Vì dụ như một cái ghế vừa rồi cô Út mua về đó thì nghe nói nó là 140 ngàn, 140 ngàn một cái thì chúng ta thấy nó cũng không quá đắt lắm đâu. Nghe nói còn có những cái bàn ghế bằng nhựa mà hiện giờ nó lại cứng tốt nhưng mà chúng ta chưa biết chỗ nào, nhưng mà cũng là cái bàn ghế của sinh viên học trên Đại Học đó, cái bàn như thế này mà nó xếp vô kiểu thế nào không biết mà nó quặp xuống mình để cái bàn không, còn mình không viết thì mình kéo cái mặt bàn nó nằm xuống đây, nó chết xuống đây để xuống. Còn mình cần thiết thì mình kéo lên, thành ra có khi nó thành cái bàn ngồi thường thôi, không có cái bàn ghế không có cái bệ viết, nhưng mà khi cần viết là chúng ta chỉ cần kéo nó lên đây, chúng ta kéo qua mà nó có cái bàn để chúng ta viết. Còn hiện giờ thì cái bàn nó làm dính luôn nó không có cái kếp xuống được, mà chỉ xếp nó lại thôi, xếp nó gọn lại chứ còn không có kéo cái bàn nó quặp xuống đây được. Nhưng mà để chúng ta tham cứu coi có cái loại nào tiện lợi nhất thì chúng ta sắm cho mỗi con ở trong thất một cái ghế. Còn không thì chúng ta mua tiếp đó để chúng ta tiện lợi cho chúng ta học tu.

Bởi vì chúng ta là những người học tu và chương trình của đạo Phật là tám lớp, nó là chương trình giáo dục đào tạo chứ không phải để tự tu, tự tập, mà nó cần phải có sự hướng dẫn, cũng như con chúng ta đi học thì ít ra chúng ta cũng sắm cho nó cái bàn để cho nó ngồi, nó viết. Nó đến trường thì nhà trường cũng phải sắm cho nó cái bàn nó ngồi nó viết, rồi nó về nhà thì nó đâu có lý nào mà để cho con mình nó ngồi nó khòm lưng, nó cúp cổ nó ngồi nó viết dưới đất đâu. Cho nên chúng ta cũng phải sắm cho con mình cái bàn nó ngồi nó học. Đó là cái điều kiện cha mẹ thương con thì phải giúp con như vậy, cho nên hiện giờ thì Thầy nghĩ rằng Thầy thương mấy con thì Thầy cũng cố gắng tìm cách mà làm sao cho thuận tiện để mấy con ở trong cái thất của mấy con có cái phương tiện để mấy con học tu như vậy cho nó tiện lợi.

[Tu sinh]: *Lúc này con có gọi điện ...*

[Trưởng lão]: Bàn hả? thì con mua thêm mười cái con, rồi sau này có phương tiện thì ta mua thêm mười cái nữa.

Bây giờ chúng ta chuyển qua về cái vấn đề học tập, đây là Thầy bàn về vấn đề cái

phương tiện, cách thức chúng ta học tập cho nó tiện lợi thì gợi ý cho mấy con vậy thôi, để rồi cái phần đó thì là cái phần Thầy lo, rồi Thầy xin Phật tử người nào có. Vừa rồi thì có cô Diệu Văn có cúng dường nên Cô Út lấy cái số tiền đó mua 40 cái bàn, nhưng Thầy nói 40 cái bàn thì sợ thiếu cho nên mua thêm 50 cái bàn nữa có Phật tử, không lẽ là mình ngồi trên bàn mà Phật tử đến người ta dự thính, người ta nghe, người ta ngồi dưới đất thì cũng kỳ. Cho nên mình mua thêm mười cái nữa cho được 50 cái, thì trong cái phòng của chúng ta để 50 cái thì có thể tạm được. Do như vậy thì nó có điều kiện cần thiết trong cái lớp học, để khi có Phật tử đến người ta tham dự người ta nghe, thì mình sẽ đem những cái bàn cho người ta ngồi y như chúng ta vậy, để cho nó có cái sự bình đẳng, người nào cũng như người nấy, đó là cái điều kiện mà chúng ta phải suy tính trước chứ không khéo rồi chùng đó chúng ta thấy nó rất kỳ, không hay chút nào hết. Mình ngồi trên bàn mà những Phật tử người ta ngồi ở dưới đất thì nó không hay và người ta ngồi ngoài hành lang rồi này kia thì nó cũng không đẹp. Tại vì chúng ta gồm trong cái tổ đường của chúng ta để chúng ta ngồi

ngay ngắn tu học nó hay.

[Tu sinh]: (9:30) Con xin cúng dường ghế ...

[Trưởng lão]: Con cầm con đưa cho cô Út, để cô Út cô đi, Thầy không biết, con nói để phụ với Út mua bàn ghế thôi.

Các con thấy khi mà Thầy gợi ý lên thì con đã phát tâm cúng dường thì Thầy nghĩ rằng vì cái sự lợi ích chính ngay bản thân mình và sự lợi ích cho người xung quanh, và cái bàn ghế đó chúng ta học qua rồi, chúng ta tu xong rồi để lại cho những người học những lớp sau chứ nó không có gì hết, vì vậy nó mãi mãi chúng ta duy trì lớp học chúng ta từ đây về sau nó sẽ có cái lớp học của Phật giáo, tám cái lớp học như vậy thì Thầy thấy những bàn ghế đó rất là tiện, ở đây có thể nói rằng sau này, nơi đây nó cũng hoàn toàn trở thành cái lớp học như các Trung Tâm An Dưỡng Từ Thiện Chân Lạc như vậy, nghĩa là cái mục đích của Thầy là biến thành lớp học chứ nó không còn là cái giảng đường để mà nghe thuyết pháp suông, nó trở thành cái lớp học thực sự để chúng ta đào tạo những con người tu giải thoát, đào tạo những con người vô lậu hản hòi, coi như là cái chương trình

của chúng ta giống như cái chương trình giáo dục ở ngoài Nhà Nước vậy. Mà chúng ta đào tạo những sự giải thoát, những kiến thức giải thoát làm cho con người chúng ta sống rất là đạo đức không làm khổ mình, khổ người, chúng ta đào tạo đạo đức cho con người.

Cho nên vì vậy mà cái lớp của chúng ta là lớp đào tạo rồi chứ không phải là còn lớp tu sông phải là tu để cầu vận may, người chúng, người không chúng. Mà đào tạo các con những người quyết tâm tu học, những người nào cũng phải tới nơi, tới chốn, Thầy nghĩ rằng trong cái số các con chỉ có 10 người, 20 người. Các con nghe Thầy đã nhắc trong cái thời Đức Phật người ta hỏi 500 vị Tỳ-kheo đang theo Phật thì có chúng quả A La Hán hết hay không, thì Đức Phật nói có 90 người chúng Tam Minh, 90 người chúng Thiên định còn lại 220 người là chúng giới luật tức là sống đời sống giới luật. Cho nên đời sống giới luật vẫn là giải thoát, bởi vì đời sống giới luật tức là đời sống đi ngược với ác pháp, tức là người ta sống đời sống giới luật là chúng được tâm thanh thản, an lạc, vô sự, tức là chúng Niết bàn, trạng thái chúng Niết bàn người ta nhận ra được trạng thái Niết

bàn, coi như vậy là 500 vị Tỳ-kheo trong thời Đức Phật đều là những vị chứng đạo chứ không phải không. Cho nên cái lớp Thầy dạy mấy con dù là cái người dở nhất đi nữa thì họ cũng có giải thoát trong đó chứ không phải là hoàn toàn họ như người phàm phu nữa đâu, không phải như người phàm phu. Vô đây dù là một ngày thì mấy con cũng biết sự giải thoát của mấy con chứ không phải vô đây một ngày mà mấy con không giải thoát đâu. Và sự tu học một năm mấy con sẽ như thế nào, và hai năm mấy con sẽ như thế nào, nó khác, cứ mỗi năm nó tiến bộ. Cũng như từ bắt đầu từ học đến hôm nay, thì mấy con nhìn lại sự tiến bộ của mấy con về tri kiến, rồi đến cái sự nhìn lại cái sự tu tập của mấy con Chánh Niệm Tỉnh Giác mấy con sẽ thấy nó tiến bộ như thế nào, trong cái thời gian ngắn mà thôi, nhưng mà nhờ cái căn bản mấy con đã từng tập tu mà vô đây mấy con mới nhìn thấy cái sự tiến bộ nó rõ ràng. Cho nên sự cố gắng tu tập là hạnh phúc lắm. Có duyên lắm chúng ta sống đây mà nỗ lực tu tập thì mấy con thấy rằng khi mà chúng ta tu tập thì các con thấy cái phước rõ ràng mà. Khi Thầy gợi ý thì có người cúng dường, nếu mà mọi người nghe chúng ta mở cái lớp tu

học và họ đã dự thính cái lớp này thì chắc hẳn họ sẽ giúp đỡ chúng ta khi chúng ta cần thiết. Nhưng những gì cần thiết cho sự học, tu để mà được giải thoát thì chúng ta xin, còn những gì không cần thiết thì chúng ta không.

Như bây giờ mở, cất cái chùa này, cái Tổ đường này cho đẹp sang, xây tường cho đẹp thì không, chúng ta nên sống với cái mái tranh vách lá như thế này mà chúng ta học được, chúng ta sống một đời sống như thế này mà chúng ta học được, chúng ta sống một đời sống giản dị, đơn giản. Cũng như có nhiều người xin Thầy để sửa sang mấy cái thất này lại bằng xây gạch cho nó bền vững, cho chắc. Thầy nghĩ rằng những cái thất này còn sài được thì không nên, chờ chừng nào nó đã hư hoại thì chúng ta có thể làm lại, nhưng làm lại với những vật thật rẻ tiền để không hao tốn, để chúng ta tiếp tục chúng ta ở chứ không sao hết, đừng làm kiên cố mà tốn hao nhiều tiền. Đó là cái ý của Thầy, mong rằng sau này các con mà Thầy đã ra đi rồi, thì mấy con cũng dựng theo ý của Thầy luôn luôn chúng ta sống trong chòi tranh vách lá đơn giản, sống đời sống ba y, một bát xả bỏ hết, đừng tham gì thế gian,

đừng vì khi mà Thầy mất đi thì mấy con bắt đầu những nơi khác bắt đầu cất lên những chùa to, Phật lớn, làm như những cái điều đó nó không thích hợp với Phật giáo, Phật đã buông bỏ hết Cung vàng, Điện ngọc, thế là bây giờ ngôi chùa thờ Phật lại vĩ đại, vĩ đại quá không hợp với người tu. Con nhìn Tượng Phật chúng ta đang thờ, hình ảnh là một vị khổ hạnh, không có ... để nói lên sự tu tập chúng ta xả bỏ, và nhìn cái ngôi nhà chúng ta đang ở mà trở thành lớp học của chúng ta hôm nay thì nó đơn sơ, nó giản dị, nhưng nó không kém phần mỹ thuật đâu mấy con, tại mình khéo léo. Do như vậy nó nói rõ được tâm hồn buông xả của chúng ta không dính mắc sự vay mượn giàu sang của thế tục. Chúng ta đã xả phú cầu bần, cầu cái hạnh nghèo để xứng đáng được sự giải thoát, xứng đáng được đời sống của Đức Phật khi người tu chúng. Cho nên chúng ta là con của người, là đệ tử của người chúng ta phải sống sao cho đúng hạnh như người, cho nên Thầy thờ Đức Phật trong cái ngôi nhà tranh vách liếp như thế này, là Đức Phật chắc vui lòng hơn là Đức Phật được thờ trong ngôi nhà tường cao cửa rộng mấy con. Nó xứng hợp với tâm nguyện của người, người đã chế giới

luật ba y, một bát. Người đã chế giới luật cạo bỏ râu tóc, đắp áo cà sa, người đã chế giới luật nói lên được tinh thần xả thân cầu đạo, xả phú cầu bần mà ở trong ngôi nhà sang không có lợi ích, không đúng ý nghĩa của nó. Cho nên Thầy nhắc nhở khi Thầy ra đi mấy con còn lại đừng xây cất đồ sộ mấy con, đừng vì một vị Phật tử cúng tiền nhiều rồi không biết đổ vào đâu, rồi đổ vào xây chùa đẹp, sang không đúng mấy con ạ. Xã hội còn nhiều người bất hạnh, đất nước chúng ta đầy đủ thì có đất nước khác nghèo đói, chúng ta hãy gửi về nơi đó giúp họ đi mấy con. Đừng cất chùa to mà không đúng tinh thần của Đạo Phật, làm như vậy sai mấy con ạ.

Nhớ những lời Thầy nói hôm nay đã ghi vào những lời băng đĩa, ngày mai lời nói này mấy con cứ mỗi lần mở ra thì mấy con vẫn còn nhớ lời Thầy dạy. Đừng làm sai những điều này mà đi sai con đường của Đạo Phật, làm Đạo Phật không đúng cách, không đúng hạnh thì không đúng đâu mấy con. Vì Thầy biết là tuổi mình đã lớn rồi thì ngày nào Thầy cũng phải ra đi, nhưng mà ra đi thì mấy con sẽ làm sai những điều của Đạo Phật, rồi tự mấy con đã đi Phật Pháp đi, cho nên Thầy nhắc nhở mấy con những

điều này, để sau khi Thầy có ra đi mấy con phải làm cho đúng, phải làm cho đúng. Các con tìm cái khu đất nào đó chỉ trồng năm, bảy bụi Tầm Vòng các con chỉ chặt cái cây đó mà các con dựng lên mái nhà đơn sơ, nhẹ nhàng, thanh thoát. Nếu nơi đó gió bão thì các con hãy chằng những dây kẽm, dây gai thì nó sẽ giữ vững ngôi nhà mấy con không bao giờ bay được đâu. Các con sẽ chằng dây nhiều thì cái nhà các con như là chiếc tàu đậu ở ngoài biển mà neo, cho nên nó không bao giờ mà đổ cái nhà của mấy con mặc dù nó nhẹ nhàng, đơn sơ.

Nhớ những lời Thầy thì các con sẽ đúng hạnh của Đức Phật ngày xưa, không sai cái hạnh xả phú cầu bần, xả thân cầu đạo.

Vì tiện nghi cho nên chúng ta mới mua bàn ghế để cho chúng ta ngồi học, chứ không thì chúng ta cũng xả bỏ vì nó là lớp học chứ không phải là lớp nghe giảng suông. Cho nên chúng ta phải sắm những phương tiện cần thiết cho chúng ta tu học thôi, nhớ kỹ những điều này, chúng ta không nên sắm những bàn ghế sang, Thầy tìm những cái bàn ghế người ta đan như cái ghế của Thầy, đừng có nệm mút nhưng nó không có làm, nó làm cái ghế như Thầy thì không thể

làm cái bàn kéo qua được, cho nên vì vậy chúng ta cũng khó tìm. Hôm nay thì họ sản xuất sẵn thì chúng ta mua chứ không phải chúng ta thích ngồi trên nệm mút êm ái đâu, nhưng mà vì phương tiện học tập. Cho nên khi mà có nhiều người họ sẽ đặt thành câu hỏi, Quý Thầy nay sang quá rồi, ngồi trên bàn ghế đẹp, tốt, sự thật không phải vậy, khi đó chúng ta khi mà có người nào chỉ trích thì mấy con nên im lặng, mấy con đừng trả lời vì mình chỉ biết tu học để giải thoát cho mình, đừng có trả lời như thế này hoặc như thế khác mà không tốt. Khi người ta nói ra một cái lời nói để chống đối thì mình nên im lặng như Thánh không được trả lời. Còn cái người ta nói để tìm hiểu, để học hỏi thì mình vui vẻ trả lời. Các con nhớ kỹ khi mà người ta nói cách thức để mà bài bác để chống đối, dù họ nói như thế nào, họ mặt sát như thế nào thì mấy con ráng bình tĩnh im lặng không trả lời một lời nào hết, họ nói mãi rồi họ sẽ thôi mấy con. Còn mình trả lời thì không hay gì hết, mình trả lời với họ tức là mình như họ, mình trả lời như họ là mình lý luận để che đậy cái của mình, không hay lắm. Cái của mình là cái chân thật thì khỏi cần phải che đậy gì nó cũng là chân thật. Nó

là Đạo Đức thì nó là sự thật rồi, người ta có hiểu thì người ta được lợi ích, mà người ta không hiểu thì thôi. Có lý đâu mình lại tranh cãi với họ làm gì, để bảo vệ của mình làm gì. Mình chẳng bảo vệ nó là chân lý mà, nó là sự thật, nó là đạo đức của con người thì bảo vệ làm gì. Anh hay chị muốn sống được nó thì lợi ích cho anh chị, còn lý luận hơn thua để bảo vệ có lợi ích gì mà còn tranh cãi không lợi ích.

Cho nên Thầy dạy mấy con khi chúng ta học để chúng ta tìm sự giải thoát làm chủ bốn sự đau khổ chấm dứt sanh tử luân hồi chứ không phải học đây để chúng ta đi ra tranh luận, nói hơn, nói thua với người khác.

Mặc dù có nhiều người họ hay thích tranh luận, do cái đường lối, giáo pháp của họ học khiến cho họ có cái sự tranh luận như vậy.

Còn đường lối của Thầy thì cấm bật, các con học với Thầy không được tranh luận với một người nào, người ta nói một câu hỏi, người ta đặt một câu hỏi, người ta bài bác, chúng ta hiểu biết liền câu hỏi thì chúng ta im lặng. Người ta đặt một câu hỏi để tìm hiểu, để tu học, để theo học thì chúng ta đưa

sách hoặc chúng ta giải thích cho họ hiểu.

Thầy dặn trước, để lớp tu học của chúng ta nó có cái Đạo Đức, mà đạo đức gì đi ra tranh luận với thiên hạ thì còn đạo đức gì? Các con hiểu điều đó. Cho nên đạo đức là không bao giờ tranh luận.

Các con học tới lớp khẩu hành, lời nói ôn tồn nhã nhặn, không được nói nặng người khác, đúng không? Đối với người nào cũng vậy, trong tu viện chúng ta thì biết thương nhau không được nói xấu người nào dù người đó có lỗi, để cho Thầy hướng dẫn, Thầy an ủi, thầy giúp đỡ, vì con người sống nhiều tạp khí lắm, nhiều thói quen, nhiều tánh còn giận dữ, còn ngã mạn. Cho nên vì vậy chúng ta sẽ cố gắng học, tu, rồi những tâm tánh đó chúng ta sẽ lần lượt nó sẽ dờn bớt đi, nó không còn nữa. Còn bây giờ chúng ta chỉ trích với nhau làm cho chúng ta đau khổ thêm không tốt lành gì.

Cho nên các con nhớ kỹ những lời Thầy dạy, không nên nói xấu một người nào trong lớp chúng ta. Hãy thương nhau, hãy giúp đỡ nhau, người chị xấu mình cũng không nên nói, mà người em xấu mình cũng không nên nói, chỉ có Thầy hướng dẫn lần lượt các

chị, các em, các con sẽ trở thành người tốt hết, không có người nào xấu nữa đâu, vì lớp học chúng ta là lớp học đạo đức mà. Cho nên mọi người trong chúng ta đều trở thành người tốt, mà người tốt thì phải biết thương nhau, cho nên người tốt biết thương nhau thì không bao giờ nói xấu hay mắng mỏ hay khinh chê người khác. ở đây không có khinh chê mà chỉ biết thương nhau mà thôi.

Cho nên các con có đọc bài Sóng gió Chơn Như thầy đã nêu cái gương của ông Phú Lô Na, ai làm gì thì ông cũng vẫn thương người đó.

Cho nên Đức Phật hỏi: Ông đến xứ đó người ta chửi ông đó,

Thì ông nói: Người ta chửi con người ta còn thương con, người ta chưa có lấy đá, lấy tay người ta đánh con.

Thì ông Phật nói, người ta sẽ đánh ông bằng gậy, bằng gộc, bằng tay.

Ông nói: người ta còn thương ông, chưa lấy gươm, dao, giáo, mác giết ông. Người ta còn thương ông.

Nhưng Đức Phật nói, người ta lấy gươm, dao, giáo mác giết ông đó.

Thì ông nói: người ta còn thương ông vì ông mang cái thân này quá khổ.

Người ta thương ông đến khi người ta giết ông, ông còn thấy người ta thương thì mấy con nghĩ sao?

Thầy mong rằng đệ tử của Thầy ngồi trước mắt Thầy sẽ trở thành những người đệ tử như ông Phú Lô Na. Biết thương chứ không biết ghét, không bao giờ nói nặng lời một người nào hết. Những người đệ tử của Thầy mà dùng lời nói nặng người khác là không phải đệ tử của Thầy. Người đệ tử của Thầy không bao giờ trả lời trước sự vấn nạn, cật vấn, tranh thua hơn thiệt.

Người đệ tử của Thầy biết im lặng như Thánh đó là người đệ tử của Thầy. Thầy vượt qua những nỗi khó khăn đều nhờ sự im lặng như Thánh, đều nhờ lòng biết thương yêu những người đang khó khăn, đang nạn khổ. Người ta khổ người ta mới nói mình, đây là những bài học nhân quả thiết thực của cuộc đời, chúng ta biết áp dụng vào đời sống.

Hôm nay, mấy con học về nhân quả con người mà những lời Thầy nói đây là những lời gợi ý cho mấy con biết áp dụng vào đời sống và đời sống thực tế như trường hợp tu

viện Chơn Như của chúng ta.

Trải qua thời gian Thầy biết rằng mấy con học quá cạn cợt. Định Vô Lậu tư duy, quán xét mấy con quá cạn cợt, cho nên Sóng gió Chơn Như làm cho tâm mấy con dao động, nhiều khi mấy con dùng lời lẽ quá nặng nề mạt sát với nhau, không đúng mấy con. Điều đó xấu lắm mấy con. Nhân quả mà, chứ đâu phải ai muốn đâu mấy con, nhân quả mới có ngày hôm nay mấy con mới có lớp học. Nếu không có nhân quả Sóng Gió Chơn Như, ngày hôm nay chưa có lớp học Bát Chánh Đạo mấy con ạ. Và cái duyên mấy con được ngồi trước mắt Thầy để học lớp Bát Chánh Đạo là nhờ duyên nhân quả, duyên nhân quả thúc đẩy đi đến sự học tập đạo đức càng lúc càng rõ ràng cụ thể.

Vì thế lời nói của Thầy hôm nay là lời dạy đạo đức nhân bản - nhân quả, là lời dạy đạo đức nhân quả mà các con đã từng viết từ mười mấy ngày nay nói về nhân quả. Nhớ kỹ những lời này đó là lời áp dụng vào đời sống khi viết bài nhân quả.

Bằng thực tế, các con thấy thực tế là vì Thầy nói nhân quả, mà thực tế trong Sóng Gió Chơn Như biết thương yêu không

biết ghét người, đó là áp dụng vào đời sống nhân quả, hiểu biết nhân quả. Cho nên vì thế, dù bất cứ hoàn cảnh nào, tâm chúng ta bất động như Thánh, bất động mấy con mới xứng đáng là người tu Tứ Niệm Xứ. Tứ Niệm Xứ là tu gì? Tu tâm thanh thản, an lạc, vô sự, bất động trước sóng gió, trước bão bùng vẫn bất động, không bao giờ lay chuyển được tâm mấy con, có đúng không mấy con?

Các con thấy, trải qua thời gian áp dụng vào đời sống thì Thầy đã áp dụng được nhân quả, được sự bất động của Tu Viện Chơn Như, làm bừng sáng lên, bừng sáng mọi góc trời, làm cho bừng sáng lên nền đạo đức, làm cho Phật Pháp, Phật Giáo sống lại bằng chương trình giáo dục đào tạo.

Hôm nay, mấy con ngồi cầm cây bút viết từng chữ, ghi từng lời, triển khai từng ý niệm của mình, từng phút, từng giây giúp cho chúng ta có một tầm vóc. Chánh Kiến, Chánh Tư Duy suy nghĩ được sự giải thoát. Nếu mấy con không có đủ duyên mà ngồi trước mặt Thầy tu học thật ra là mấy con thiếu phước rất lớn.

Vì biết rằng ngày mai những lớp học này vẫn tiếp tục, nhưng mấy con biết rằng

Thầy còn phải ẩn bóng, phải viết sách nhiều nữa, còn phải có giờ phải ra đi thì lớp học này mấy con tu xong mấy con phải kê vai gánh vác mà dạy những người sau, chứ làm gì mà Thầy còn sức khỏe đâu mà đứng lớp. Ngày ngày mà lên lớp dạy mấy con như thế này. Cho nên vì vậy cái lớp này là mấy con còn cực trước những lớp sau.

Thì Thầy sẽ viết sách đạo đức vì con người trên Hành Tinh này còn chờ Thầy những bộ sách đạo đức làm người. Nếu không có thầy thì lấy ai viết những bộ sách này cho con người mấy con? Cho nên Thầy phải được rảnh rang, thầy phải được ngồi lại chứ nếu mà đứng lớp như thế này thì làm sao viết được. Khi ra khỏi giờ thì mỗi một vô cùng, phải nằm nghỉ suốt năm, ba phút rồi bắt đầu phải làm việc lại. Thì các con biết sức khỏe nó sẽ mòn mỏi đi. Vì vậy mà Thầy chỉ có một lần dạy này mà thôi, và sau đó những Trung Tâm An Dưỡng Từ Thiện, Chi nhánh An Dưỡng Từ Thiện ra đời thì mấy con phải giúp Thầy, giúp Thầy gánh vác điều đó mấy con. Cho nên mấy con phải ráng cố gắng để mà đền đáp ơn Phật, ơn Thầy, ráng cố gắng. Vì vậy những lời mấy con nói trong này, Thầy còn lo lớp Thầy dạy, người già nữa

mấy con, Thầy chia sẻ lớp người già phải cố gắng. Những lời Thầy dạy đây là những lời thiết thực mấy con, những điều mấy con cần phải học, cần phải tập luyện cho rõ ràng cụ thể hơn.

Bây giờ Thầy sẽ trả bài cho mấy con, Thầy sẽ trả bài.

Cái số người hôm nay chúng ta tu học chắc có lẽ còn đủ 32 người có đúng không mấy con?

[Tu sinh]: *Có cô Tịnh Bản hai ngày nay không có đi học.*

[Trưởng lão]: *Cô Tịnh Bản không có đi hả con*

[Tu sinh]: *Dạ*

[Trưởng lão]: *Sao vậy, sao không có đi?*

[Tu sinh]: *Dạ con không có hỏi vì không có nói chuyện.*

33:22

[Trưởng Lão]: *Có gì không con trình bày?*

[Tu sinh]: *Thưa Thầy hôm qua con cũng thấy cô Tịnh Bản, con có ra hỏi thăm*

cô thì cô nói cô ... Con thiết nghĩ là theo suy nghĩ của cô thì cô nên thực hành thôi chứ việc học ...

[Trưởng Lão]: Cô đã hiểu sai, bởi vì từ cái lớp, như vậy có cái ý kiến như vậy đó là cái hiểu sai mấy con, đi từ cái lớp căn bản là chúng ta phải triển khai cái tri kiến là Định Vô Lậu, cái tên vô lậu mấy con thấy Đức Phật dạy như Định Niệm Hơi Thở không nó vô lậu, Định Chánh Niệm Tỉnh Giác không nói vô lậu mấy con mà Định Vô Lậu là tri kiến giải thoát như Thầy đã nói mấy con đó. Giới hương, Định Hương, Giữ huệ hương, chữ “giữ” có nghĩa là vàng, chứ là Giới, Định, Tuệ nó không quan trọng đâu mà tri kiến hương mới quan trọng. Nghĩa là Đức Phật dạy chúng ta sống một đời sống bình thường bằng cái sự hiểu biết để Vô Lậu mấy con, mà không triển khai cái căn bản này thì mấy con khó vô lậu. Đầu phải ngồi thiền, nhập định như gốc cây để mà ngồi cứng ngắc đó gọi là giải thoát đầu. Giải thoát là một cái con người sống bình thường mà tâm bất động cho nên đó là Tứ Niệm Xứ chứ không phải trong Thiền Định gì cả. Nhưng không có tri kiến thì mấy con không chịu nổi với ác pháp tác động bên ngoài quá lớn.

Cho nên cái bài học căn bản là Chánh Tri Kiến, thì mấy con thấy nó là căn bản nhất. Mà căn bản nhất nó là Định Vô lậu. Trong Tứ Chánh Cần có bốn loại định mà cái tên Định Vô lậu là Thầy thấy là nói đến được sự chứng quả A La Hán, bởi vì A La Hán, cái dịch âm của tiếng Phạn là A La Hán, nhưng cái nghĩa của A La Hán là vô lậu, mà cái Thiền định tên Vô lậu, thực sự ra cái thiền định đó giúp chúng ta giải thoát hoàn toàn không đau khổ nữa. Thế mà mình không học, mình lại tu để trở thành cây đá sao mấy con. Các con tu Chánh Niệm Tỉnh Giác các con nhiếp tâm để cho mình yên tịnh đừng có nghĩ gì thì mình sẽ đi lầm vào con đường của Đại Thừa mất rồi.

Ở đây Đức Phật dạy chúng ta triển khai tri kiến tức là Thiền Quán chứ không phải là Thiền Chỉ, mà là Thiền Quán. Chúng ta chấp Thiền Chỉ để rồi chúng ta triển khai trí tuệ Tam Minh chắc gì chúng ta có. Giới luật tức là Tuệ Tri, Trí tuệ. Các con nghe cái bài Kinh Đức Phật nói: “tri kiến ở đâu giới luật ở đó, giới luật làm thanh tịnh tri kiến, tri kiến làm thanh tịnh giới luật”. Cái bài kinh quá rõ ràng cụ thể, như vậy cái tri kiến của chúng ta rất cần thiết cho Giới luật mà Giới

luật rất cần thiết cho tri kiến. Hai cái này không được rời nhau Đạo Phật dạy chúng ta thực tế. Dạy chúng ta sống con người có đạo đức không làm khổ mình, khổ người là điều giải quyết cho chúng ta đủ rồi. Chúng ta không cần thiền định, mà muốn thiền định thì chúng ta nhập vào, cho nên cái lớp Định mấy con thầy, Bát Chánh Đạo mà, cái lớp Định chỉ có một lớp duy nhất. Cho nên chúng ta lầm tưởng là chúng ta ở trong thất mà chúng ta tu. Chúng ta lầm tưởng như thầy Chơn Thành thức suốt đêm là chúng ta tu, không phải đâu. Thầy rất lo cho những người thức suốt đêm mà sẽ bị lộn trong tưởng. thầy Thiện Thảo 10 ngày chiến đấu với hôn trầm bây giờ ở trong cái trạng thái mà trạng thái tưởng mấy con. Thầy phải lo lắng rất nhiều, cho nên cô Tịnh Bản muốn vậy là cô muốn đi sai đường rồi, cô sẽ bị chết... cô không bao giờ có một con đường ...

Các con biết Thầy đã đưa vào cái chương trình giáo dục đào tạo. Thầy viết cái căn bản là cái căn bản nào. Ở đây con đường chúng ta không phải tu Thiền Chỉ, mà là tu Thiền Quán. Còn tập tu để mà Chánh Niệm Tỉnh Giác không phải con đường đó đi vào Thiền Định, mà Chánh Niệm Tỉnh Giác để phá

hôn trầm, thù miên chúng ta mà thôi, tức là phá vô minh lậu chúng ta. Không phải ngồi bất động mà phá tham, sân, si chúng ta được. Mà chỉ là ức chế, đó là cái sai của cô Tịnh Bản, cái hiểu sai, mà cái hiểu sai sẽ dẫn đến cái tu sai. Đã nói Phật giáo là cái lớp Bát Chánh Đạo. Cái Chương trình Giáo Dục Đào Tạo, mà may mắn mình đã có một cái lớp học tập như thế này là may mắn vô cùng. Còn không khéo thì để mình hiểu sai lệch, mình chỉ tu tập cho hết niệm để mình đi vào Thiền Định. Coi chừng Thiền định đó là Thiền Định sai.

[Tu sinh]: *Thưa Thầy! Con xin hỏi Thầy, cô Tịnh Bản nói có xin phép rồi (35:31)*

[Trưởng lão]: Không, cái xin phép đó cũng không đúng, như vậy là cô đã tu sai con. Trừ ra khi mà cô bị bệnh đau hoặc là cái gì cô không đến tham dự lớp học thôi. Chứ cô mà tu như vậy là sai, không đúng, bây giờ cô xin phép Thầy mà cô tu như vậy là cô đã tu sai và không đúng cách thì cô đương nhiên là cô sẽ đi lạc đường. Bởi vì tri kiến mình không triển khai thì Định Vô Lậu không có. Mà Định Vô Lậu không có thì lậu hoặc nó không bao giờ hết. Không hết tức

là tham, sân, si không hết. Tham, sân, si không hết. Mà tham, sân không hết thì mình tu tập gì mình cũng chết. Mà mình ức chế thì mình sẽ đi lạc đường. Mình bị ức chế là mình đi lạc đường đó con, cho nên Thầy biết sau khi Thầy đã xem xét lại, cho nên trong cái sự diễn biến, trong cái Sóng Gió Chơn Như, Thầy đi ra Thầy lo lắng, Thầy biết rằng nếu mà không mở kịp lớp thì toàn bộ những đệ tử của Thầy không bao giờ chứng quả A La Hán. Nghĩa là mấy con rất là tham tu, nhưng mà khi mà Sóng Gió Chơn Như Thầy thấy mấy con dao động. Người lãng xãng bên đây, bên kia. Thầy nói rồi, cái này là Định Vô Lậu không có. Tri kiến mấy con tưởng là mấy con quá sâu, nó bất động, ai ngờ ra mấy con tu tập về đi kinh hành, nhiếp tâm này kia thì mấy con rất là siêng năng tu tập. Nhưng mà đến khi mà Sóng Gió Chơn Như Thầy thấy mấy con dao động tan nát hết. Người nào mà tu mà nói rất hay, lạc vào các tướng rất là giỏi, nhưng mà cuối cùng Thầy thấy giao động tâm hết. Mà sự dao động ấy mà Thầy chứng minh rằng nếu không có lớp Bát Chánh Đạo ra đời thì chắc chắn một cái điều tai hại rất lớn uổng phí công lao cho các con tu tập.

Và nếu mà không có được sự tổ chức gấp rút cái lớp học thì chắc chắn mấy con sẽ tu không bao giờ đạt được mà uổng phí công lao của mấy con nữa, và có khi cuối cùng mấy con bỏ cuộc. Bởi vì tu một thời gian mà không có kết quả, không có giải thoát, không làm chủ được mình thì mấy con buộc lòng mấy con phải thôi chứ làm sao, vì quá vất vả. Ăn ngày một bữa, sống phải thức khuya, dậy sớm tu tập mà cái kết quả cứ bi nhiêu đó thôi, nó dậm chân tại chỗ, nó không hơn được nữa thì buộc lòng mấy con phải bỏ cuộc chứ làm sao.

Cho nên khi mà Sóng Gió Chơn Như Thầy mới thấy được đệ tử của Thầy quá dở, tức là tu, tự tu mình không được. Chỉ có một người tự tu đó là Đức Phật, và cái người tự tu đó là Thầy, cái sức của mấy con không đủ như Thầy, như Phật không thể nào được, là những người có cái đặc tướng kỳ lạ. Thầy thường nói mấy con, Thầy ngồi Thầy nhiếp tâm trong 30 phút không niệm còn mấy con bây giờ một phút mà còn có niệm thì các con thấy cái đặc tướng của Thầy lạ lùng. Và cái đặc tướng của Thầy cái lạ nữa là từ khi sinh ra thích ăn một bữa, không ăn ba, bốn bữa, cho nên đến chùa nào cũng vậy muốn ăn

ngày một bữa, nó là ý thích ăn ngày một bữa mà không muốn ăn, ăn nó thấy nó cực khổ quá nhai nuốt nó cực, cứ nghĩ sao mà cứ phải ăn như thế này, ăn chi cho nó cực như thế này, mà tuổi thì còn trẻ, đi học, đi dạy học mà trong khi đó thì nó cũng vẫn thích. Chứ lẽ ra cái tuổi trẻ mà đang cái tuổi thanh niên thì ăn uống nó phải ăn nhiều chứ, nó thích vui chứ, cho nên vì vậy mà nó không thích ăn, nó chỉ ăn ngày một bữa. Mà mỗi lần ăn, nhai nuốt sao nó cực quá, nó không muốn ăn, đó là cái bản chất của Thầy nó tự nó đã có như vậy rồi.

Cho nên đến chùa nào mà ăn ngày 2, 3 bữa là Thầy ở ít hôm là Thầy đi. Và khi mà xuống Thành Phố ở chùa Khánh Quang và Giác Ngộ, trong khi mà đấu tranh Thầy qua chùa Giác Ngộ Thầy ở thì lúc bảy giờ Thầy ăn ngày một bữa ở đó Thầy tập, coi như tập chứ không phải Thầy tránh chúng. Họ ăn mấy bữa thì họ ăn, riêng Thầy ăn ngày một bữa rồi Thầy thôi, Thầy không có ăn thêm. Cho nên Thầy ở riêng một cái phòng, bởi vì mình là một Thầy giáo đi dạy học mà, cho nên Thầy có một cái Phòng riêng của Thầy ở trong chùa, cho nên Thầy tự túc, Thầy mua cơm Thầy ăn, cho nên vì vậy mà Thầy ăn có

một bữa mà thôi. Còn riêng mấy Thầy họ ăn 3, 4 bữa ăn gì thì ăn.

Thậm chí như có những buổi chiều, các Thầy dạy ở trong trường đó rủ nhau đi ăn cơm chay, nhưng mà Thầy vẫn không đi. Thì các con biết là trong cái cuộc đời của Thầy nó có những cái đặc biệt. Học thì học cũng hết mình, mà tu thì tu cũng hết sức, nó có cái lạ cái chỗ đó. Mặc dù là hễ cái pháp nào mà dạy thì tu cũng hết mình với cái pháp đó, mà tu không được thì bỏ, cứ bỏ mà thôi.

Chẳng hạn đầu tiên khi mà Thầy xuất gia, còn tuổi trẻ mới có 8, 9 tuổi thì Thầy học Ứng Phú Đạo Tràng tức là tụng, niệm, cúng bái, rồi Đẩu, Trống, tất cả những cái này Thầy rành lắm mấy con. Nghĩa là một ông Thầy cúng làm như thế nào thì Thầy cũng làm bài bản như họ được hết, không có cái nào mà Thầy không rành. Rồi trong khi đó Thầy được những cái người như ông bác, ông thân của Thầy dạy cho Thầy học thuốc thang. Thường thường là ở trong chùa họ hay biến cái ông Thầy chùa thành ông Thầy thuốc. Thầy học Thầy thuốc Thầy rất giỏi, bắt mạch, coi mạch rất giỏi, và đồng thời được ông thân Thầy truyền Mật Tông dạy bùa chú, và đồng thời Thầy cũng rất giỏi.

Thầy cũng rất giỏi về Mật Tông, bùa chú. Do vậy cái gì Thầy cũng thông.

Cho nên bây giờ những cái gì mà Thầy nói ra là cái bản thân của Thầy đã trực tiếp trên cái nghề đó, trên cái học đó Thầy biết rất rõ, cho nên Thầy nói rất thật. Bùa, chú cái gì Thầy cũng giỏi hết.

Vả lại, ở tại đây nó có cái chùa và cũng là cái Thiên Địa Hội của một số người làm chính trị ở đây. Toàn là những võ sĩ ở đây.

Thầy nói cho mấy con biết, ở cái khu vực này là cái khu vực mà Thiên Địa Hội lúc mà ông An Ninh ông thành lập cái Thiên Địa Hội mà chống lại Pháp đó, thì ở đây là những cái người mà giỏi, họ về đây họ trú, họ trốn ở trong cái chùa này. Họ làm cái công việc đó. Thì trong đó có ông Thân của Thầy. Cho nên Thầy cũng tiếp thu được những võ nghệ của các vị này nữa. Nghĩa là cái may của cuộc đời Thầy nó đã được học tất cả mọi cái ngành nghề của cuộc đời. Cái học võ nghệ các con biết, cái nhà này người ta bay qua như thường mấy con. Người ta đứng ở bên đây dậm chân người ta bay qua, khỏi cần chống cây. Đó là cái sức như vậy là người ta học tu đó. Người ta học tập luyện

gì đó.

Các con thấy, những cái gì mà cuộc đời này làm như Thầy có cái duyên. Thầy đi tu xuất gia, 8 tuổi Thầy xuất gia vô chùa, Thầy ở chung với mấy ông Thầy chùa, nguyên là cái thứ kêu là đầu to không à, chứ không phải đầu nhỏ. Nghĩa là cái hạng mà đầu bự không à. Họ đi làm những cái việc mà vì vậy Thầy chịu ảnh hưởng rất lớn. Bùa chú cũng giỏi, Ngãi nghệ cũng giỏi, rồi thuốc thang cũng giỏi này. Mà tới cuối cùng Thầy bỏ sạch hết.

Mấy con cứ ngỡ tưởng cái thân của Thầy như thế này mà Thầy bay qua cái nhà như thế này được mấy con biết. Tập cực khổ lắm nhưng tại sao Thầy ham chứ, thấy mấy bác, mấy chú, mấy quý Thầy cũng làm được, Thầy cũng bắt chước Thầy làm. Mấy con biết, tập luyện như vậy đào một cái lỗ bên đây một cái lỗ, bên kia một cái lỗ. Ở dưới này mới nhảy lên, cho mình rớt qua một cái lỗ bên kia, cứ tập nhảy, đeo một cát nhảy, đeo cát nhảy. Chừng bỏ cát cái mình đứng ở dưới cái hang mà ở dưới cái lỗ vậy, mà mình dựng mình nhảy lên được, thì mình đứng ở trên mặt đất mình nhảy nó dễ dàng lắm mấy con. Cho nên tập mà bay qua cái nhà mình,

phi hành trên cái nhà của mình, bay qua đó thì đứng ở dưới đất mà bay qua, bay qua bên đây rớt một cách tự nhiên chứ không có. Người ta tập luyện chứ đâu phải, con biết công phu lắm chứ, mà Thầy lại công phu được. Làm những cái gì Thầy làm cũng được hết cho nên Thầy luyện tập.

Cho nên, đến khi tu các con biết không? Thầy cũng quyết tâm lắm, khó khăn cách gì Thầy cũng làm được hết, khổ hạnh cách gì Thầy cũng làm được hết. Thậm chí các con cứ nghĩ đi, một người mà ăn rau mà sống mà Thầy ăn rau sống thì mấy con biết. Thầy biết rằng cái cơ thể của mấy con ăn rau chỉ một bữa thì mấy con chết luôn, nó mệt, nó làm cho đủ thứ. Còn cái cơ thể của Thầy nó có cái nghị lực như thế nào trong đó, sự thật ra nó không đơn giản đâu. Thầy nói thật sự mấy con cứ tập thử xem, nó không dễ đâu, nhưng mà Thầy tập được hết. Coi con người Thầy nó có sự đặc biệt. Đặc biệt như vậy cho nên Thầy mới làm chủ được sự sống chết. Cho nên, khi mà hầu hết một số người hướng dẫn Thầy, Thầy cứ tu nhiếp nhiếp vô trong cái chuyện mà cứ ngồi thiền nhập định, qua cái kiến giải hiểu. Họ không có hiểu cái ý của Thầy cuối cùng họ tu không

được họ phải bỏ.

Cho nên, Thầy ít có nói về vấn đề Thầy lắm, nhưng mà vì cái vấn đề mà thật sự cho mấy con biết vì nói đặc tướng của Thầy, thì nó là cái người dường như là có duyên. Thầy tới 16, 17 tuổi Thầy chưa biết đọc chữ Việt. Mấy con cứ nghĩ 16, 17 tuổi chưa biết đọc tiếng Việt, mà chữ Hán thì Thầy giỏi lắm, tại vì những người mà dạy Thầy hầu hết là họ chữ hán không à. Những người đó họ cũng biết chữ Việt chứ không phải không nhưng mà ông Thân của Thầy, với ông Bác của Thầy họ là những người Hán học, cho nên họ kèm Thầy, họ dạy Thầy chữ Hán. Thầy đọc báo, đọc sách Thầy viết chữ Hán rất giỏi, Thầy làm thơ, văn chữ Hán rất hay chứ không phải không.

Nhưng khi mà Thầy đưa đưa em của Thầy đi học, Thầy mới hỏi ông Thầy, cỡ tuổi của em bây giờ là 16 tuổi như vậy còn học chữ Việt được không? Thì ông Thầy nói được, nhưng mà em đến nhà Thầy, Thầy dạy chữ em học chung với mấy đứa nhỏ này thì em làm sao mà học theo kịp được. Thì Thầy đến Thầy học riêng ở trong nhà mà, trong khi Thầy học như vậy thì cái thời gian có sáu tháng, thì cái ông Thầy ông đưa Thầy

vào cái lớp ông đang dạy cái lớp 3, coi như là Thầy bỏ lớp, nhảy lớp. Lớp 1, lớp 2 Thầy bỏ, Thầy nhờ sáu tháng trong nhà ông ấy. Sáu tháng Thầy học trong nhà ông đưa vô lớp 3. Một năm học mà ông đưa vào nửa năm Thầy học lớp 3 được. Coi như là Thầy thông minh đến cái mức độ đó. Rồi do đó mà Thầy lên cái Tiểu Học, Thầy lên cách nhau, mà Thầy đứng đầu lớp hết. Thầy đứng đầu lớp Thầy lãnh thưởng. Coi như là Thầy học giỏi nhất lớp. Nhưng mà có cái lớn con chứ không, bởi vì nó 16 tuổi phải lớn con.

Cho nên, cái vấn đề mà đặc tướng của Thầy nó kỳ lạ, cái học cũng thông minh, nên Thầy tập trung Thầy gom vô để học Đại Học. Rồi Thầy đủ duyên, trong chiến tranh thì nó không có được ở tại cái nơi đây, vì nơi đây nó không có bình yên đâu, thì Thầy lại được đi về Thành phố mấy con. Thầy về Thành phố Thầy ở trong chùa Ấn Quang, rồi đến chùa Giác Ngộ. Bởi vì Ấn Quang nay có cuộc đấu tranh trong cái thời đó. Phật Giáo đấu tranh, Thầy muốn yên thân hơn để học tập Thầy qua bên chùa Giác Ngộ Thầy ở bên đó, rồi Thầy ở bên giác ngộ Thầy được yên ổn mà Thầy học tập.

Cuối cùng thì ông thân Thầy mất, Thầy

vừa đi học, Thầy vừa đi dạy học ở trong Chùa Bồ Đề. Rồi ông thân Thầy mất Thầy mới về Thầy nuôi ông Thân. Thầy nói nếu một cái người chết như thế này mà cái linh hồn nó ở trên trời, Thầy muốn đi tìm cái linh hồn của ông thân Thầy, Thầy mới bỏ hết.

Trong khi chuẩn bị trong Giáo Hội Việt Nam Thống Nhất bấy giờ, Hòa thượng Thiện Hòa chuẩn bị cho Thầy học bổng, cách thức để mà đi sang Ngoại Quốc lập luận án Tiến Sĩ Phật Học để về làm việc cho Giáo Hội. Bởi vì thấy Thầy con người thông minh lắm, cho nên Giáo Hội cũng rất thương để trợ giúp cho Thầy.

Thì trong khi đó, Thầy thấy cái chết của ông thân Thầy, Thầy về Thầy nói với Hòa thượng Thiện Hòa: con không đi học nữa đâu, con phải đi tu thôi, xin Hòa thượng giới thiệu một vị Thiền sư nào, bởi vì lúc bấy giờ đó đọc Thiền Luận của Suzuki thấy Thiền Luận là ngon quá rồi, không còn gì. Cho nên vì vậy mà Thầy xin Hòa thượng Thiện Hòa giới thiệu cho một vị Thiền Sư theo tu thiền để mà Thầy tìm coi cái linh hồn ông thân Thầy chỗ nào? Cái mục đích của Thầy là Thầy thương ông thân Thầy lắm, cho nên Thầy quyết định đi tu để tìm, cũng làm như

cái duyên nó tới lúc.

Cho nên, Hòa thượng Thiện Hòa mới viết một bức thư gửi cho Thầy Hòa thượng Thanh Từ. Bởi vì lúc bấy giờ Hòa thượng Thanh Từ là một Thiền Sư nổi tiếng đó. Do đó Hòa thượng Thiện Hòa gửi cho Thầy đến Hòa thượng Thanh Từ. Thầy vào Hòa thượng Thanh Từ tu học ba tháng hạ năm đó, sau ba tháng hạ Thầy thấy ở đó ăn uống nó không có hợp với Thầy, cho nên Thầy đi với hai vị khất Sĩ ở bên khất sĩ đệ tử của Cái Sư Đàm gì ở dưới Cần Thơ đó. Do đó Thầy đi theo hai vị đó, Thầy nghĩ rằng bên khất sĩ ăn ngày một bữa. Nhưng mà Thầy đến đó Thầy thấy nó cũng chưa hẳn hoàn toàn, cho nên Thầy mới bỏ lên Hòn Sơn mà Thầy tu. Cho nên Thầy mới có ở Hòn Sơn mà Thầy tu pháp của Thầy Thanh Từ, mà Thầy thấy từ ngày ăn 3, 4 bữa, Thầy không đồng ý, Thầy không chấp nhận điều đó cho nên Thầy bỏ đi. Chứ không Thầy ở chỗ Thầy Thanh Từ cũng lâu lắm rồi, nhưng mà điều kiện không được. Thầy thấy con người mình không hợp, không hợp cái ăn. Còn cái pháp Thầy thấy có thể tu được, cho nên Thầy mài miệt đến chín năm.

Nhưng mà lên Hòn Sơn có 9 tháng, gần

một năm mà Thầy nhớ mẹ Thầy lắm. Mà trước khi mà ở Chân Không thì cô Út lên thăm, nói mẹ Thầy mong đợi Thầy lắm, cho nên nói thì nói chứ, lúc bấy giờ Thầy ham tu Thầy cũng không quan tâm lắm đâu. Do vậy cái tiếng nói đó mà Thầy lên Hòn Sơn sống một mình nó mới nhớ mẹ, cái ái kiết sử nó nổi dậy nó nhớ mẹ quá. Bây giờ mình có mẹ, bây giờ còn có mẹ, đâu còn ai nữa mà mình bỏ mình đi thì sao. Cho nên vì vậy mà nhớ cô Út nói mẹ nhớ, cho nên Thầy trở về Trảng Bàng liền tức khắc. Thầy nói: thôi tốt hơn mình núp dưới bóng mẹ rồi mình tu, để mình không nhớ nữa. Mà đúng vậy, Thầy về Thầy không nhớ mẹ Thầy nữa mà Thầy yên tu. Thầy cất cái thất ở bên, mẹ Thầy nấu cơm cho Thầy ăn, cho nên Thầy nỗ lực Thầy tu cuối cùng Thầy chứng đạo.

Cho nên cái cuộc đời của Thầy nó kỳ lạ lắm, nó lạ lùng lắm, cái sự tu tập của Thầy nhiếp tâm của Thầy thì nó lên Chơn Không không có người nào mà hơn Thầy được mà Thầy lại thích sống độc cư. Tức là bạn bè thích nói chuyện này kia, chứ riêng Thầy, Thầy không thích. Khi mà mỗi buổi vô trong thiền đường tu tập mà ra rồi, mà không có nhiệm vụ không có thì Thầy tìm cái nơi nào

yên tĩnh trên núi nhất Thầy ngồi một mình Thầy, Thầy tu. Thầy ngồi Thầy tu, Thầy chơi chứ Thầy không có chơi gì, cho nên Thầy biết cái bản chất độc cư của Thầy nó có từ hồi nào chứ không phải có bây giờ.

Do đó, Thầy biết nếu mà Thầy thành tựu là nhờ độc cư. Vì vậy ai hỏi Tu Thiền Định là gì? Thì Thầy nói độc cư là bí quyết Thiền Định, hồi đó Thầy hiểu như vậy.

Nhưng mà không ngờ khi mà đọc kinh sách Nguyên Thủy, đức Phật dạy độc cư rất là hay mấy con, do đó Thầy triển khai cái Pháp Độc Cư. 42 bài kệ độc cư sống như con Tê Ngưu một sừng đó là cũng của Phật. Và đồng thời những cái bài kinh nào Đức Phật cũng nói về cái sự độc cư.

Cho nên, Thầy mong rằng mấy con ở đây phải giữ hạnh độc cư trọn vẹn, vì con đường này chỉ có độc cư mà thôi. Độc cư, độc bộ, độc hành, chúng ta không còn quen thân ai nữa hết. Chúng ta hãy cố gắng, cố gắng giữ trọn độc cư. Thầy tin rằng mấy con theo cái lớp học của Thầy mà giữ trọn độc cư thì mấy con sẽ thành tựu, sẽ thành tựu tốt đẹp.

036-(LCK-019C)

- * Trau đổi lòng yêu thương
- * Nhân quả
- * Vấn đạo tâm như đất

Bây giờ nói về để trả lời về cái vấn đề như trước có, chẳng hạn như mấy con, mấy con thì có nhiều người muốn góp gác chỗ này, chỗ kia, chỗ nọ. Mấy con cứ nghĩ trong cái mùa này là cái mùa ẩm ướt thì con vật nó sanh ra trong cái nơi thấp, mục nhiều lắm mấy con. Bởi vì thấp sanh mà, cái loài động vật sanh ra nhiều mà cái loài cỏ cây nó cũng nhiều. Khi chúng ta tu hành thì chúng ta nên lập cái hạnh. Cái đức hiếu sinh, cái lòng thương yêu sự sống mấy con. Cỏ cây nó cũng có sự sống. Dưới những cái lá nó có những côn trùng, có những con vật nhỏ nhất nó cũng sanh ra từ nơi ẩm ướt. Nói chung là hiện giờ cái sự ẩm ướt thì nó cũng đang có sanh ra. Và đồng thời thì nó cũng có sanh ra cái duyên hợp của nó, cũng có như loài động vật, duyên hợp cũng có để tạo sinh ra.

Cho nên vì vậy mà đối với chúng ta

trên con đường mà chúng ta đi tới, đi lui. Theo Thầy thiết nghĩ, chúng ta không phải sang đâu. Như cô Út làm cho mấy con có con đường cỏ nó không lên, chúng ta khỏi nhỏ, khỏi thấy cái sự đau khổ của một loài cây cỏ bị chúng ta nhỏ lên. Đó là cái điều kiện chúng ta tránh cái sự đau đớn đó. Cho nên chúng ta chỉ làm sao mà trên con đường nhỏ, gọn để chúng ta đi lại, đừng có dẫm đạp lên cỏ. Còn nếu để đất như thế này thời gian cây cỏ nó lên, cỏ lên trên con đường của mình đi thì có những con vật nó núp trong đó mình không thấy, mình sẽ đạp chết con vật. Mà mình đạp trên cỏ nó cũng tội lắm mấy con, vì nó là cái sự sống. Cho nên mình muốn sống thì mình cũng muốn cho tất cả loài vật khác sống.

Các con cứ nhìn cái thảm cỏ xanh nó làm cho chúng ta mát mẻ, nhưng mà nhìn cái đám cỏ mùa nắng đó mấy con thấy nó bị khô cháy đi. Nếu mà chúng ta khỏi cái lòng thương yêu chúng ta xót xa biết bao nhiêu cái loài cỏ chết. Một người tu cái tâm chúng ta nó luôn luôn cái tâm nó bất động nhưng khi đứng lại nhìn một cái gì đó nó gọi lên cái lòng thương yêu sâu sắc mấy con. Nó bất động nhưng mà nó có cái lòng thương yêu, thấy rất tội. Nhân Quả, chỉ sống trong một

mùa nắng là cỏ nó chết hết. Ai cứu nó? Có ai cứu nó đâu, cho nên nó bị nắng mà nó cháy hết. Do cái duyên mà mưa thường xuyên thì nó sống, mà không thường xuyên thì nó chết, đó là chúng ta tu tâm Từ.

Vì vậy mà Thầy thấy có cô Hạnh Từ, cô cúng dường để làm con đường cho mấy con đi. Vừa không lầy lội, mà cũng vừa tiện lợi. Chúng ta không làm sang đẹp đâu, mà chúng ta tránh đi những cái điều dẫm đạp lên cỏ, và đồng thời mà cỏ mà rác thì cái loài chúng sanh rất nhiều trên con đường đi của chúng ta mà có cỏ rác thì cái đất nó cũng là phù hợp cho cái loài chúng sanh đi trên đó nhiều nhiều lắm, nó sanh ra nhiều lắm. Còn cái tráng xi măng nó tránh được cỏ, mà cái loài cỏ chúng ta tránh được dẫm đạp và tránh được cái nhỏ, nó đỡ chúng ta. Nhưng chúng ta tráng cái đường chúng ta nhỏ nhỏ thôi, đừng tráng lớn lắm, trừ ra những cái đường lớn, còn những cái đường nhỏ chúng ta vừa, như hai bên có hai dây thắt thì chúng ta tráng vừa phải thôi để chúng ta đi trên con đường đó cho nó sạch sẽ, không dẫm đạp. Khi mà đi trên con đường như vậy thì mình tránh được cái loài chúng sanh nữa. Bởi vì mình thấy nó dễ dàng, còn trên đất nó khó thấy lắm, nó khó thấy. Do đó chúng

ta nữ dẫm đạp lên rất tội. Các con có nghe khi chúng ta đạp dưới chân con ốc không? Nghe cái rộp, đau nhói lòng mình mấy con, nhìn xuống nó bẻ nát cái con ốc, mất cái vỏ bảo vệ nó đi thì chắc chắn nó sẽ bị chết mấy con. Không thể sống được đâu, sớm muộn rồi nó cũng bị những con vật khác hoặc là nó cũng chết ngay liền. Cho nên chúng ta cố gắng ban đêm chúng ta, con ốc nó hay bò đi, nó bò chậm lắm, cho nên chúng ta đi nó bò không kịp đâu, vì vậy mà nó cố gắng nó tránh khi mà đôi chân chúng ta đi thì nó cũng cố. Nhưng cái loài ốc làm sao nó chạy nhanh được. Cho nên nó rề rề rề rề làm sao nó tránh khỏi cái bước chân của mình. Ráng làm sao mà chúng ta đừng đạp lên nó.

Thực sự ra nói thì nói chứ thực sự đi ban đêm mà Thầy đi chăm sóc mấy thầy ngoài đó, nhất là quý thầy thức suốt đêm mà tu. Thầy sợ nó rối loạn thần kinh, và làm cho quý thầy mất đi sức khỏe của mình, cho nên Thầy rất khó.

Từ 11, 12 giờ tới khuya, thậm chí đến 3 giờ Thầy vẫn ra Thầy thăm quý thầy, Thầy ra thấy coi quý thầy tu tập như thế nào? Đi thì ban đêm, do đó có một lần Thầy quên rọi đèn, thì thấy cái bóng đèn trong thất của

Thầy đó soi ra. Thôi mình không tiếc tiền để mình rọi đèn cái đường của mình đi, cho nên thấy cái bóng đèn Thầy dừng lại, Nhưng không ngờ cái bóng tối, sắp sửa cái ánh sáng ở trong kia nó ra thì ở ngoài này nó bị bóng tối. Cho nên Thầy đập lên con ốc nhỏ cái rốp. Trời ơi! ... thấy đau khổ vô cùng, thấy thương con ốc quá, mình vô tình quá.

Thầy căn dặn từ đây về sau thôi mình có đi thì mình rọi đèn trước mình đi, đúng vậy ban đêm mình đi, tốn hao không bao nhiêu mà nó chết đi một con vật mình thấy xót xa lắm mấy con. Cho nên khi đi ban đêm thì chúng ta rọi đèn mấy con, để tránh đi chúng sanh, để tránh cái sinh mạng của chúng sanh.

Một người tu chúng ta cần phải tu tập những gì gì thương yêu mấy con. Như hồi nãy Thầy có nhắc mấy con là ông Phú Lâu Na mấy con. Người ta ghét, người ta chửi mắng, người ta đánh đập, người ta giết ông, ông còn thương huống hồ là con vật. Nó có ghét, nó có chửi mắng mình đâu mà mình vô tình mình đập nó tội quá đi. Phải không? Mình học được cái hạnh của ông Phú Lâu Na thì mình còn thương biết bao người đang đau khổ, thì mình cũng thương chúng sinh

biết bao nhiêu sự vô tình cố gắng mấy con. Ban đêm mình cố gắng ít đi, mà nếu đi kinh hành thì cố gắng soi trước cái đường mình đi, rồi mình bước đi các con tránh để những cái loài ốc, loài côn trùng nó đi ở dưới đất thì mình đừng dẫm đạp, vì ban đêm mình buồn ngủ lắm. Cho nên do như vậy đó mình đứng tại chỗ mình tập hoặc mình đi trong thất của mình, trước khi đi mình quét cho sạch sẽ rồi mình đi, và cố gắng mình chịu khó, và mỗi khi mà mình quét thì mình cũng tu tập tâm thanh thân của mình. Và đồng thời Thầy tin rằng mấy con thực hiện lòng từ bi của mấy con thì mấy con sẽ phá được hôn trầm dễ dàng. Cái tinh thần đó nó sẽ giúp chúng ta tỉnh táo, nếu mình không tỉnh, thì mình đang như vậy thì mình dẫm chết nó đi. Do đó mình tỉnh thì mình không có dẫm chết nó, các con hiểu không, đó là những điều mà chúng ta nỗ lực mà chúng ta tu ngày hôm nay.

Cho nên Thầy thường nhắc chúng ta Hành Thập Thiện, Tứ Vô Lượng Tâm. Tu tâm Từ mấy con. Mình đi kinh hành câu hữu với lòng từ của mình mấy con, cho nên nếu mà mấy con hỏi Thầy, nếu mà con đi con cúi đầu xuống con thực hiện tâm Từ thì con dẫm đạp chúng sanh thì sao? Đúng

mấy con, ..7:30. chúng ta cũng phải nhìn xuống để tránh mọi chúng sanh. Nhưng khi không có chúng sanh thì chúng ta tu Chánh Niệm Tỉnh Giác, chúng ta ngó lên để chúng ta chịu cái tâm để không có gom tâm mấy con. Nhưng nhờ cái lòng từ của mình, mình ít khi gom tâm trong cái bước đi của mình lắm, nhưng cái lòng từ của mình nó làm cho mình tỉnh thức từng bước đi, cho nên nó ít ức chế.

Như vậy thì các con thấy rằng cái vệ sinh, cái sạch sẽ của mấy con nhiều khi mấy con làm nó quang đãng. Nhưng mấy con làm mất chỗ sống của chúng sanh mấy con. Cái đồng rác nó làm như vậy chứ chúng sanh dưới đây nhiều lắm. Bây giờ chúng ta dọn sạch, thì chúng sanh nó không có chỗ ở, nó mất đi cái chỗ ở. Cho nên mấy con ráng cố gắng nhớ lời Thầy dạy. Còn cỏ rác nơi đâu đáng nhỏ thì mình nhỏ, mà nơi đâu không đáng nhỏ thì không nên. Như đường thì đáng nhỏ mấy con, để mà cỏ rác như vậy mấy con sẽ đi trên đó. Bây giờ cỏ nó lan ra bây giờ không còn cái đường đi lớn nữa, nếu hai người tránh thì mấy con sẽ dẫm đạp lên cỏ, dẫm đạp lên cỏ thì dưới cỏ lại có chúng sanh, không thể nào không có chúng sanh. Cho nên con đường mình đi thì mình nên

nhỏ, mà ngoài con đường thì thôi đừng nhỏ, tội nghiệp chúng sanh lắm. Tất cả chúng ta là những người tu, chúng ta quyết tâm để tìm sự giải thoát, đừng nên làm đau khổ chúng sanh.

Đây là những điều Thầy nhắc nhở mấy con.

[Tu sinh]: *Kính bạch Thầy! Con làm như lời Thầy dạy dùng dũa tay nhỏ cỏ.*

[Trưởng lão]: Đây là cô Nguyễn hỏi Thầy.

Bữa trước Thầy dạy dùng quốc dũa cỏ các côn trùng bị giã dựa đau đớn vô cùng rồi chết. Dùng quốc dũa thì nó nhanh, nhưng chết nhiều côn trùng lắm. Dùng tay nhỏ cỏ thì các con giun không bị giã dựa đau đớn mà chết.

Thầy ước gì có nhiều thời gian vừa nhỏ cỏ, vừa quán. Sự thật ra mấy con thấy trên con đường của mình đi nếu mà cỏ nó mọc lan ra thì mấy con nhỏ. Thì mấy con vừa nhỏ mà vừa tu. Vừa tu như thế nào? con biết không? “Tâm như cục đất ly tham, sân, si hết đi. Nhỏ cỏ phải biết nhỏ cỏ đừng nghĩ ngợi điều gì khác” thì mấy con tiếp tục. Rồi một lúc các con nhắc tâm ly dục ly ác

pháp hết đi. Thì các con lại tiếp tục, nhổ cỏ vẩn tu tập được mà lại nhẹ nhàng, cầm cây cuốc các con phải phí sức nhiều, còn mình nhổ tùy theo. Lấy một cái cây rồi mình mài cái lớp cỏ chứ đừng nắm cái lớp cỏ mà rập lên, mấy con sẽ phí sức lắm đó mấy con, để cái sức đó mấy con tu. Tất cả cái điều kiện mà Thầy nói thì mấy con phải tập, mình vội vàng gì, mình tu mà, không có lật đật. Mình bữa nay mình nhổ 5, 3 góc cỏ cũng được, rồi ngày mai mình tiếp tục, thì theo con đường mình đi thôi. Xung quanh thắt mình, mình cũng nhổ sạch sẽ, xung quanh thắt thôi, còn những nơi khác thì chúng ta để cỏ lên nhìn xanh, mát làm cho cái sức cho hành tinh của chúng ta, thấy cái màu xanh của cây cỏ là thấy một cái sức sống của nó. Thì dưới cái cây xanh của cây cỏ đó biết bao nhiêu sự sống ở dưới không? Cho nên cái màu xanh nói lên cái sự sống. Rồi dưới cái màu xanh sự sống đó thì biết bao nhiêu sự sống khác, trong đó có mình. Cũng như mình ngồi dưới tàn cây này, trên cái màu xanh của nó, dưới đây sự sống của của chúng ta. Trên đó sự sống của cây, đó là cái nhìn của mình và cái cảm nhận, cảm thông của mình qua sự sống.

Chúng ta hoàn toàn là những người

sống tập thương yêu, cho nên chúng ta nhìn sự sống mà chúng ta vui sướng, mà sự sống an lành lắm, sự sống thanh thản, an lạc, vô sự. Các con nhìn cây cỏ các con sẽ thấy sự sống an lạc. Các con thấy rõ ràng, chúng ta sống ác thì chúng ta không được sống như vậy chứ chúng ta sống thiện thì thấy như vậy.

Tất cả những bài học này thì mấy con ghi nhớ và mấy con áp dụng vào bài học Nhân Quả mấy con, vào bài học Nhân Quả.

[Tu sinh]: *Kính bạch Thầy! Con làm như lời Thầy dạy, dùng tay nhỏ cỏ vừa làm vừa quán Nhân Quả thảo mộc, các động vật ở dưới các đồng rác cũng nhiều như rác vậy, làm sao con tránh khỏi không sát sanh quả thật là khó, quá khó thưa Thầy. Trước khi lao tác, cả lúc làm con luôn tác ý: Xin tất cả rắn, rết, ốc, cóc, mối, kiến, giun, để cùng tất cả các côn trùng hãy tránh đi chỗ khác để tôi làm cỏ, hốt rác vì môi trường vệ sinh có ích cho nhiều người nên tôi rất tự nguyện làm việc này. Nếu các người có bị thiệt mạng thì đó cũng là nghiệp của mỗi chúng sanh. Mong rằng khi chết đều được sanh làm người, được gặp Phật Pháp” trước khi làm con tác ý như vậy. Trong khi làm con cũng tác ý như vậy.*

[Trưởng lão]: Đúng vậy, nếu con tác ý như vậy với cái tâm của con như vậy vẫn tốt. Vì vậy mà khi tác ý như vậy, khi nhỏ cổ khi làm điều gì đó thì con cố gắng con tránh. Chứ không nghĩa mình tác ý rồi bây giờ mình thấy kiến, trùng này kia hốt bắt hết. Thấy tất cả những cái đó bây giờ mình đã tác ý như vậy mà mình nở tâm nào mình nở hốt cho nó chết sao. Cho nên khi mà thấy nó đông quá thì mình khều nó ra, khều nhẹ cái đồng rác đó ra, cho nó đi đi rồi mình lại hốt, đó là vì vệ sinh mà mình phải làm.

Và hôm nay nói đến vệ sinh thì Thầy góp ý như thế này. Bây giờ ở đây có một quý phật tử người ta cúng dường cho mình một cái số bát đất. Bát đất như cái nồi đất đó mấy con. Do đó chúng ta mỗi người chúng ta ở trong Thất chúng ta có một cái bát đất đó. Để làm gì? Mấy con biết không? Chúng ta đốt cái bịch giấy hoặc miếng giấy cái gì dụng đó, mình bỏ vào cái bát đó mình đốt, chứ mình đốt ở dưới đất thì rủi có côn trùng ở dưới đất, nó nóng nó chết thì cũng tội. Còn mình bỏ trong cái bát đó vì cái bát đó là cái bát đất mình không thể dùng được mấy con. Tại sao? Tại vì mình dùng cái đất đó ra, nó ra rồi mình ăn nó độc. Cho nên mình dùng cái bát sành người ta có tráng men đó, cái

bát Thầy cho mấy con ăn đó thì mấy con ăn không có độc. Cái bát inox nó vẫn độc mấy con, bởi vì nó kim loại. Còn cái bát sành bằng đất nó nặng một chút nhưng mà chúng ta ăn nó sạch sẽ, nó không dơ. Còn cái bát đất như cái nồi đất đó, nếu mà không khéo thì chúng ta sơn này kia, coi vậy chứ chúng ta ăn sẽ bị chất độc. Do như vậy nó bị đất, nó chưa được tráng men, cho nên lấy cái bát đất đó, ... vừa cái bát đất đó, thì mỗi thất chúng ta có một cái bát đất đó. Khi cầm cái tờ giấy đốt, thì chúng ta bỏ vào cái bát đất đó. Phải không các con thấy nó tiện lợi lắm. Do đó chúng ta là những người tu mà, mỗi hành động vì làm lợi ích cho chúng sanh, có hạnh phúc cho chúng sanh thì chúng ta làm.

Thầy sẽ phát cho mỗi thất một cái bát, cái bát đất đó, nó nhỏ như thế này nhưng mà chúng ta đốt, chúng ta bỏ trong đó. Bởi vì nó có những cái bọ, có những cái giầy vụn, những cái điều kiện cần vệ sinh thì chúng ta bỏ đó. Có nhiều người họ ăn uống cái bọ, cái này kia, họ bỏ một đồng ở bên cái thất của họ coi trông nó dơ lắm mấy con, nó thành một đồng rác. Lâu lâu có nhiều người hốt hoặc này kia, thì những cái bọ ni lông này nó khó tiêu lắm mấy con, nó khó tiêu hủy nó lắm. Do đó chúng ta chỉ có

đốt mà thôi, và mỗi người có một cái bát như vậy đốt Thầy thấy rất tiện lợi. Đó là một hành động chúng ta tránh cái sự đau khổ của chúng sanh. Nhưng mà cái hành động mà nói lên như vậy cũng là nói lên cái lòng thương yêu của chúng ta phải không?

Bởi vì một cái hành động nó nói lên được cái tâm, cái tính của nó, cái lòng thương yêu, cái tính thương yêu. Và chúng ta là những người tu tập, chúng ta tập mình những cái tính thiện như vậy, càng ngày ta sẽ càng phát triển mấy con, càng phát triển. Thầy sẽ trợ giúp mấy con tất cả những này để nuôi lớn được cái lòng thương yêu, cái lòng hiếu của mấy con.

Thầy là một người thiện, thì Thầy mong mấy con cũng là người thiện, cũng giống như Thầy. Người ta nói cha nào, con nấy chứ. Nghĩa là Thầy là Thầy của mấy con, thì mấy con ít ra cũng phải giống lông, giống cánh chứ, không lẽ không giống lông, giống cánh chút nào sao. Cho nên mấy con tu theo Thầy là mấy con phải giống Thầy, phải biết thương yêu chúng sanh. Thầy thương yêu chúng sanh bao nhiêu thì mấy con cũng cố gắng mà thương yêu chúng sanh bấy nhiêu. Mỗi mỗi hành động chúng ta cố gắng chừng

nào tốt chừng nấy.

Do đó những cái lời mà tác ý của con thì nó giúp cho được cái tâm của con, con tốt. Và đồng thời cái hành động của con phải làm tốt, phải làm tốt theo cái ý của mình muốn nói ra. Chứ nếu không thì con chỉ nói mà không làm được thì chỉ lý thuyết suông. Như mình nói như vậy mà mình vẫn cào, hốt thì mới đem đốt ba con kiến này hết để đây nó cắn mình thì như vậy nó không phải đâu con. Con kiến nó cắn mình là vì nó tự vệ nó, nó muốn sống nó mới cắn mình. Tại vì vào cái chỗ nó ở, hoặc con đường nó đi buộc lòng nó chạy, nó vô nó cắn chứ không nó cũng biết cái thân phận nó quá nhỏ, nhưng nó bảo vệ sự sống mà nó cắn mình. Mà mình bị cắn mình lại tức giận lên là mình cào, mình đập nó lại luôn nữa. Có người đem lửa ra tao đốt cho hết. Có phải không mấy con?

Nhưng mình không ngờ cái sự tức giận của mình, mình đành ra sức mình giết hại. Và cái hành động giết hại của mấy con giết hại loài kiến đem đốt nó. Thì cái hành động đó nó thành cái từ trường, cái từ trường đó nó là cái hạt, cái nhân của nó để sanh ra cái con kiến đó, nó trả quả. Khi đó chính bản thân mấy con đốt nó thì sẽ có người

khác sẽ để đốt mấy con, đó là cái quả. Bởi vì Nhân Quả mà. Nhân Quả trùng trùng, mấy con tưởng mấy con sống đây mấy con không nóng chút, những cái Nhân Quả nó đã sanh ra loài vật, nó đã trả những cái quả đó mà. Chứ đâu phải, bởi vì con cũng là Nhân Quả. Thì những cái con vật đó sanh ra nó cũng Nhân Quả. Nhân Quả từ ai? Từ cái hành động mà mấy con đốt cái loài kiến đó mà nó có những con vật đó chịu khổ. Các con hiểu? Chính mình, cái nhân quả của mình sanh ra những cái con vật để chịu khổ, mình ăn thịt những con vật đó, con vật từ cái ăn thịt của mình, cái hành động đó nó lại sanh ra những con vật để rồi bị ăn thịt với nhau. Từ đó để mà con vật đó để cho người khác ăn thịt trở lại cũng bị cắt cổ, nhổ lông, do cái hành động này, hành động của mình ăn thịt, nhổ lông cắt cổ con gà thì bắt đầu những cái hành động của mình nó thành con gà. Cái từ trường đó nó sanh làm những con gà, những con gà đó để người ta cũng cắt cổ nhổ lông lại, do mình chứ ai? Có phải người ta nhổ lông, cắt cổ mình không? Đó nhổ lông, cắt cổ cái nhân quả của mình chứ ai ở chỗ đó. Thì tại mình ăn thịt, tại mình nhổ lông, cắt cổ thì bây giờ cái từ trường của mình nó phải bị ác, cái đó nó sanh ra chứ. Cái nhân

đó nó phải làm những con vật đó chứ làm sao... Cho nên cũng tự mấy con mà sanh ra những loài đó. Bởi vì cái quy luật Nhân Quả là Nhân Quả, trước khi chưa có con gà, con vịt thì cái quy luật đó nó hợp thành con gà, con vịt. Bởi vì cái quy luật Nhân Quả nó sanh ra nó không có nhiều đâu. Tự mình ăn mà nó sanh ra nhiều, sanh ra nhiều mà không có đủ mình ăn thì phải nuôi. Thì phải nuôi nó mới có cái duyên, nó nở ra được nó mới sanh ra nhiều con gà. Bây giờ nuôi gà nó quá trời, do đó bây giờ nó quá trời là do cái của mình cho nên nó bị dịch cúm nó chết hàng loạt. Mà hàng loạt thì con người ăn vô thì bị dịch cúm nữa thì hoảng sợ. Mà hoảng sợ thì nó cứ diệt con người từ cái vùng này đến vùng khác, nước này đến nước khác. Bây giờ đại dịch cúm gia cầm, nó sẽ diệt con người của mình. Tại vì mình ăn, bây giờ Nhân Quả đó nó sẽ cao lên, nó sẽ diệt mình luôn. Chính cái bản thân mình ăn sanh ra cái loài gà, vịt đó chịu chết chứ đâu. Trước khi con người chết là gà vịt nó chết hàng loạt, chứ đâu phải tự con người mình chết. Có cái dịch cúm đó đâu, từ con người mình làm ác, từ con người mình ăn thịt gà vịt do đó mình phải bị cái điều đó chứ làm sao mình... Nhân Quả, không có tránh đâu khỏi.

Như vậy rõ ràng là mình nói được thì mình phải cố gắng mình làm được. Cho nên cách mà chúng ta tu tập thì ở từng cái nơi. À bây giờ con hốt rác, thấy chỗ đó có kiến, thôi mình hốt chỗ khác. Thì mình chỉ cào động đi để cho cái loài kiến nó đi đi, rồi khi ngày mai, ngày mốt nó không có nữa, mình làm sau. Chứ đừng có: À bây giờ tôi làm chỗ này sạch thì tới luôn luôn từ chỗ này, tới chỗ này phải sạch. Mình là người tu, tới chỗ này sạch mà chỗ này bị kiến thì thôi mình bỏ chỗ này đi, mình không hốt chỗ này đi. Nhưng mà mình động cho nó đi, mình khôn mà, mình muốn làm sạch mà. Bởi vì không lẽ chỗ này sạch mà chỗ này nó không sạch thì coi không được. Và vì vậy nó không vệ sinh, phải hông? Cho nên vì vậy mình biết à! Chỗ này nó có cái ổ kiến, thôi mình lấy cây hay cái gì đó mình chọc nó đi, hoặc mình làm trống trống chỗ đó đi, cho nó không có núp nữa. Bắt đầu nó rủ nhau đi chỗ khác. Nó rủ nhau đi chỗ khác thì mình làm chỗ đó sau, hai bữa nữa mình làm... Còn mình tới buổi sau mình lại thấy nó còn làm ổ lại nữa, mình chọc nó cho nó đi.

Cái điều kiện mình cần thiết làm vệ sinh, chứ còn sự thật ra mình thấy cái cỏ đó là cái nhà của nó mình phá. Mình phá nhà

nó mai mốt bão nó phá nhà mình, chứ nó không tha mình đâu, phải không? Mấy con biết điều đó. Cho nên trên cái sự tu tập đều là trí tuệ mà, mình phải suy nghĩ, một nhân ác thì phải trả quả ác mà , không tránh khỏi.

Thì những cái điều con làm, con hỏi Thầy nếu mà con không làm, con không hỏi Thầy. Nhiều khi mình chưa đủ trí tuệ mình phán xét, mình tạo cái nhân ác mình phải gặp cái quả ác. Nhất là hiện giờ thì con cũng lớn tuổi rồi, ráng lo tu tập. Tư duy suy nghĩ, khi mà ngồi con hốt rác vậy, con tư duy, suy nghĩ, rồi mình làm chậm chạp để mình tránh đi những sự chết của chúng sanh. Thì điều mà làm chậm chạp tránh đi sự giết chúng sanh tức là điều tu tỉnh thức rất tốt. Và cách thức Thầy biết, nghĩa là mấy con ngồi không mà mấy con bị hôn trầm, thù miên, chứ mấy con đi làm hôn trầm, thù miên không có. Cho nên mình vừa làm mình vừa tỉnh thức tức là tu đó chứ không phải gì.

Các con có nghe Thầy thường nói trong thất không? Tu là sống, sống là tu. Nghĩa là mình làm công việc đó để mà tu, mình tu cái gì? Tu tâm Từ của mình. Rồi tu cái gì? Tu chánh niệm tỉnh giác. Nhờ cái lòng thương yêu mà mình làm rất nhẹ nhàng chú

ý. Cho nên đầu mấy con không có nghĩ tầm bậy đâu, mà nó lo suy nghĩ cái chuyện làm để tránh chúng sanh. Đó là cũng là cái tu tỉnh thức, thay vì mấy con ngồi không, mấy con đi tới, đi lui, đi kinh hành chứ gì? Thì bây giờ con làm công việc này con cũng tu trong đó. Nhưng mà người nào cũng là làm công việc rồi tập trung nhau nói chuyện mà cứ làm thì thôi, chắc cũng không rồi.

Cho nên cái người nào làm, cứ làm, thấy mình dùng cái tu tập xả tâm này, tỉnh giác này thì mình tu tập.

Đó là những cái điều mà con hỏi Thầy

[Tu sinh]: *Thưa Thầy khi hốt rác con nghĩ, thân, tâm con chắc cũng ô nhiễm, dơ bẩn như rác này vậy, con liền tác ý: Hốt rác cũng là hốt những ô nhiễm dơ bẩn trong thân, tâm. Để thân, tâm được thanh tịnh. Tuy là tác ý nhưng tâm phải cương quyết dùng mãnh, diệt hết tham, sân, si, diệt trừ tham, sân si, mạn, nghi thì thân tâm sẽ được thanh tịnh. Cứ tác ý hoài mà không diệt trừ tham, sân, si thì làm sao tâm tham, sân, si thanh tịnh được. Cái gì do tâm tạo ra thì chính tâm cần diệt trừ cái đó mới có kết quả. Cúi xin Thầy chỉ dạy cho con suy nghĩ như vậy đúng không?*

[Trưởng lão]: Đúng vậy, con tác ý con sẽ làm đúng như lời tác ý của con. Nghĩa là con tác ý “tâm như cục đất, ly tham, sân, si hết đi” mai một ai nói gì thì con nhớ: Tâm như cục đất. Tại sao mà mà còn sân nữa, từ đây về sau mà phải chừa, không có được sân nữa. Con cứ nhắc như vậy, con sẽ thấy thì do cái sự quyết tâm, do cái sự tu tập đúng như vậy thì tâm không còn tham, sân, si nữa. Đó là cách thức áp dụng pháp vào đời sống hàng ngày của mình, nhiều khi mình tác ý buông mà mình không nỗ lực mình diệt nó thì nó cũng không hết. Cái tác ý là dẫn tâm vào đạo, tác ý là nhắc tâm mình chứ chưa phải hết. Nghĩa là không phải mình nhắc mà nó hết, mà nhắc để cho mình đừng có làm, đừng có sân, đừng có si, đừng có tham.

Thí dụ như bây giờ chưa phải giờ ăn mà nó muốn ăn, thì tức là tham ăn, nó muốn khởi, muốn ăn tức là dục ăn. Vì vậy con phải nhắc, sáng thấy nó đói nó muốn ăn thì con phải nhắc ngay liền, nhắc như thế nào? Thì mình nhắc: “Tâm không có tham ăn nữa, giờ này không phải giờ mình ăn, mà đã bảo như cục đất, ly tham sân si, vậy mà còn tham ăn được à. Tao đã nhắc rồi mà không nghe, nhất định là chết bỏ”. Như vậy là con đã chiến thắng được nó, và nhiều lần như

vậy bắt đầu nó không tham ăn nữa. Tức là nó trở thành cái nghiệp không tham ăn. Đó là cách tu của con.

[Tu sinh]: *Thầy dạy chúng con tác ý “Tâm như đất” Con thấy câu tác ý này quá khó, chúng con phải tu tập như thế nào? Tác ý tâm như đất mới có kết quả, cúi xin Thầy chỉ dạy.*

[Trưởng lão]: Con thấy đất, con cứ nghĩ đất như thế này thì con sẽ hiểu ngay liền, bây giờ trên đất này con đổ vàng nó có mừng không? (Tu sinh: Không ạ). Mà đem đổ đồ bất tịnh trên đó nó có buồn không (Tu sinh: không). Rồi con đào hốt đi nó cũng không than, con lấy roi đánh nó, nó cũng không giận, ...Tất cả những cái hành động đó con thấy ... cho nên dạy tâm mình như đất để cho đối với những ác pháp tâm nó bất động, con thấy chưa? Do cái sự tu tập “Tâm như đất” rất là tuyệt vời. Con đọc lại trong Mười Giới Đức Thánh Sa Di thì Đức Phật dạy La Hầu La là quán tâm như đất, quán tâm như nước. Đây các con thấy chưa? Tâm mình như nước, tâm mình như đất, quán mà. Tư duy suy nghĩ làm sao tâm mình như đất. Bây giờ tác ý: “Tâm như đất, như cục đất ly tham, sân, si hết đi” thì đó là cái tác ý.

Và cái thực hiện cho được cái câu tác ý đó thì con phải thực hiện được cái hành động là như đất. Đất là như thế nào? Thì cuộc đời con nhiều khi gặp phải cái này hoặc cái kia thì con sẽ sử dụng ngay, làm cho con có thể tham, sân, si thì con nhắc tâm mình. Cố gắng nhắc cho nó thuần thực thì tâm con lần lượt nó sẽ như đất.

Nhưng mà muốn thực sự như đất thì phải triển khai cái tri kiến của con, để cái sự hiểu biết đó nó như đất, nếu mà con không triển khai cái tri kiến, con cứ hiểu cạn cợt thì chỉ nói mà thôi, không thể như đất được.

[Tu sinh]: *Con hiểu đất quá hiền, luôn luôn để mọi người, mọi động vật, cũng như các loài thảo mộc đục bới, đào khoét và những gì dơ nhất đều cho xuống đất, đất vẫn im lặng, bằng lòng. Đất không giận hờn. đất còn cho tất cả mọi loài chúng sanh từ người đến trâu, bò, chó, ngựa, đến các loài thảo mộc. Các bông thơm trái ngọt, công ơn của đất lớn lắm, xong công ơn của Phật, của Thầy còn lớn hơn rất nhiều so với đất. Những lời Phật, lời Thầy dạy không gì so sánh được. Con nguyện cần phải tu tập gắng vượt qua những gian nan cực khổ, cực nhọc thì cuộc đời này mới có thể ly dục,*

ly ác pháp, mới có thể đền đáp công ơn của Phật, của Thầy. Con kính Thầy về sự vừa tu tập, vừa lao tác của con.

[Trưởng lão]: Nghĩa là con có cái sự tư duy đất như vậy rất là đúng, và vì vậy mà con ráng tu tập tâm mình như đất. Những ác pháp tác động vào nó như đất, như là những rác dơ bẩn, như là sự đục phá của loài côn trùng trên đất, đất vẫn vui vẻ, vẫn im lặng như Thánh không trả lời. Dù là trâu, bò, chó, ngựa, tất cả các loài thảo mộc, các loại bông thơm, hoặc tất cả những điều gì cũng từ trên đất. Như vậy thì con giữ gìn tâm mình được như đất tức là con sẽ đền đáp được ơn Phật, ơn Thầy đã dạy dỗ con. Có vậy mà thôi, không có gì hết.

Cho nên thường thường Thầy tu tập, Thầy thường nhắc với mấy con. Thầy ngồi tựa cửa nhìn trời mà nói tâm như đất ly dục, ly ác pháp hết, hoặc tâm ly dục ly ác pháp đó là những cái câu mà Thầy tác ý. Mà đến khi mà Thầy thành tựu thì nó không gì hơn là biến tâm mình như đất mấy con. Và sự tư duy quán xét về đất con nói rất đúng. Đất dung chứa tất cả, ác pháp dơ bẩn, tất cả những thiện pháp, đất cũng bình an không vì mừng, mà cũng không vì buồn rầu, không

vì khổ đau do mọi vật đang ở trên đất. Đất dung chứa tất cả với một sự yên vui, với một sự bình an của mình, với cái sự luôn luôn sẵn sàng giúp đỡ mọi người trên đất.

Cả cái sự sống ở trên đất, đất sẵn sàng dung chứa và nuôi dưỡng, không bỏ cái vật nào. Dù cái vật đó ác cách gì, đào xới trên đất, lủng lỗ khoét hang đất vẫn dung chứa, nuôi dưỡng không bao giờ hờn giận giống như một người mẹ thương con vậy.

Cho nên không có câu nào tác ý bằng câu tâm như đất, vậy cho nên chúng ta hãy lấy cái câu ấy mà làm tiêu chuẩn nhắc để cho mình triển khai cái tâm hiểu cái lòng của mình như là đất vậy.

[Tu sinh]: *Ban ngày con tu tập trong lao tác. Ban đêm con tu tập Tứ Chánh Cần. Thực ra con cũng thấy mệt, ước gì con có sức khỏe như sư Chánh Trí thì tốt biết mấy. Con kính trình Thầy tâm nguyện và ước mong của con, mà dạy.*

[Trưởng lão]: Đây là cái lời ước nguyện của con và những cái điều thưa hỏi qua trực tiếp sự tu tập của con, lao tác. Con cố gắng con tu tập đúng cách, và sự tư duy của con có cái sự tư duy, có cái sự hiểu biết, mình

khéo léo mình xả tâm. Đối với con thì cái tuổi đời nó còn ngắn lắm, nó không còn dài nữa đâu, và ước mong mình có sức khỏe thì chắc chắn sức khỏe không trở về với con nữa, vì nó đã đi rồi nó không bao giờ trở lại. Cũng như cái tuổi đời của chúng ta nó đã đi qua rồi thì lôi trở lại không được đâu. Cho nên đối với mấy con mà tuổi lớn rồi thì cố gắng mà tu tập cho đúng pháp, tu vừa sức, không có tu quá cho nên cái bức thư của bác cư sĩ gửi cho Thầy tuổi đã lớn mà xin giờ giấc tu như những tu sĩ mấy con như những người khác. Nghĩa là khoảng ba tiếng đồng hồ trong một buổi. Thay vì cái tuổi già như vậy tu chừng khoảng hai tiếng mà thôi. Thế mà bác xin Thầy tu đúng như những người khác. Nghĩa là mỗi buổi ba tiếng đồng hồ. Cho nên Thầy thấy rất là tội. Ráng cái sức già của mình tu cho cực lắm mấy con. Như cô Nguyệt ở đây cũng vậy, ước gì con có sức khỏe như Sư Chánh Trí thì tốt biết mấy. Bây giờ cái thời gian qua rồi làm sao mà biết được cái sức khỏe. Tất cả các tế bào trong con nó đã cạn kiệt hết rồi, nó còn chờ chết mà thôi, chứ nó đâu còn làm sao mà trở về sức khỏe.

Nhưng tâm hồn chúng ta thanh thản.
Giữ gìn tâm thanh thản, tâm bất động như

đất thì cái sức khỏe con nó sẽ phục hồi lại, bằng cái sự tu tập của con, bằng cái sự giữ gìn tâm bất động, tâm thanh thản thì cái sức khỏe của con nó sẽ trở lại khỏe khoắn, vững vàng, quắc thước, để không khéo nó lần lượt nó suy yếu. Như vừa rồi con thấy cô Huệ Ân không? Đúng dậy đi rất là cực khổ, rồi một ngày nào đó mấy con cũng như vậy. Trước mặt chúng ta cô Huệ Ân tám mươi mấy tuổi rồi. Bây giờ chúng ta sáu mấy, bảy mươi tuổi. Chúng ta chưa yếu đuối như cô Huệ Ân nhưng ngày nào đó chúng ta cũng sẽ như vậy. Tuổi cô Huệ Ân cỡ bằng tuổi mấy con thì chắc cô Huệ Ân không yếu đâu. Cũng còn đi đứng mạnh giỏi, còn bây giờ cô đi lại tuổi cô tám mươi mấy rồi, cũng không bao lâu nữa là chín mươi tuổi rồi. Thì các con thấy mình cũng sắp đi vào con đường đó mấy con. Cho nên phải cố gắng mà tu tập.

037-(LCK-019D)

- * Chánh niệm tĩnh giác
- * Nên triển khai Định vô lậu
- * Đường đi nhân quả con người

Bây giờ Thầy sẽ trả lời trước.

Kính bạch Sư Ông! Con đã thức trắng hai đêm hoàn toàn tỉnh thức mà chẳng biết làm gì. Con xin sám hối vì đã âm thầm thay đổi thời khóa mà không hỏi xin Thầy. Giờ con đang kẹt là không làm gì, mà tập thể dục cả đêm và nghe đĩa giảng pháp hành cho cư sĩ và tu sĩ của Sư Ông. Con không biết mình sai không, vì con làm một mình, con hơi run. Hôm đầu tiên con nghe ông say rượu cứ hát cải lương bên hàng rào. Con hơi sợ nên bật lớn tiếng giảng của Sư Ông để át. Hôm thứ hai con tăng thời khóa tu lên từ 10 đến 30 phút. Từ 1:30 sáng thì thời khóa này con làm một mình, loay hoay đủ kiểu là hết. Con nghĩ mình không ngủ, dư nhiều thời gian, ai dè thời gian đi qua mau quá mà con chẳng

làm được gì ngoài thức trắng chẳng giống ai. Tâm con nó cứ hỏi: con thức để làm gì? Ông à.

Con nói tập thức chơi cho vui, Sư Ông khuyên con như thế nào ạ? Hoặc là bình thường bốn thời thôi hay năm thời và một thời ngồi chơi cả đêm. Thật ra con không bước ra khỏi giường mà dậm chân 30 phút tỉnh giấc tới 11 giờ, rồi tỉnh queo, ngồi ra đó. Con dẹp hết gối mền khỏi có hội nằm. Bày ghế bàn lung tung trên giường, trong mùng để khỏi có chỗ nằm, để tỉnh thức nhưng còn yếu quá vì không có bạn đồng hành, ai nâng đỡ nên tâm con cứ hỏi thức để làm gì Ông à. Chắc con ngủ lại quá, nó tỉnh queo không ngủ, nhưng khi tập thể dục nó có ngáp liên tục. Vậy làm sao hả Sư Ông? Con chuẩn bị đủ phương tiện để làm bài định Vô Lậu, Đường đi nhân quả con người và nó tỉnh, nó xuống nó không chịu làm bài gì cả cứ ngồi chơi. Cầm bút lên chẳng viết được gì, chắc nó chống lại con vì con bắt nó thức. Sư Ông ơi con phải làm sao đây, hay con cứ 10 giờ ngủ, hai giờ dậy, mọi việc trở lại bình thường để làm bài. Con cần định vô lậu hơn, hay thức đêm hơn. Con phải làm sao đây Sư Ông?

Lúc thức đêm con có tác ý trước “Phật luôn tỉnh giác không ngủ, nói thương Phật mà không giống Phật, ngủ cho ngu si”. Giờ không ngủ mà không làm bài được có phải ngu si lên không ạ? Con xin Sư Ông chỉ dạy lại con, con rất cần đến lời, đến lớp gặp Sư Ông thường để hỏi từng li, từng tí sự thực tập mà con gặp phải để học hỏi.

[Trưởng lão]: Con tu tập như vậy đó là con đã tập sai rồi, chưa phải lúc mà con chiến thắng như vậy, mặt trận của con chưa có mở. Mặc dù là con có thể đẩy lui được hôn trầm, thù miên. Nhưng đẩy lui có nghĩa là nó không diệt hết, nó không có diệt. Đẩy lui được nhưng không diệt. Cho nên trong sự tu tập theo Thầy thiết nghĩ cứ theo lớp học, rồi cái sự hướng dẫn người ta nói. À bây giờ tới cái giờ phút không ngủ nữa, thì lúc bấy giờ người ta trang bị cho con. Ở đây chúng ta có hai Thầy ở trong cái lớp của chúng ta. Bên nam có hai Thầy không có ngủ thức suốt đêm, nghĩa là trưa nghỉ có một chút xíu thôi, chỉ ăn cơm rồi nghỉ 30 phút thôi, còn thức suốt đêm không ngủ. Hai vị thầy đó là thầy Chân Thành và Thiện Thảo, nhưng là một cái nỗi lo. Và đồng thời cũng sách động với một số người, mấy người kia thấy hai

thầy thức ngon quá, cho nên cũng bắt đầu thưa hỏi cách thức tu tập sao mà thức được. Do đó Thầy kiểm tra lại thì thêm hai thầy nữa cũng thức suốt. Bắt đầu tranh nhau mà thức, thức để làm con ma thức, chứ không phải thức để thành Phật được.

Bởi vì thật sự ra thì Thầy nói thế này co mấy con biết là vì mình thức mình tập, mình có phương pháp đi kinh hành mình đẩy lui nó được đó. Nhưng thức để làm gì? Cái câu hỏi: thức để làm gì? phải không? Các con biết rằng cái thức của mình là thức để Chánh Niệm Tỉnh Giác hoặc thức để sống thanh thản, an lạc, vô sự. Phải không? Sống thanh thản, an lạc, vô sự tức là sống để tu Tứ Niệm Xứ mà Đức Phật nói Nhất Dạ Hiền. Một đêm thức để làm Thánh Hiền mà nay con đã thức mấy đêm rồi, con làm Thánh Hiền được chưa? Nếu mà Thánh Hiền thì phải tâm như đất, có phải không? Tâm phải vô lậu. Muốn làm Thánh Hiền tâm mình nó phải như Phật mới làm Thánh Hiền được chứ? Và muốn làm Thánh Hiền để trác nghiệm được mình, như ông Châu Lợi Bàn Đặc ông thực sự ông cũng không biết mình tu chứng quả A La Hán như thế nào? Mà Phật bảo mình ngồi quét tâm thôi, thì ông có

gắng quét tâm. Ông thấy tâm mình bây giờ nó thanh thản, an lạc, vô sự không có niệm gì hết, nó không có niệm. Nhưng mà bây giờ mình biết mình có chứng quả A La Hán hay không? Đúng là nó Nhất Dạ Hiền chưa? Cho nên ông bảo: Bây giờ sẵn cái dịp này Phật và chúng Tỳ Kheo đi hết rồi. Mình lo tu, mình không cần ăn nữa. Cho nên ông không đi, ông ở lại cái khu rừng trong cái thất của ông. Ông mới ngồi dưới gốc cây ông thiền định. Ông mới tư duy, suy nghĩ không biết mình tu bây giờ cái tâm mình nó không phóng dật. Không biết bây giờ mình có tu chứng được không? Mình chưa biết, để mình thử coi.

Ông mới nói: bây giờ họ đi hết, họ đi ăn cơm hết rồi, còn mình mình rừng rậm, để mình bảo thử coi.

Ông mới bảo, ông Châu Lợi Bàn Đạc phải hóa ra 1000 ông, ngồi khắp cái rừng này cho tao. Bắt đầu lần lượt ở gốc cây nào cũng thấy ông Châu Lợi Bàn Đạc nào hết.

Nói như vậy mình có lệnh được, không ngờ khi mà ông thấy cái hiệu quả của ông tu tập được kết quả như vậy rồi. Bởi vì đó là lần lượt Dục Như Ý Túc mà mấy con, Tứ Thần Túc có hiện rồi, tức là tâm thanh tịnh

rồi. Cho nên vì vậy ông biết rồi. Ông biết rồi rõ ràng là mình có thể mình một đời nay mà thôi. Nghĩa là “Sanh đã tận, phàm hạnh đã xong rồi” không có tu nữa. Khi mà nghiệm ông thấy được cái kết quả ông như vậy rồi. Thì ngay đầu rừng có tiếng gọi ông Châu Lợi Bàn Đạc phải đi thọ trai, lúc bấy giờ ông mới đi thọ trai.

Nhưng mà cái ông mà gọi ông thì nói hai lần Phật gọi ông đi thọ trai. Đầu tiên thì cái ông chủ nhà đó đến thì ông thấy ngồi đầy rừng, ông hoảng, ông không biết làm sao. Không biết cái ông nà là ông Châu Lợi Bàn Đạc, cho nên ông mới chạy về hỏi Phật, thì Phật bảo ông đến cái đầu rừng ông gọi. Ông nào là Châu Lợi Bàn Đạc thì vâng lệnh Phật ôm bát đi thọ thực. Chỉ cần ông nói vậy thôi thì tất cả trong cái khu rừng đó, một ngàn ông Châu Lợi Bàn Đạc đều mất hết, chỉ còn có một ông ôm bát đi ra thôi.

Như vậy là xong chứ gì? Mấy con thấy không? Phải trác nghiệm chứ. Chúng ta tu chúng ta thấy. Thì khi tu xong rồi Thầy mới trác nghiệm chứ đâu phải Thầy không trác nghiệm mình đâu. Cho nên Thầy biết cái chỗ làm chủ sanh tử của mình chứ. Các con

hiểu điều đó.

Cho nên bây giờ các con thức đêm để làm gì? Mà Đức Phật nói Nhất Dạ Hiền, một đêm làm Thánh Hiền. Vậy thì thức từ 7 giờ tối cho đến 7 giờ sáng rồi mình bảo. Con bảo thử coi nó có ngủ hết cái khu rừng kia không?

Mà nếu nó hết rừng thì thức đêm là đúng, còn giờ bảo nó như vậy nó không có làm được. Chắc chắn là thức đêm này, kiểu này trắng con mắt, trắng con mắt thì cái con đường tu của mình nó trật rồi.

Cho nên khi mà Thầy đi kiểm tra hai thầy tu tập ở đằng sau đó thì thầy Chân Thành thì Thầy nhắc phải tu hai pháp thay phiên, để không khéo nó sẽ lọt vào tướng. Cái pháp đầu tiên là lúc nào mình thấy còn buồn ngủ, thì nên ôm pháp Thân Hành Niệm mà tập, thì nó sẽ hết buồn ngủ, còn khi mà nó không buồn ngủ thì tu Tứ Niệm Xứ giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Và thầy Chân Thành thì nắm vững được cái Pháp Tứ Niệm Xứ và cái pháp Thân Hành Niệm. Nhưng pháp Thân Hành Niệm vừa rồi thì thầy tu theo cái kiểu của thầy. Tức là không hẳn là Thân Hành Niệm. Mà Thầy tu Chánh

Niệm Tĩnh Giác cộng với Thân Hành Niệm hai cái hợp nhau Thầy tu cho nên pháp thầy nó không chuyên nhất mà nó kết hợp lại hai pháp. Cái pháp mà đi kinh hành rồi ngồi xuống hít thở, mấy con nhớ pháp đó không? Mà không có tác ý phải không? Thầy kết hợp với pháp Thân Hành Niệm là Thầy chỉ tác ý vài ba câu mà thôi để thầy cũng im lặng như tu Chánh Niệm Tĩnh Giác cho nên Thầy kết hợp nó coi như không đúng. Nhưng mà nó vẫn phá được hôn trầm. Nhưng mà thầy còn lâu lắm mới chứng đạo. Còn lâu lắm. Nghĩa là một đêm mà thầy thức vẫn còn thấy buồn ngủ, nếu không đi kinh hành là nó sẽ ngủ gục liền tức khắc, nó ngủ liền, cho nên nó vẫn chưa đủ. Đấy lui nó chứ vẫn chưa diệt nó. Cho nên mấy con đừng có vội mà thức đêm rồi nó trắng con mắt chứ nó không có lợi ích gì hết. Cho nên tập tu đúng giờ giấc. Khi mà giờ giấc mình mà chưa tới ngủ mà nó buồn ngủ nhất định là không ngủ. Hết giờ mới cho ngủ, nghĩa là tập làm chủ ăn ngủ mấy con, chứ không phải tập thức trắng đêm. Các con hiểu không? Có bao giờ ông Phật ông dạy mình thức trắng đêm bao giờ đâu? Nhưng ông Phật dạy mình Nhất Dạ Hiền mấy con, một đêm đi kinh hành mà chứng đạo, đó

là ông A Nan mấy con. Các con nghe câu chuyện ông A Nan đi kinh hành một đêm, mà không biết ông đi cái kiểu nào mà một đêm ông chứng Đạo. Đó là mình phải truy ra coi ông đi cái kiểu nào? Một đêm mà tự đứng chứng đạo. A Nan Nhất Dạ Hiền đó, là một đêm chứng đạo. Nhưng mà hỏi ông Ca Chiên Diên coi ông một đêm mà tu pháp gì mà một đêm ông chứng đạo.

Nhưng mà ông A Nan thì mình biết. Ông có cái lịch sử, có cái chuyện nói ông tu tập là ông đi kinh hành. Còn ông Ca Chiên Diên cũng ở trong kinh Nhất Dạ Hiền thì có Ca Chiên Diên Nhất Dạ Hiền, vậy thì không biết ông Ca Chiên Diên ở một đêm ông Thành Phật, ông chứng đạo đó là ông ngồi ông tu hay là ông đi, ở trong đó không nói. Cho nên bây giờ chúng ta chỉ biết ông A Nan đi kinh hành, mà đi kinh hành kiểu nào mà chứng đạo, thì chắc chắn ông này chỉ có còn nước đi pháp Thân Hành Nệm thôi chứ không có gì. Đi Tam Bộ Nhất Bái thôi chứ không có gì. Thân Hành Niệm là đi Tam Bộ Nhất Bái chứ gì mấy con? có phải không? Đi mà đỡ chân lên rồi để xuống từng phút, từng hành động không phải là Tam Bộ Nhất Bái theo bên Nho Giáo sao? Cho nên vì vậy thì cái

pháp thân Hành Niệm thì chắc chắn là suốt đêm mà đi pháp Thân Hành Niệm là nó mới đủ Thần Túc mấy con. Cho nên sáng hôm sau người ta kết tập ở trong núi đá. Ông đầu có cần vô hang đầu, ông chỉ đi ngang qua vách đá ông vô liền. Cho nên cái ông Ca Diếp đang kết tập ở trong đó ông nói: Được rồi ông A Nan lên đây đọc kinh cho chúng ghi nhớ. Thì ông A Nan mới lên đọc kinh, bởi vì ông Ca Diếp nói người nào chứng quả A La Hán mới được vào kết tập. Chưa chứng quả A La Hán dù ông có theo Phật ông có nghe gì nữa ông cũng chưa xứng đáng mà có thể mà kết tập Kinh.

Cho nên ông A Nan tức quá, mình đã theo Phật, mình coi như là người thân cận Phật nhất mà giờ kết tập những lời Phật mà không có mình. Thì bây giờ muốn nói trời nói trăng gì được đây! Cho nên một đêm phải làm được. Vì vậy mà một đêm nỗ lực ôm pháp Thân Hành Niệm thì nó có đủ Như Lai Lực, Mười Như lai lực tức là Tứ Thần Túc, các con hiểu điều đó, một đêm quá quyết liệt. Mọi lần chắc ông này ông tu kiểu lười biếng đó mấy con, theo đây Thầy nghĩ buồn ngủ ông cũng đi ngủ nữa cho khỏe, tu nữa. Cho nên một đêm nay bởi vì tức quá

cho nên Một đêm mà ráng nỗ lực ôm Pháp Thân Hành Niệm.

Cho nên ông A Nan là cái người rất thông suốt kinh sách, rất thông suốt những lời Phật dạy, cho nên một đêm ông ráng nỗ lực ông làm, vì vậy mà phải thông suốt được các pháp.

Cái sự hướng dẫn của Thầy khi nào mấy con thấy được cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự mà nó không đủ Thần Lực. Thí dụ như bây giờ mấy con thức suốt đêm, một đêm mà thấy tâm mình không phóng dật, thanh thản, an lạc, vô sự. Đó là các con thử mình, và đồng thời một đêm như vậy rồi mấy con ra lệnh coi, cái thân mấy con ngồi xếp bằng, bảo: Bay lên trên cách một thước thử coi nó lên nổi không? Bảo nó mà nó nâng lên nổi đó thì cái Thần lực của mấy con có rồi, tức là Dục Như Ý Túc, như ý mình muốn. Thì bắt đầu mới con mới nhập định, rồi mấy con thực hiện Tam Minh. Mấy con truyền lệnh nó, mà nếu chưa được thì đây là mấy con chưa thanh tịnh, tâm còn phóng dật, ít ra nó còn buồn ngủ nó nén vô nữa. Nghĩa là lơ mơ là nó đánh vô liền, ngủ gục liền. Chắc chắn là mấy con còn si chứ chưa có ai hết

cả, nó chưa đủ lực. Mà khi hoàn toàn hết si rồi, nghĩa là thức suốt một đêm mà không thấy một bóng dáng nào buồn ngủ, còn con thì buồn ngủ còn phải tập thể dục kia mà. Thành ra đâu có được, cho nên con thức làm gì đây? Câu hỏi đâu, con nói rất đúng! Cho nên đừng có thức, giờ giấc nghiêm chỉnh trở lại, chờ khi nào mà Thầy cho lệnh. Đêm nay con hãy hoàn toàn chiến đấu với giấc hôn trầm của con, giấc sinh tử của con. Mà đêm nay mà không thành công thì kế tiếp đêm thứ hai, thứ ba, thứ tư, cho đến cuối cùng thành công. Sự tu tập của con như vậy nó mới có kết quả, mới được, chứ còn không khéo thì nó không kết quả. Trong cái sự tu tập là như vậy. Chờ! Máy con bây giờ là đang ở trong cái lớp này thì học cái gì nó phải đi vào cái căn bản của nó chứ không thể thiếu căn bản đó được. Từ cái sự hướng dẫn của Thầy giúp cho mấy con nó đi từ cái chỗ tu tập này cho đến cái chỗ tu tập kia. Thầy triển khai cái sức tri kiến của mấy con, rồi Thầy triển khai cái sức nhiếp tâm của mấy con, từ đó Thầy dẫn dắt cho mấy con từng bước mấy con đừng vội vàng mà mấy con hãy nên làm. Giờ phút này thì mấy con nên làm gì? Các con nên triển khai cái tri kiến

của mấy con trước, đó là Định Vô Lậu, rồi kể đó thì Thầy sẽ hướng dẫn cho mấy con Tỉnh. Bởi vì Thầy đã quan tâm đến cái sự hướng dẫn cho mấy con để đạt được cái kết quả giải thoát, chứng được cái chân lý của Đạo Phật. Thì lúc bấy giờ mấy con cứ theo cái sự hướng dẫn của Thầy, đừng làm khác, mà làm khác thì cực khổ, mà cực khổ Thầy nhiều. Lỡ mấy con có điên khùng một cái là mệt Thầy chứ không phải dễ. Cái lớp học của Thầy nó điên rảo rồi đây mới chết chứ, các con hiểu chưa?

Cho nên cái sự hướng dẫn của Thầy là cái trách nhiệm của Thầy rất lớn, đào tạo mà không? Đào tạo người điên không thì chết rồi. Có phải không? Đào tạo là phải đào tạo cái người tu chứng thật chứ. Tâm như Đất chứ, có đủ Thần túc chứ. Đào tạo gì mà bây giờ nó ngông ngông, nghênh nghênh như Bùi Giáng vậy chết không ta. Các con hiểu? Tình cảnh như Bùi Giáng thì coi coi cái con đường tu tập của Thầy bây giờ nó trở thành Thiên Đông Độ mất hết rồi, phải không? Cho nên Thầy không mong muốn cái điều đó đâu, vì vậy mấy con phải theo cái sự tu tập. Đừng nghe quý thầy, họ nói vậy cho khích lệ mấy con thức đêm đó thì coi chừng mấy con chết

luôn với nhau, cho nên vì vậy mà đêm nay thì bị cúp điện, cho nên Thầy ra Thầy bảo: bữa nay cho quý Thầy ngủ hết. Nhưng sự thật bị cúp điện chứ không phải ngủ. Nhưng mà cái người nào thức tu Thầy cũng biết hết.

Trong cái sự tu tập thì nó có những cái khó khăn như vậy, cho nên những gì mấy con muốn tu tập cái gì thì nói hoặc mấy con hốt rác cũng phải nói cho Thầy, chứ không khéo mấy con hốt chết chúng sanh cũng tội. Phải không? Mấy con nhớ kỹ, mấy con hốt rác, nhỏ cỏ làm ơn nói Thầy, Thầy dạy cách nhỏ cỏ như thế nào mà chúng sanh không chết, phải không? Cái mà mấy con nhỏ cỏ thì Thầy nói như thế này. Mấy con nhỏ cỏ rồi, cỏ ở đây mà mấy con nhỏ, mà mấy con tu cái lòng thương yêu của mấy con. Nhỏ cỏ đây mấy con mới đem sự sống ra đằng kia, phải không? Thì nó đâu có chết mấy con, như vậy thì mới nhỏ cỏ chứ? Mấy con làm sạch chỗ này thì ít ra mấy con cũng phải đem nó lên kia mấy con trồng lại giùm Thầy, mà mấy con trồng thì mấy con nhớ phải tưới nước, chứ bỏ cỏ khô chết cũng tội. Chứ mấy con đừng có nhỏ cỏ rồi mấy con ném thành đống rác như vậy thì nó tội quá. Nó có sự sống mà mấy con, mình là người tu, mình

phải thương yêu chứ, sao mà mình nhỏ mình quăng ném người ta hết vậy! Mấy con không thương sao, phải không?

Cho nên vì vậy mà muốn cái đường mình đi sạch thì bây giờ nhỏ cọng cỏ đó, làm ơn mình lại xới chỗ kia mình nhét cho nó ở ngoài kia đi. Chỗ này mà vô đây ở đây không có được đâu, tao đi tới đạp luôn mà chết, khổ. Thôi bây giờ chịu khổ, tao nhỏ mà đây tao đem lại kia tao trồng, đó là mình thương yêu thật mà, thương yêu thật sự. Vì vậy mới nhỏ cỏ chứ! Mấy con nhỏ cỏ như vậy. Chứ mấy con nhỏ cỏ nó thành rác hết đi, thôi đừng nhỏ. Tội nghiệp. Không! Cái người tu là phải vậy đó mấy con. Mình đã hiểu sự sống mà. Mấy con nói sự sống của thảo mộc mấy con thấy, nó có sự sống như mình mà. Vì vậy mà cái nhân quả của nó giống như nhân quả của mình rồi. Cho nên bây giờ mấy con mới hiểu một cái hành động ác của chúng ta là một cái nhân chứ gì? Thì nó sẽ có cái quả khổ cho mình. Mà mỗi quả mình chịu khổ nó lại có cái nhân ở trong đó nữa, phải không? Nó mới sanh ra bao nhiêu cái người khổ chứ đâu phải không. Mình thấy rõ ràng nhân quả thảo mộc nó vậy mà thì nhân quả con người cũng

vậy thôi chứ làm sao mà khác được.

Nếu không có thảo mộc thì làm sao chứng minh cho nhân quả con người được. Các con hiểu không? Nói một người sanh ra nhiều người ai tin. Nhưng một cái hạt nó đâu có sanh ra một trái mấy con. Có phải không? Mấy con thấy rõ mà! Như vậy mới để chứng minh cho nhân quả chúng ta nói cụ thể mình nói, thiên hạ nói: Ông nói láo chứ, không khéo họ nói mình nói láo mấy con. Phải không? Bắt đầu Thầy cho mấy con học nhân quả rồi Thầy mới xác minh cho mấy con cái mà con người sinh ra. Một người sanh ra nhiều người, nhiều con vật, mấy con mới tin Thầy chứ không khéo mấy con không tin Thầy. Bởi vì căn cứ vào luật nhân quả, vào cái cụ thể mà nói thì không có sai. Đó mấy con thấy chưa? Bây giờ mấy con mà học thì mấy con hiểu rồi, vì vậy mình còn làm ác nữa không mấy con? Mình còn chửi người ta không? Mình còn nói mắng nói mở người ta không mấy con? Phải không? Mấy con hiểu. Bởi vì lời nói mình ra đó là cái nhân quả, làm cho người ta buồn phiền đó là khổ, là khổ tâm người ta thì tức là cái nhân quả đó mình phải gánh, và cái lời nói đó nó thành cái từ trường, từ trường đó nó

sẽ sanh ra những cái con người khác để chịu những cái quả khổ đó. Một mình mình khổ chưa đủ sao? Mình làm cho người khác khổ. Có những người của mình sanh ra để chịu cái khổ đó. Chứ ai? Nhân quả sanh chứ bộ mình sanh sao? Có phải tự con sanh ra, có phải con chết mà con sanh ra đâu. Nhưng mà cái nhân quả của con sanh, phải không? Cái nhân quả của con sanh mà. Cho nên nó sanh ra con người khác là nhân quả sanh. Mình sanh ra cũng là do nhân quả khác của người khác, người khác làm mà mình phải sanh ra mình mà bây giờ mình chịu khổ. Vì vậy mà chỉ có con đường duy nhất của Đạo Phật mới dạy chúng ta thoát khổ mà thôi, chứ còn không khéo thì một mình sanh ra nhiều, nhiều sanh ra nhiều nữa. Và trùng trùng duyên sanh thì trùng trùng duyên diệt. Sanh ra để rồi chết, chết khổ chứ bộ sung sướng gì? Các con hiểu điều đó. Cho nên người ta khổ chút là mình khổ, mình nói một lời nói mà người ta khóc, mình có được an vui không? Hay là mình an vui cho cái thân mình mà cái hạt giống của mình nó lên những cái người khác lại khóc nữa? Mình hiểu chỗ đó không? Các con hiểu không?

Bởi vì nhân quả nó đã xác định, nó

không chạy khỏi, cho nên đừng làm ai khóc mấy con. Mà hãy làm cho người ta vui. Đó cho nên Thầy thường Thầy nói, luôn luôn ở đây Thầy nói cho mấy con vui, thành ra Thầy chắc có lẽ là cái nhân quả của Thầy nó sanh ra người vui, nó không có người buồn. Có đúng không mấy con? Bởi vì luôn luôn Thầy sống vui mà cho nên mọi người xung quanh Thầy đều vui.

Bây giờ các con sẽ lần lượt mà thầy trả bài mấy con. Như vậy là chúng ta sắp sửa 10 giờ đi khát thực rồi. Bây giờ những cái bài Thầy có ghi trong bài của mấy con đó bảo mấy con làm cái bài gì? hãy tiếp làm bài nhân quả thân hành, bài viết có một giá trị áp dụng vào đời sống. Tức là mấy con viết cái bài nhân quả. Mấy con viết ít thôi đừng mấy con viết nhiều. Viết một cái ví dụ nào đó, thì cái ví dụ đó có cái nhân và có cái quả của mình. Thì nó có cái sự chuyển biến của nhân quả, từ cái xấu ác chuyển thành thiện. Áp dụng vào đời sống, đem một cái ví dụ thức tế, cụ thể của cuộc đời xảy ra mình đã chứng kiến được cái sự kiện đó, hoặc là mình đọc trong sách, báo, hoặc là mình nghe. Mình đem cái câu chuyện đó ra để áp dụng vào, để hướng dẫn cho người ta

biết được cái nhân quả đó xảy ra mà cái câu chuyện đó nó đã có người thọ lãnh những cái đó. Tức là mình áp dụng vào đời sống, đem cái ví dụ cái cuộc sống xảy ra ở trên cái sự sống của con người nó xảy ra cái gì đó. Khi mà các con viết một cái nhân quả của một cái thân hành, hoặc là của khẩu hành, ý hành thì cái đó nó xảy ra, nó nhân quả nó nói cái khổ, cái nhân của nó, cái quả khổ của nó như thế nào? Và đồng thời còn đem cái ví dụ để áp dụng vào đời sống cho người ta thấy đời sống đã xảy ra cái chuyện như vậy.

Các con biết không? Để thứ nhất là nhắc mình, mình sẽ tránh mình không bao giờ mình làm cái hành động đó nữa. Và cái thứ hai người đọc người ta giạt mình người ta còn tránh nữa, tức là áp dụng vào đời sống đó mấy con. Chứ nhiều khi mình học lý thuyết mà mình không biết áp dụng thì nó là lý thuyết suông. Còn cái này chúng ta đưa ra, nêu ra một cái ví dụ ông A, ông B đó, ông làm cái điều ác đó. Bây giờ ông, tôi đã nói về cái hành động ông. Tôi đã nói hành động nhân quả, bây giờ tôi áp dụng vào cái đời sống, rõ ràng ông A, ông B, ông làm cái hành động đó bây giờ ông chịu ở tù vậy, vậy

vậy đó. Thì mấy con nêu ra cái đó thực tế tức là áp dụng vào đời sống đó mấy con.

Cho nên Thầy muốn gợi ý chứ không khéo mấy con chỉ nói ở nhân với quả. Nói vậy là quả nó khổ vậy thôi rồi con không có áp dụng vào đời sống, tức là mấy con không đem được cái đời sống ví dụ ra cho nên không áp dụng. Còn áp dụng như vậy nó cụ thể nó thực tế làm cho chính mình, mình cũng dè dặt cẩn thận, làm cho người khác nghe người ta cũng giữ gìn. Các con hiểu không? Nó là có áp dụng vào đời sống, cho nên mỗi nhân quả con người mình nói. Bây giờ ăn trộm, ăn cắp thì cái nhân quả đó sẽ đem đến người ta bắt được đánh đập mình như thế nào? Thì mình đem à hôm đó có tôi đi đường tôi gặp cái bà đó bà đi trên xe bus bà móc túi, chúng bắt được. Trời ơi! Nó đánh gần chết, mà nó lại sách lại Công an nữa chứ? Đó mình đưa cái chuyện thật đó áp dụng vào đời sống mấy con. Để nói lên cái quả nó thực tế, cụ thể như vậy. Đó là áp dụng vào đời sống. Và áp dụng vào đời sống thì nó nhắc nhở như vậy, cho nên cái người khác họ đọc rồi, họ biết áp dụng vô. Họ biết áp dụng vào đời sống, thấy được cái nhân quả đó, nó cái đời sống xảy ra như vậy. Đó

cái khéo léo của mấy con đòi hỏi, khi đó mấy con viết chậm chạp. Một tuần lễ mấy con tìm cho đủ cái những cái điều kiện này, để mà con ghi vô cái áp dụng. Mấy con đừng có viết lung tung nhiều quá rồi mấy con không biết tìm ở đâu cái câu chuyện áp dụng vào đời sống. Làm như mình lý thuyết suông, các con hiểu? Mình lý thuyết suông có lợi ích gì? Ở đây mình nói nhân quả thực sự để mà áp dụng vào cái đời sống mà mình không có, nhưng mà những người khác người ta có. Phải không? Người ta có người ta áp dụng vào thì người ta sẽ được giải thoát. Các con hiểu điều đó. Cho nên trong cái vấn đề học nó phải thực, bởi vì Đạo Phật học như thực mà, áp dụng vào như thật để mình được giải thoát mà. Đó là cái sự học hôm nay cái lớp học của chúng ta. Chứ không phải chúng ta làm cái bệnh ... suông. Mà đây là áp dụng vào đời sống của chúng ta bằng nhân quả, bằng cái sự hiểu biết, bằng cái sự thực tế của đời sống của chúng ta.

Cho nên sách của Thầy viết hầu hết Thầy viết bằng một cái sự thật, bằng một cái sự thật mấy con. Cho nên cái sự thật nó sẽ lợi ích rất lớn, nó cụ thể rõ ràng. Ai dám bảo rằng cái này Thầy nói sai. Cho nên những

điều Thầy nói, Phật nói là phải có những cái lời Phật dạy, có những cái cụ thể của kinh sách hẳn hoi Thầy mới dám nêu ra chứng cứ hẳn hoi chứ không tự mình nói ra được. Tự mình nói ra được ai tin mình. Đó mình áp dụng sự thật. Còn các con nói nhân quả thì phải áp dụng sự thật vào cuộc đời, có những người đã xảy ra trong chuyện này, có những người đã thọ lãnh những cái quả khổ như vậy thì đời sống chúng ta. Từ chúng ta lớn tuổi rồi, chúng ta chứng kiến biết bao nhiêu sự việc nhân quả của cuộc đời của con người. Người này không có thì người khác, người khác không có thì người khác. Cho nên chúng ta chứng minh cái điều đó để cho người ta thấy rõ nhân quả và cũng là áp dụng vào đời sống của mình. Và tương lai của mình mọi sự kiện xảy ra đều là có sự sáng suốt hiểu biết rõ ràng. Cho nên nó ngăn chặn làm chúng ta không còn bị nhân quả tác động được. Đó là sự giải thoát.

Tập sách này của Thanh Từ. Con nên làm bài Đường đi nhân quả con người. Con làm cái bài này này, con làm bài này cũng khá đầy đủ rồi, cho nên con trở về làm cái bài Đường đi của nhân quả con người.

Tiếp tục Hải Tâm, con tiếp tục con nói về nhân quả Thân hành, con tiếp tục cái bài này con nói về nhân quả thân hành thêm nữa. Bởi vì nó còn những cái phần cần thiết như Thầy đã hướng dẫn cách thức nó, để mà con áp dụng, con đưa vào những ví dụ cụ thể để con áp dụng vào đời sống để cho nó rõ ràng hơn nữa thì cái bài Nhân Quả Thân hành nó rất đầy đủ hơn, và nó có giá trị rất lớn về cái sự tu tập của các con.

Còn đối trị tâm hôn trầm thì của Tú gửi cho Thầy đây thì về đối trị tâm hôn trầm của con, con cố gắng trong cái giờ phút mà nó bị hôn trầm, thùy miên con cố gắng mà đi kinh hành con. Đi kinh hành là đi tới, đi lui trên cái quãng đường từ cái chỗ thất của con, con đi cái đầu đường ở đầu đường này thì con đi tới đi lui, hoặc là có người khác đi kinh hành thì con tìm cái chỗ nào yên tĩnh mình đi cũng được, nhưng mà Thầy thấy con đường mà thẳng trước thất con ở thì con nên đi cái đường đó thì rất tốt. Đi tới cái đường lớn, rồi mới trở lại đi trên con đường đó thì cho đến khi mà nó không buồn ngủ thì trở về thất, còn buồn ngủ thì mình nên đi. Cứ tập đi để phá thôi, phá hôn trầm thôi. Đừng có nhiếp tâm nhiều, đừng có vội

vàng mà ức chế tâm mình để nhiếp tâm an trú. Hôm đó thì Thầy dạy mấy con tập nhiếp tâm và an trú. Nhưng hôm nay vào cái lớp học này lần lượt Thầy sẽ dạy cái cách thức nhiếp tâm, an trú, mà hiện bây giờ mấy con chỉ biết đi kinh hành mà thôi, chỉ biết động thân đi mà thôi. Thí dụ như đứng tại chỗ mà bước lên bước xuống để cho mình động thân đừng ngủ thôi, để đúng giờ mình đi ngủ, có vậy thôi, để giữ giờ giấc đi ngủ. Chứ đừng có ngủ trước giờ, ráng cố gắng khắc phục chứ không khéo nó rất khó. Bởi vì nó rủ rợi, nó làm cho mình mệt mỏi mà muốn đi nằm không có thức được.

Còn cái bài của Liễu Nhâm con làm bài nhân quả con người nói về đường đi của nó. Tức là Thầy gợi ý cho mấy con viết về đường đi của nó thì lấy Thập Thiện, Thập Ác mà viết về đường đi của nhân quả. Bởi vì trong Thập Thiện, Thập Ác nó có thân hành, khẩu hành, ý hành. Cho nên cái đường đi gồm chung là Thập Thiện, Thập Ác. Đại khái vẽ ra một cái đường đi của nhân quả con người để cho người ta biết, sau đó rồi mới đi sâu vào từng cái hành động của nó gọi là thân hành.

Nhân quả thân hành thì chúng ta sẽ đi sâu vào thì cái nhân, cái hành động đó nó tạo ra cái quả gì, và cái quả đó nó mang đến cái quả những cái sự đau khổ gì. Và đồng thời chúng ta nhắc đến trong cái quả đó nó sẽ sanh ra cái từ trường và từ trường đó nó sẽ sanh ra những con người gì.

Thí dụ như mình nói cái người mà giết hại chúng sanh, ăn thịt chúng sanh mà ăn con heo hoặc là ăn con gà, hoặc là ăn con cá. Mình nói cái nhân giết con vật đó, cho đến cái quả của nó. Rồi cái quả hiện tại của cái người mà mang cái thân ăn thịt chúng sanh đó nó sẽ có những cái quả gì. Rồi bắt đầu những cái quả đau đớn đó nó sẽ tạo thành một cái nhân gì nữa. Tức là cái nhân của nó, cái quả đau đớn ví dụ bây giờ mình ăn thịt con heo đi, mình bị bệnh đi, hoặc mình ăn thịt gà đi, mình bị bệnh cúm đi, phải không? Thì trong khi đó mình đang bị bệnh cúm thì cái đau đớn nó sẽ phóng xuất ra cái từ trường, cái từ trường của cái quả đau đớn đó, thì cái quả, trong cái quả đó nó có cái hạt, nhân của nó, cái nhân của nó nó sẽ sanh ra làm những cái con gà mình đang ăn đó. Con gà mình đang ăn nó sẽ sanh ra những cái con gà mình đang ăn đó. Do đó

những cái quả đó nó sẽ tương ứng với cái loài gà, vịt nó sẽ sanh ra con gà để từ cái nghiệp của mình ăn thịt gà đó mà nó sinh làm những con gà khác. Con gà khác để cho người ta ăn thịt lại, người ta cũng bắt, cắt cổ, vật lông nó người ta cũng chế nước sôi rồi người ta cũng nhổ lông nó. Cũng y như mình làm, cách thức mình nhân quả vay trả nó trả như vậy. Chứ không phải là tự bản thân con, con thành con gà con trả. Từ trường của con, cái đau khổ của con, cái quả đau khổ đó nó thành cái từ trường ác của nó nên nó sanh ra những con vật đó để mà chịu cái khổ của nó. Các con hiểu điều đó. Đó thấy không cái đường đi của nhân quả mà. Trong nhân thì nó có quả, trong quả thì nó có cái nhân tức là theo quy luật của nhân quả thảo mộc mà chúng ta đã thấy được. Cho nên vì vậy để mà nhắc nhở, và đồng thời chúng ta đưa ra một cái người mà bị dịch cúm gia cầm. Cái người nào đó họ chết họ sắp chết đưa đến nhà thương họ đã chết, không kịp cứu thì cái nhân quả đó họ sẽ sanh ra, nó không phải là sanh một cái nhân đó. Cái quả đó nó không phải sanh ra một cái con người đó, một cái con vật đó mà nó sanh ra nhiều con vật. Bây giờ chúng ta bắt con gà

chúng ta ăn, chúng ta trả quả đó, chúng ta bị dịch cúm đi. Phải không? hoặc là nói bây giờ chúng ta bị một cái cơn đau nào đó của cái cơ thể của người bị dịch cúm đi, chúng ta sẽ sống. Nhưng mà cái cơn đau của chúng ta đó chúng ta sẽ uống thuốc nó hết đau đi, rồi cái cơn đau đó nó sẽ phóng ra cái từ trường. Trong cái quả đó nó có cái hạt của nó mà. Cái hạt của nó sanh ra những con gà chứ không phải ai nữa đâu. Bởi vì nói nhân quả sanh chứ đâu phải chúng ta sanh. Bởi vì nói nghiệp đi luân hồi, nhân quả đi luân hồi sanh tử. Cho nên chúng ta còn đang sống trở trở nó vẫn có nhân, có quả của chúng ta, vì vậy mà chúng ta lại tiếp tục ăn nữa, do đó ăn nữa lại sanh nữa, nó đâu có hết được.

Cho nên vì vậy mà cứ ăn như vậy nếu mà nó không có dịch cúm thì chúng ta thả cửa mà ăn, ăn để rồi sanh, ăn để rồi sanh. Thì như vậy là chúng ta thả cửa mà ăn nhưng mà rồi chúng ta cũng phải trả những cái quả đau khổ. Nhưng mà dịch cúm có nghĩa là cái ác nó đến cuối cùng nó phải diệt. Nó diệt toàn bộ, rồi nó diệt những cái loài gà, vịt thì nó phải diệt đi. Đó là cái nhân quả ác, nó đâu có để, nó đâu có duy trì. Trên cái quân bình của cái môi trường sống của cái hành

ting, nó không để loài vật nào quá nhiều, cũng không để loài vật nào quá ít.

Các con biết, như con người mà cỡ không ăn cá, tôm thì người ta nghĩ chắc cá, tôm dưới sông suối chắc nó sanh đầy hết cái sông. Không. Tự nó cũng hoại diệt vậy. Vừa đến cái lúc nào đó.

[Tu sinh]: *Cho con hỏi ý ạ. Thưa Thầy như Thầy bảo chúng con ý là, chúng con là những hành động đó từ trường nó đã sanh ra những người bị nhân quả rồi. Vậy ví dụ như mình ăn thịt chúng sanh nhiều thì sẽ đến lúc dịch cúm gia cầm quay lại sẽ hủy diệt nhiều hay vì..*

[Trưởng lão]: Tại vì mình ăn thịt

[Tu sinh]: *Thế nhưng mà khi mà chúng con sát sinh nghiệp, chúng con không gặp thực tế thì chúng con chết...*

[Trưởng lão]: Như con sát hại chúng sanh, mà con không ăn thịt

[Tu sinh]: *Nhưng mà con lại sát hại chúng sinh, nhưng mà chúng con không gặp những cái dịch cúm đó hại con. Thì chúng con chết rồi thì đầu thai thế nào?*

[Trưởng lão]: À con đang làm cái hành động đó là con đã sanh những cái loài vật đó, nó không ở đây thì nó tương ứng chỗ khác, nó không phải ở đó. Cái Vũ Trụ này nó rộng rãi mênh mông, chứ nhân quả thì nó không có mênh mông đâu, chỗ nào nó cũng phủ trùm hết. Con ở đây con giết, con không bị dịch cúm gia cầm, nhưng mà chỗ khác bị dịch cúm gia cầm, nó là con người mà, cũng là như con thôi, rồi từ cái từ trường của con nó phóng ra nó thành con gà nó bị dịch trước. Nó dịch của con gà trước tức là con đã chết dịch cúm rồi, cái từ trường con đã chết dịch cúm gia cầm. Con còn đang sống nhân ở đây chứ những cái nhân quả của con đã đạt dịch cúm gia cầm chết ở xứ nào đâu biết, mà con nghe ở đây là con biết trong đó có con. Tại vì con đã làm hành động đó, con có ăn thịt gà, con có giết gà thì con đã bị dịch cúm gia cầm đó rồi. Nhưng mà tại vì con mất nhân quả con không thấy cho nên con tưởng đó là ở đó, chứ không ngờ là con ở đây. Cũng như ở Việt Nam mình mà không ngờ là ở bên Ấn Độ nó chết dịch cúm gia cầm rồi, các con hiểu? cái nhân quả nó đâu có ở một nước này. Rồi ở Việt Nam mình ở Tây Ninh nó không có dịch cúm gia cầm,

nhưng ở Thanh phố Hồ Chí Minh cho nên ở cái vùng nào người ta nuôi, ta dịch cúm gia cầm thì trong đó có con đó, chứ không phải không có con. Bởi vì nó tương ứng mà, nó tương ứng cái quả đó nó chiêu cảm ở chỗ đó để nó chết. Bởi vì học nhân quả rồi mấy con mới thông suốt được chỗ này.

[Tu sinh]: *Thưa Thầy cho con hỏi thêm. Trong cái thân hành thì có cái giới tà dâm, nếu vậy thì cái nhân quả của nó ra sao?*

[Trưởng lão]: Cái giới tà dâm nó là cái giới của người cư sĩ con. Chứ còn về cái Thập Thiện thì cái giới dâm con. Con đọc lại Thập Thiện coi, thân hành thì nó có ba cái nghiệp thiện của nó là không dâm dục chứ không phải tà dâm. Bởi vì Thập Thiện là nó thuộc về trời rồi, cho nên nó không dâm, dâm là còn dục mà dục thì nó ở về cái cõi dục tức là cõi người, cõi động vật, còn trời nó thoát ra cái dục, cho nên nó cấm dâm dục đi, nó không dâm dục, cho nên Thập Thiện là nó không dâm dục, chứ không phải tà dâm.

[Tu sinh]: *Nếu cái bài làm của con nó có cái giới đó thì cái nhân quả tại con có nói.*

[Trưởng lão]: Tới cái giới đó Thầy sẽ hướng dẫn. Bây giờ thân hành thì nói về cái sắc thân trước, bởi vì cái thân mình cầm dao mình giết hại chúng sanh trước. Nói cái phần sát sanh. Bởi vì nó đi từng phần con. Nói thân, rồi sau đó nó mới tới cái phần có cái tà dâm ở trong đó tức là thân hành, thì sau đó để Thầy gợi ý để mà biết được, ghé gớm lắm.

Bởi vậy cho nên các con thấy mới có gái bán dâm, nếu mà không có thì sao? Vì vậy nhưng mà cái hành động đó nó sẽ tương ứng mà nó sẽ sanh ra nhiều những cái điều rất là đau khổ, để rồi lần lượt mấy con học về nhân quả rồi mấy con sẽ vén lên cái màn nhân quả đứng ở trong Thập Thiện mà vén lên. Giờ mấy con mới học chút chút, mới nhận ra được ít, ít rồi đi sâu vào thì mới thấy được cái đường đi của nhân quả ghé gớm lắm. Bởi vì nó từ đó mà sanh ra con người, rồi cũng từ đó mà diệt, cho nên vì vậy mà học để mà triển khai cái tri kiến giải thoát, để mình nhìn thấy được và đồng thời mình phải lo cứu mình để không mình cứ bị luân hồi mà không phải luân hồi chỉ trong một kiếp này. Mình chết đi nó có nhiều sự sinh ra và nhiều người sinh ra và càng sinh ra thì

nó sẽ bị hoại diệt, bởi vì cái môi trường sống nó chỉ dung chứa được bao nhiêu chứ không thể chứa hơn. Cho nên cứ sinh ra đi rồi mình sẽ bị dịch mình chết cả đồng với nhau. Mình sinh ra nhiều thì mình đi ăn trộm, ăn cướp mình sẽ giết nhau chết hết chứ cũng không còn đâu. Nó bằng như vậy là vì mấy con biết tại ác pháp mà nó sinh ra nhiều, mà mình sinh ra nhiều thì mình lại đau khổ nhiều chứ không gì. Nếu người ta ít, của cải, tài sản ăn không hết có ai dành dật nhau. Đông quá cho nên phải dành dật nhau. Rồi lại đi dùng cái thông minh của mình chế tạo những cái vật dụng, tiện nghi quá, tốt quá. Cho nên vì vậy càng tham đắm thì lại càng cần phải có tiền. Mà cần có tiền thì phải tìm mọi cách mà cướp giạt nhau bằng nhiều cách thức. Mình thấy những cái người mà trộm cắp người ta cướp giạt của ngoài đường này, kia, nợ mình chê. Chứ có nhiều người người ta cướp giạt bằng khéo léo mà hàng tỷ bạc mà không ai bắt tội người ta được, cái đó mới là tội lớn chứ mấy con tưởng. Thầy nói thật sự có nhiều người, người ta trộm cắp bằng một cách khéo léo, bằng người ta dùng cái mưu mô trong đầu óc người ta mà người ta cướp giạt hàng tỷ bạc mà không ai bắt. Thí

dụ như bây giờ một ông Giám Đốc, trong cái cơ xưởng của ông ấy 1000 người, mà không khéo léo không ai thấy, ông chỉ cần ăn cấp công của mỗi người một giờ đồng hồ, thì các con biết ông giàu mực nào? Các con biết đó là tài của ông trộm cắp mà, chính ông ăn cấp công người ta, các con hiểu điều đó. Cho nên thật sự ra khi mà nói nhân quả mà nói về nhân quả thân hành mà nói về nghề nghiệp thì mấy con sẽ thấy, sẽ thấy lộ ra hết cái nhân quả thì mấy con sẽ thấy độc ác, con người rất độc ác. Rồi mình mới rõ như vậy mình mới thấy đời khổ. Người ta tự giết nhau bằng cái đầu óc kinh khủng. Bởi vì cái đầu óc con người là đầu óc kinh khủng lắm mấy con. Nó ác là nó kinh khủng lắm, mà nó thiện thì như chúng ta hiện giờ đang tập làm người thiện. Cho nên chúng ta phải tập thực sự tốt cho được, không bao giờ có ác. Đó thì con cố gắng, cho nên những điều mà con hỏi thì con chưa hiểu nhân quả. Thầy biết chưa hiểu đường đi của nhân quả.

Mai là Thầy đưa cái nhân quả của thảo mộc sang để chứng minh cho mấy con thấy một chút xíu, nếu mà không có nhân quả thảo mộc mà nói một người sanh ra, đang sống mà sanh ra con vật này kia chắc chắn

không ai tin, và một người sanh ra nhiều người chắc không ai tin. Nhưng mà nhìn qua thảo mộc mấy con thấy có không? Làm sao mấy con dám nói nhân quả thảo mộc không có được. Mà nhân quả thảo mộc là một sự sống của một loại sống trên hành tinh này. Thì con người cũng là một vật sống trên hành tinh này, thì nhân quả phải giống nhau chứ, sao lại khác nhau được? Phải không mấy con? Đặt câu hỏi đó mấy tôn giáo không nói Thầy nói sai đâu, cho nên Thầy biết nếu mà Thầy đưa nhân quả con người ra trước là mấy con cật vấn Thầy không biết lối nào mà trả lời. Nhưng mà bây giờ Thầy đưa nhân quả Thảo mộc ra thì mấy con chối cãi Thầy được không? Mấy con lấy cớ nào mấy con nói không có này. Không có sao cây trắng như vậy. Nhân quả mà, đã nói nhân quả là phải vậy thôi. Nên cái khôn khéo của Thầy dạy đạo là cái khôn khéo như vậy. Cái căn bản là do mấy con trước. Rồi từ đó mấy con dùng cái đầu óc mấy con thế nào mấy con không hỏi Thầy qua liền. Thầy biết những gì mà Thầy nói mà nếu mà không có sự chứng minh cụ thể thì ở đây mấy con sẽ bắt bẻ Thầy chứ đừng nói ai, có phải không? Tại vì mấy con chưa từng hiểu biết, chưa từng

nghe, chưa từng biết cái đó thì buộc lòng mấy con muốn hiểu biết mấy con phải hỏi. Nhưng mà cái trí của mấy con làm sao hiểu, có những cái mà Thầy nói ra, mấy con chưa có cái trí Tam Minh, nó còn bị trong vòng không gian và thời gian mấy con làm sao biết suốt qua được. Mà Thầy nói làm sao mấy con, bây giờ mấy con làm đệ tử của Thầy mấy con bán tín bán nghi chứ chưa chắc tôi làm sao tôi biết được. Phải không? Tôi không hiểu được. Tức là mấy con đối với Thầy thì mấy con tin, nhưng mà cái mà chưa hiểu thì mình bán tín chứ làm sao tin.

Hiểu, Đức Phật nói cái gì mà mình hiểu là mình phải hiểu rõ mình mới tin chứ đừng có tin dù là Thầy nói như vậy. Cho nên Thầy biết cái điều đó, muốn cho mấy con tin là phải dẫn dắt cho mấy con có cái cụ thể của cái ý thức của mấy con hiểu biết, nó cụ thể. Rồi muốn nói thì mấy con sẽ tin được. Do đó vì vậy nói về nhân quả Thầy biết nó khó, chứ không phải dễ, bởi vì nó thuộc về loại duyên khởi trùng trùng và sanh diệt của nó muôn mặt chứ nó không phải có cái. Như Đức Phật chia nó làm bốn cái loại sanh, thấp sanh rồi noãn sanh, thai sanh, rồi hóa sanh. Nhưng mà Đức Phật như vậy nhưng mà

trùng trùng duyên khởi là trùng trùng duyên sanh mấy con. Nó sanh đủ mặt hết, nó sanh đủ loại hết. Nhưng mà nó không ngoài bốn cái điều kiện Đức Phật nói. Đức Phật nêu bốn cái điều kiện đó là chuẩn. Từ cái chỗ sanh thấp sanh, nó sanh ra muôn loài pháp sanh khác, cho nên cái chuẩn của nó thì cái sanh nào nó cũng nằm ở trên đó. Còn noãn sanh, thai sanh, hóa sanh thì nó muôn vàn trùng cái chuyện đó nữa. Chứ không phải là đưa cái đó ra rồi nó một cái đó thôi, không phải. Cho nên học nhân quả thảo mộc tới đây thì nó mới tạm đủ để chúng ta chuyển qua nhân quả chứ còn nếu mà nói về thảo mộc mà sanh ra thì mấy con cũng nói nhiều về vấn đề đó, vấn đề duyên khởi trùng trùng vậy. Thì đó là cách khác.

Cho nên hôm nay thì mấy con học được như thế này cũng là tạm đủ rồi, bây giờ Thầy sẽ trả bài, vì gần hết giờ rồi.

Con hãy làm bài đường đi nhân quả của con người. Nghĩa là Mỹ Châu, Mỹ Châu xin Thầy một lúc nữa về, được con hãy cứ về nhưng ráng tu tập. Thật sự ra thì nếu mà không có gia đình thì được bình an mà hiểu biết thì con ở tu là tốt nhất. Bởi vì ít ra

con cần phải rèn luyện được cái tri kiến của mình. Dù sao những tri kiến của mấy con chưa có đủ sức mà để đảm đương cho cái sự giải thoát, đối với ác pháp. Cho nên đối với cái lớp học này mà nếu mà không học thì cái sự hiểu biết của mấy con theo Thầy thiết nghĩ nó chỉ hiểu biết chung chung, chứ chưa đi sâu vào cái vấn đề của Định Vô Lậu được. Cho nên cố gắng về giải quyết được mà trở về học, chứ nếu không thì con sẽ bỏ dở. Một cái thời gian mà cái lớp học này mà nếu bỏ dở thì rất uổng. Cố gắng về mà giải quyết để cho các con nó bình yên.

Nên tiếp tục làm bài đường đi của nhân quả con người, Diệu Đức, con làm bài này. Bài làm này đầy đủ ý nghĩa của nhân quả thảo mộc. Cái bài này là tạm đủ của Thảo mộc rồi. Bây giờ con tiếp tục làm cái bài đường đi của nhân quả con người đi.

Quảng Trí bài viết chính xác nhưng thiếu áp dụng vào cuộc sống tức là con thiếu ví dụ. Con hãy đem những cái ví dụ cụ thể hơn để biết áp dụng vào đời sống thực tế con người.

Liễu Châu con tiếp tục làm bài đường đi nhân quả của con người. Nghĩa là đại

khái cái đường đi của nó theo như Thập Ác và Thập Thiện. Bài làm đầy đủ ý nghĩ của nhân quả thảo mộc, con làm cái bài này về thảo mộc thì nó được đầy đủ.

Hạnh Từ con sẽ làm bài ít, ngắn, gọn. Chia ra làm nhiều đoạn. Nghĩa là con bị nặng đầu. Hạnh Từ thì con hay bị nhức đầu đó. Con tập trung con làm bài thì bị nhức đầu. Thì con chia cái bài của con ra con làm một trang hoặc hai trang thôi, nhưng mà một trang hai trang đó cho nó đầy đủ thôi, ví dụ như đường đi nhân quả của con người thì con nương vào Thập Thiện và Thập Ác mà viết ngắn gọn trên Thập Thiện và Thập Ác đó là đường đi nhân quả của con người. Con nên làm bài đường đi của nhân quả con người một lần nữa, nhưng mà con lại viết cho nó gọn, đừng để suy nghĩ nhiều mà nó nặng đầu. Đây là một cái bài quyết định cho Chánh Kiến của chúng ta. Cái bài Nhân quả là cái bài quyết định cho Chánh Kiến của mình.

Liễu Huệ 1 hãy làm bài nhân quả của con người.

Tuệ Hạnh làm lại bài này nhớ nói nhân, nói quả, nói chuyển đổi và nói áp dụng vào

đời sống. Như Thầy nói áp dụng vào đời sống nó chuyển đổi là mình làm cái hành động ác đó, mình hiểu biết, mình nhắc nhở mình mới sai lầm, mình không thể mình không làm cái điều đó nữa. Đó là mình chuyển cái nhân quả ác đó để nó thành cái nhân quả thiện. Và đồng thời đem một cái câu chuyện để áp dụng vào đời sống. Tức là sự việc xảy ra trong cái nhân quả đó.

Bài này đầy đủ nhưng kết luận chưa mạnh, Liễu Thiện con làm cái bài này đầy đủ nhưng mà cái kết luận con thiếu nhấn mạnh. Khi nói một hành động ác là nhân thì nói thọ chịu quả khổ, nói chịu khổ, những điều khổ là quả và phải nói về sự chuyển đổi nhân quả để biết cách áp dụng vào đời sống hàng ngày. Đó là mình đem một cái ví dụ.

Bài này Nguyệt Cảo con viết cái bài nói rõ ràng, rồi nói về sự chuyển đổi của nhân quả. Và biết cách áp dụng vào đời sống, tức là đem một cái ví dụ áp dụng vào cái đời hàng ngày của mọi người trong cái nhân quả đó thì cái bài nó sẽ được đầy đủ. Cái bài này nhân quả khẩu hành. Cái bài này thì nó thiếu chuyển đổi nhân quả và áp dụng vào đời sống. Con thêm lại hai phần đó nữa là

đầy đủ.

Bài làm đầy đủ, kết hợp chặt chẽ. Cái bài về nhân quả, kết hợp chặt chẽ, bài này con hãy tiếp tục làm thêm, làm thêm để mà áp dụng vào cái đời sống của con người. Hãy làm lại, nói nhiều hơn về hành động ác, thiện, để chuyển hóa hành động ác, thiện ra hành động thiện và áp dụng vào đời sống.

Bài viết này của Minh Tâm. Bài viết có mạch lạc, đầy đủ, hãy làm bài mới đường đi nhân quả của con người, hãy tiếp tục làm cái bài đường đi nhân quả của con người, nhớ những gì mà Thầy dạy.

[Tu sinh]: *Kính bạch Thầy! Bài làm nhân quả con người nó khác với bài đường đi nhân quả.*

[Trưởng lão]: Bài nhân quả con người là đường đi nhân quả đó con.

[Tu sinh]: *Nó chung ợ?*

[Trưởng lão]: Bởi vì nó nói bài làm nói tổng quát, nó đường đi nhân quả tức là muốn nói về Thập Thiện là đường đi nhân quả. Nhưng mà muốn nói đường đi nhân quả con người tức nói về nhân quả đó con. Do cái sự tu tập. Hời nãy có một cái bài, con

có trả cái bài của Nguyệt Cảo không?

[Tu sinh]: *Thưa Thầy ở đây có một bài*

[Trưởng lão]: có một bài hả con?
Nguyệt Cảo có một bài hả con?

[Tu sinh]: *Có hai bài*

[Trưởng lão]: có hai bài con? có cái bài nào đó con trả lại Thầy kiểm điểm lại coi. Thôi con đem lên đây Thầy coi dùm đi. Chưa có trả con hả con? Như vậy là còn sót ở đây.

[Tu sinh]: *Thưa Thầy con làm thêm...*

[Trưởng lão]: Cái nhân quả thân hành con, con ra nhỏ cỏ là con biết liền, con nhỏ cỏ là con biết cái thân hành con liền. Cái nhân quả ở chỗ đó đó.

[Tu sinh]: *Thưa Thầy con làm ...*

[Trưởng lão]: Vậy hả

[Tu sinh]: *vâng*

[Trưởng lão]: Như vậy cái bài con nộp rồi nhưng mà chưa có đây hả?

[Tu sinh]: *còn đây.*

[Trưởng lão]: Có phải không con, chưa

tới. Tại vì chưa tới, rồi bây giờ hết rồi. Tôi giờ đi khát thực rồi, mấy con về đi trễ rồi. Quý thầy người ta ăn hết rồi

Có gì không con, mấy con có hỏi gì nữa không? Chiều nay nghỉ nhé mấy con.

[Tu sinh]: *Thưa Thầy ...*

[Trưởng lão]: Đâu có gì con, con ngủ ít thì tốt chứ sao! Tứ Niệm Xứ của con có mà. Nó không ngủ thì Tứ Niệm Xứ mà ôm.

[Tu sinh]: *Ý con muốn nói là, nếu mà con tập con làm cho nó ngủ một tiếng được. Nhưng mà con không muốn ngủ, con muốn làm cho nó thức tu, nhưng con không thức được. Như vậy con cần thức không?*

[Trưởng lão]: Không! Bây giờ nó thức rồi thì cứ cho nó thức chứ có sao đâu, gì phải tập cho nó ngủ lại cho uống. Nó muốn thức, nhưng mà mình thức mình có công việc làm, chứ đừng có thức tôi biết tôi không làm cái gì. Mình thức là ở trong Tứ Niệm Xứ, con hiểu không? Thức ..

[Tu sinh]: *Con Tu Tứ Niệm Xứ mấy tiếng vô ạ.*

[Trưởng lão]: Nó tỉnh chừng nào cứ

kéo dài chừng ấy.

[Tu sinh]: *Thưa Thầy! Ví dụ như con ngồi lâu nó mỏi, con đi kinh hành nó thoải mái không, chứ không...*

[Trưởng lão]: Vì Tứ Niệm Xứ là tu bốn oai nghi mà. Con muốn nằm cũng được, muốn đi cũng được, muốn ngồi cũng được, tự ... nhưng mà coi chừng, có vậy thôi! Cảnh giác để tâm nó ngủ thì thôi. Hoặc là nó nghĩ tầm bậy tầm bạ rồi nó sanh ra những loạn tưởng rồi, hoặc là những cái tưởng nó phóng xuất ra, cho nên vì vậy mà coi chừng, cái này phải cảnh giác.

[Tu sinh]: *Bài của con vẫn chưa được Thầy chấm ạ!*

[Trưởng lão]: Chưa trả con hả? Đường như cái tập sách hồi nãy có cái tên con.

[Tu sinh]: *Con bạch Thầy có tên con nhưng ..*

[Trưởng lão]: Có cái bài đó thôi hả? Thôi để Thầy kiểm điểm lại coi. Thay vì mấy con góp như thế này, nó không lộn. Mấy con cái giờ này mấy con đem góp đi, lát mấy con đưa cái bài, lát cô Út đưa cái bài. Trời đất ơi! Trong khi Thầy bận công chuyện Thầy

để đó rồi không biết nó lộn ở chỗ nào? Góp bài có giờ đi.

Được rồi con, vì nó quên, lẽ tẻ

[Tu sinh]: *con xin trình lên Thầy là con muốn đêm nay thức trắng đêm như vậy chứ nó không ngủ.*

[Trưởng lão]: Không ngủ thì mấy con ôm pháp Tứ Niệm Xứ mà tu tập cho được.

[Tu sinh]: *Thưa Thầy tu Pháp Tứ Niệm Xứ*

[Trưởng lão]: Tứ Niệm Xứ

[Tu sinh]: *nhưng mà thức ... thì những cái bạn đồng hành...*

[Trưởng lão]: Giờ giấc của cái người nào người ta tu giờ nấy, còn con tu được thì con cứ thức con tu. Mình đừng có chạy đua với người ta. Rồi mình tu sai mấy con. Tới giờ ngủ mình ngủ, mình làm chủ ăn, ngủ mà. Còn con bây giờ nó không ngủ nữa thì cứ thức, mặc tình cho mày thức, thức mai một rồi mày ngủ. Mà ngủ sai giờ thì mày chết. Con hiểu không? Cho nên ở đây mấy con yên tâm đi, cái người nào mà thức thì chúng ta có pháp Tứ Niệm Xứ mà chúng ta tu. Ôm

pháp chú không phải là thức mà nằm đây chơi, cứ ôm pháp Tứ Niệm Xứ mà tu tập. Để cho Nhất Dạ hiền một đêm mà. Bởi vì pháp Tứ Niệm Xứ, Nhất Dạ Hiền, rồi bảy ngày, bảy tháng, bảy năm đó con, giữ được cái tâm đó thanh thản, an lạc, vô sự. Nó có phương pháp để thức chú. Nhưng mà thức làm việc chú không phải thức ngồi chơi. Con hiểu chưa? Cho nên đó vì vậy mà cái thức của mấy con cảnh giác, là có bất kỳ trạng thái nào xảy ra thì các con phải dùng pháp tác ý đuổi đi liền. Còn không phải trình bày Thầy cấp tốc, ngay liền chứ không được để lâu, bởi vì nó nguy hiểm.

Rồi bây giờ thì mấy con chuẩn bị về, phải không? chúng ta ăn cơm, chứ không khéo bây giờ 10 giờ, tới 11, 12 giờ cơm nước người ta khiêng đi hết.

